

HARLEQUIN

БЕСТСЕЛЪР

Хедър Грезъм ПОЗЕЕСЪРИ

ДРАМАТИЧНА ИСТОРИЯ ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И СТРАСТ В МАРНИ

Мелеша Карава

ХЕДЪР ГРЕЪМ ТЛЕЕЩА ЖАРАВА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Една драматична история за престъпление и страст сред лъскавия свят на богатите в Маями. Убит е Дани Хънтингтън, известен висш полицаи. Съпругата му Спенсър се обръща за помощ към неговия най-добър приятел, детектива Дейвид Делгадо, когото винаги е обичала. Дейвид ѝ предлага утеха и закрила от жестокостта, която ги обкръжава...

ПЪРВА ГЛАВА

— Почакай!

Дани Хънтингтън спря на най-долното стъпало и се обърна.

Спенсър стоеше на мраморната площадка, стиснала с две ръце махагоновите перила. Тъмносинята копринена нощница обгръщаше нежното ѝ тяло, а косата ѝ, разрошена от съня, почти покриваше лицето ѝ. В нея имаше нещо екзотично. Някакво необикновено съчетание на красота и еlegantност. В коридора отзад се виждаше малко старинно канапе и огледало с изящна резбована рамка. Топлият тъмнокафяв цвят на пътеката нюансираше с брокатената тапицерия на канапето и още повече открояваше дългите ѝ боси крака с добре поддържан педикюр. В старата къща, която Спенсър бе преустроила по свой вкус, самата тя изглеждаше невероятно. Понякога Дани си мислеше, че жена му е самото съвършенство. Кристално сини очи, пшеничено руса коса и класически, изящни черти. Познаваха се от малки и откак се помнеше бе влюбен в нея. Никой не се изненада, когато се ожениха. Тя не само се омъжи за него, но единствена го разбра и подкрепи, когато реши да стане полицай, вместо да поеме семейния бизнес. А щом трябваше да взема важно решение, Спенсър винаги беше до него, усмихната и ведра и правеше всичко възможно, за да е спокоен. Понякога, когато се замислеше какво е преживяла заради него, дланите му се изпотяваха и го заливаше силна вълна на обич. Беше превърнала живота му в истински празник!

— Дани, сега е моментът! — извика развълнувано Спенсър.

— Какво?! — Той я погледна озадачен.

— Овулационният ми период настъпи! — обясни тя и се усмихна, като видя колко се смути.

За миг Дани се поколеба. Имаше среща с Делгадо. Работеха заедно по случая „Виши“ и се бяха уговорили да се видят и обменят събраната информация. Но щом сега е моментът...

Дани беше този, който най-много страдаше, че са бездетни. И той, и Спенсър бяха единствени деца на заможни родители. Макар че

богатството на неговото семейство не беше чак толкова старо, хората отдавна бяха забравили, че Хънтингтънови са натрупали парите си по време на Сухия режим. И двамата бяха израснали в Маями, по-точно в Коконът Гроув, където потомците на едновременните аристократи от Юга и богатите пришълци от Севера съжителстваха рамо до рамо с беднотията и мизерията. Дани не познаваше никакви лишения. Учил бе в най-престижните училища и университети. Липсваха му само хора, които да обича, и със завист бе гледал приятелите си с техните сестри и братя. Още тогава установи, че щастието не си купува с пари. Обещал си бе, че неговите деца няма никога да бъдат самотни, и бе решил да има поне десетина. Сетне се отказа от идеята да са толкова много, но продължаваше да си мечтае за голямо семейство с поне две-три деца.

Бяха решили да си родят дете веднага, но след като минаха две години от сватбата им и още не бяха станали родители, Спенсър предложи да отидат на лекар. Тя изтърпя всички изследвания, макар някои от тях да бяха унижителни и болезнени. Самият той прекара доста време в тясната кабинка — отчаян и обезсърчен и търпеливо издържа всички предписани от лекаря процедури. Единствената добра вест след всичко беше, че и двамата са здрави. Лекарят ги посъветва да работят по-малко и да живеят по-спокойно. След като дядото на Спенсър — Слай — се оттегли от бизнеса, тя ръководеше сама „Монтгомъри Ентърпрайзис“, а Дани беше още по-зает от нея. Сигурно пропускаха подходящия период да заченат дете и вероятно това беше причината.

— Можеш ли да си вземеш почивен ден?

— Разбира се — отвърна Спенсър. — А ти? — Поколеба се за миг и добави: — Мислех, че имаш среща с Дейвид Делгадо.

— Имам — отговори Дани, — но ще я отложя.

— Ще можеш ли?

Дани се усмихна добродушно.

— Ще му кажа истината — че ти и аз се опитваме да направим бебе.

— Дани...

— Шегувам се, Спенсър. Ще намеря начин да отменя срещата. Не се притеснявай.

Искаше му се да не се бе изчервила толкова силно, но всъщност това го развесели. Знаеше, че навремето съпругата му и най-добрият му приятел като ученици са имали доста пламенна връзка, но, по дяволите, това е било толкова отдавна! Спенсър никога не проронваше дума по този въпрос, а Дейвид беше по-ням и от риба. Доскоро Дейвид и Дани работеха заедно в полицията. Но сетне Дейвид напусна, защото бе спестил известна сума, и си откри собствена детективска агенция. Беше опитен полицай и засега бизнесът му вървеше много добре. Дватамата си останаха най-добрите приятели и често си разменяха информация или обсъждаха професионални въпроси.

Спенсър и Дейвид бяха винаги любезни един с друг, когато се срещнеха. Дани знаеше, че са болезнено чувствителни по отношение на миналото и затова гледаха да отбягват срещите. Но когато бяха заедно, и той, и тя се държаха вежливо и хладно, като го караха да се чувства адски неловко заради проклетата им решимост да бъдат почтени.

А той не се и съмняваше в тяхната почтеност — сигурен беше. И ги обичаше още повече заради това. Ала понякога, колкото и рядко да ставаше, двамата се случваха заедно и тогава въздухът се нажежаваше от напрежение. В такива моменти Дани изпитваше страх, че ако не бяха толкова дяволски морални...

Дани беше облечен спортно — шорти, фланелка и маратонки. С нетърпение очакваше разговора с Дейвид по случая „Виши“, но сега за нищо на света нямаше да се лиши от възможността да прекара деня в компанията на Спенсър.

— Уговорихме се да се срещнем на Главната улица. Бяхме решили да потичаеме до неговото жилище, а после да пороботим, докато закусваме. Ще отида на срещата и ще измисля някакво извинение — няма значение какво — той няма да настоява... Ще се върна след около двадесет и пет минути. Какво ще кажеш?

— Ще чакам — обеща тържествено Спенсър.

Той се усмихна и почти тичешком се отпрати към вратата.

Двадесет и пет минути! Спенсър се втурна в спалнята. За секунди нагласи примамливо леглото. Сетне отиде в банята да си вземе един душ. Това щеше да е най-важният ден в живота на Дани и тя искаше да го направи и най-приятният.

Работата! Спенсър побягна към телефона.

Съобщи на секретарката си, че е болна от грип, но ще дойде на работа утре. Усети как страните ѝ поруменияха, докато секретарката ѝ пожелаваше бързо оздравяване. Странно! Защо трябваше да я лъже? Омъжена е, да не говорим, че е президент на „Монтгомъри Ентърпрайзис“, а отгоре на всичко Одри ѝ е и приятелка. И все пак не може да ѝ каже истината. „Нали разбираш, с Дани се опитваме да направим бебе, но обикновено, когато това може да стане, или той е на работа нощем, или пък аз съм в командировка. Затова днес цял ден ще опитваме.“

— Имаш ли нужда от нещо, Спенсър? — попита загрижено Одри.

— Не, не, Дани излезе да потича малко и всеки момент ще се върне. Ще се оправя, благодаря — отговори решително Спенсър.

Отново изпита угризения. Но нали тя е шефът, напомни си Спенсър. Работеше много и можеше да си позволи да прекара цял ден със съпруга си.

— И бързо в леглото — предупреди я Одри.

— А, да, разбира си... — побърза да я успокои Спенсър, вперила поглед в слушалката, докато я оставяше на мястото ѝ.

Какво ли извинение е измислил Дани?

Из тялото ѝ се разля топлина. Не искаше да мисли за Дейвид. Толкова усилия полагаше да си го избие от главата!

Спенсър пусна силно водата.

— Аз обичам Дани Хънтингтън! — изрече тя ожесточено на глас. Това беше самата истина. Обичаше го и то много. Навярно имаше различни видове обич. Слай ѝ го бе казал веднъж. И беше абсолютно вярно. — Обичам Дани!

Обичаше го и бяха щастливи. Смееха се, разговаряха. Дани беше мил, грижовен, чудесен, нежен. Толкова ѝ бе провървяло. Спенсър влезе под душа. Да, той искаше дете и този път щяха да го направят!

Водата обля тяло ѝ.

Дани излезе от дома си през задната врата и вдъхна свежия въздух. Денят обещаваше да бъде горещ, но все още беше приятно. Обичаше ранните утрини и късните вечери, когато слънцето жалеше

града. Предпочиташе да тича рано, когато росата все още покриваше тревата и листата на дърветата покрай пътя.

Усмихна се. Какво, по дяволите, да каже на Дейвид? Най-добре е да каже истината, но бе обещал на Спенсър, че ще измисли нещо друго. Щеше ли да му повярва, след като целият сияеше в очакване? Не им се бе удавала такава възможност от медения месец. От онзи ден в Париж, когато съзерцаваха как слънцето се издига над готическите водоливници с причудливи фигури и позлатява града. Дани ускори ход, изгарящ от нетърпение да се върне по-скоро у дома.

Излезе от алеята пред къщата и зави зад ъгъла. За свое учудване забеляза позната фигура, която тичаше към него. Странно. Изобщо не очакваше да срещне този човек тук...

Дейвид Делгадо подтичваше на място до пътния знак, сетне направи няколко кръгчета на алеята за бягане, която вървеше успоредно на шосето. Беше привлекателен мъж — висок, чернокос и с толкова тъмносини очи, че понякога изглеждаха дори черни. Из Коконът Гроув тичаха най-различни хора — дебели и слаби, с атлетични телосложения и такива, обзети от мания да отслабнат. Ала Дейвид се открояваше дори сред здравите, мускулестите, загорелите от слънцето и понякога съвсем млади хора, които спортуваха из тази стара, но все още модна част на Маями. Най-доброто, необикновено съчетание от гени го бе създало висок и широкоплещест като планинците в родната Шотландия на майка му, а гарваново черната му коса и правилните, класически черти бе наследил от баща си — кубински испанец. Обичаше слънцето, бързо добиваше бронзов загар и тъй като бе прекарал целия си живот на топло, горещината не му пречеше. Той направи още едно кръгче, погледна часовника си и реши да се прибира, за да се обади на Дани. Дани не обичаше да закъснява. Особено когато срещата им беше толкова наблизко. Жилището на Дейвид не можеше да се сравни с голямата старинна къща, която Спенсър и Дани си бяха купили и ремонтирали. Макар че работата в детективската агенция вървеше добре, той не печелеше чак толкова много, за да си позволи къща като тяхната. В дома на Дани и Спенсър нямаше нищо показно. Намираще се в богат, тих квартал. Вътре беше уютно, обстановката беше красива, почти колкото Спенсър Ан Монтгомъри — Спенсър Ан Хънтингтън — поправи се той. Всичко

между него и Спенсър беше приключило преди повече от десет години, а Дани бе един от най-добрите му приятели. Още не можеше да проумее как богаташ като Дани може да стане толкова свестен човек. Но Дани винаги е бил добър! А Спенсър се държеше сега леденостудено с него. По дяволите, това е стара история! Отдавна бяха забравили за взаимните си чувства. И двамата имаха свой собствен живот. Това бяха младежки вълнения и можеха понякога да им се посмеят. Само че никога не го правеха. Сигурно защото и двамата се чувстваха уязвими. Още от деца си знаеха слабостите и не е изключено все още да притежават някои от тях. След всичките тези години той и Спенсър се държаха хладно един с друг, макар че заради Дани и двамата се мъчеха да бъдат учтиви.

Точно както самият той се опитваше най-добрият му приятел да не разбере, че все още не е забравил Спенсър Ан Монтгомъри — Хънтингтън.

Дейвид направи още едно кръгче и погледна надолу по улицата. Почти нищо не се бе променило от детството му. Двете страни на виещия се път бяха покрити със зеленина, а над него бяха накацали стари къщи, само че сега към тях водеха дълги, скрити от хорските очи, алеи. Беше дошъл тук на четиригодишна възраст и обичаше Коконът Гроув, макар че животът му невинаги е бил лесен. В началото на шестдесетте години кварталът беше някак съвсем провинциален и неподготвен за бурния растеж, който щеше да обхване Маями, да заличи завинаги облика му на южняшко градче и да го превърне в огромен град с международно значение. Тогава градът се пълнеше със северняци, дошли само да прекарат зимата. Идваха и сега, но повечето предпочитаха Неапол, Палм Бийч или отиваха още по на юг. Стигаха дори самия център на щата — Дисни. Маями продължаваше да процъфтява, а Коконът Гроув — заедно с него. В края на шестдесетте и началото на седемдесетте, Коконът Гроув се превърна в средище на хипитата. В магазините се продаваха индийски дрехи, тамян и черни фенери. Художници пушеха марихуана в задните стаички и над града се носеше психеделична музика. Сетне нещата бързо се промениха. Дойдоха юпитата и сега в модните магазини предлагаша скъпи бижута, а в ресторантите — екзотични специалитети. Дейвид с обич оприличи Коконът Гроув на хитра проститутка — кланяше се натам, откъдето идваха парите, и правеше всичко необходимо, за да оцелее. Коконът

Гроув беше един от най-старите квартали в Маями, намираше се точно на залива и тук все още се срещаха възрастни хора, които помнеха какво е било преди. Дядото на Спенсър — Слай — често му бе разказвал за онези времена и понякога на Дейвид му липсваха часовете, прекарани със стареца, почти толкова, колкото му липсваше и самата Спенсър.

Дейвид продължи да тича и се озова на улицата, където живееха, когато се преместиха тук. Господи, каква ужасна година беше! Не знаеше английски и първата дума, която научи, беше „бежанец“. Години наред го наричаха така. Не момче, а бежанец. Баща му лежеше в кубински затвор, където му бе съдено да умре. Майка му почина скоро след раждането на Рива, но дядо му — Майкъл Маклауд — бе успял да им се притече на помощ точно в този труден момент. Той научи Дейвид и сестра му на английски. Едва тогава Дейвид започна да разбира американците, които го гледаха пренебрежително. Без родители, захвърлен в свят, който не обичаше размириците, Дейвид стана побойник. Именно така се запозна с Дани Хънтингтън. Дани бе излязъл от престижното си частно училище, за да отиде до яхтклуба, където имаше среща с родителите си, но насреща му се бе изпречила банда хулигани. Дани видя това от малкия парк, където играеше, и момчето мигновено привлече вниманието му. Дани беше слабовато хлапе, но се държеше достойно. Това накара Дейвид да се намеси в боя. И на него му насиниха окото, но успя да ги надвие. Накрая не се знаеше кой е победител и кой победен, ала Дани го гледаше като герой.

— Хей, благодаря!

Дейвид бе свил рамене, твърдо решен да не показва, че адски го боли.

— Ти си просто мършаво, богаташко хлапе. Видях, че имаш нужда от помощ.

— Господи, окото ти! — бе възкликнал Дани, без да се обижда от забележката му. — Я по-добре ела с мен.

Тогава Дейвид попадна за пръв път в света на Дани и това бе най-необикновеният миг в живота му. Окървавен и раздърпан, Дани го повлече към клуба с безукорно чисти прозорци, с изглед към залива, с редиците лъскави, красиви яhti. Всички бяха вперили очи в него. Облечените в бяло дами и господата в летни костюми. Не смееше да погледне тези хора, които говореха как онази сган и бежанците

съсипват квартала. Вместо тях, се вторачи в яхтите и реши, че най-много от всичко на света иска да има яхта като тези — много повече вкусната храна, която сервираха около него, много повече от тенис кортовете или плувните басейни, каквито имаха всички тези хора. Само една яхта и щеше да бъде напълно щастлив.

Родителите на Дани не му харесаха особено много, но този ден се запозна със Слай и макар да си бе изградил определено мнение за всички богати хора, той му допадна, още като го видя.

Слай разбираше от политика. Беше чувал за бащата на Дейвид и дори познаваше дядо му. Плати обяда на момчето и когато видя огромните му, изпълнени със страхопочитание очи, му каза:

— Америка, момче. Това е Америка. Повярвай ми. Протягаш ръка и получаваш онова, което искаш. Единствената разлика между теб и тези хора е, че техните прадеди са дошли тук и са го направили вместо тях! — И му намигна.

Дейвид си тръгна с мисълта, че никога повече няма да види Дани или Слай. Но след две седмици, съвсем ненадейно, той получи стипендия за престижното училище на Дани и Майкъл.

Маклауд настоя да я приеме. Всеки път щом някой от другите ученици се опитваше да му се подиграе, Дани плътно заставаше до него и скоро стана най-добрият му приятел. За щастие, беше страшно добър атлет и онова, което правеше за бедното момче — бежанец — беше изумително. Наскоро след това, по-малката сестра на Дейвид — Рива — също получи стипендия. А Дани се държеше великолепно и с нея.

Спенсър се бе появила... по-късно.

Дейвид отново погледна часовника си, поколеба се дали да не изтича до Дани, сетне реши да се прибере. По-добре да му се обади, отколкото да ходи у тях. Щеше да му бъде по-лесно да говори със Спенсър по телефона. Пък може да се обади и самият Дани, или пък икономката.

Беше странно, че Дани, роден и живял в охолство и разкош, стана полицаи. Работеше в отдела, който се занимаваше с разследване на убийствата. Точно там се срещнаха отново, след като години наред всеки бе следвал своя собствен път. Мечтата на Дани беше един ден да стане прокурор. Всъщност мечтаеше да се издигне много нависоко и да поеме по дългия път на политиката. Но първо искаше да научи

колкото може повече от улицата, да промени цялата система и да премахне престъпността. Когато Спенсър разбра с какво ще се занимава Дани, се разтревожи, но той побърза да я увери, че няма нищо страшно.

— Случаите, с които ще се занимавам, са напълно безопасни, Спенсър. Какво могат да ми сторят жертвите? Та те вече са мъртви!

Спенсър се бе опитала да го разубеди, повтаряйки, че виновници за смъртта на другите са престъпниците, но явно тя наистина го обичаше и подкрепяше, защото Дани още работеше в сектор „Убийства“. Понякога при мисълта, че тя принадлежи на друг, а не на него, сърцето на Дейвид се свиваше от болка. Може би през всичките тези години той беше несправедлив към Спенсър. Или пък тя се бе променила. Не знаеше. Във всеки случай това вече нямаше значение. Тя беше съпруга на Дани и бракът им беше щастлив. Тя и Дани произхождаха от един и същ свят. Те знаеха как да живеят в него и как да се борят. Навярно всички бяха очаквали те да се оженят, така както клатеха глави при предположението, че Спенсър Ан Монтгомъри може да свърже живота си с Дейвид Делгадо.

Всичко това беше стара история. Дейвид си имаше свой собствен живот и си го живееше. Ала понякога имаше чувството, че колкото и да иска да избяга от миналото, то пак накрая го настигаше.

Къде, по дяволите, е Дани? Слънчевите лъчи се сипеха безпощадно върху главата му. Огледа се за последен път и започна да тича към дома си.

И неговата къща беше хубава. Съвременна, с три спални, близо до морето. Яхтата му стоеше отзад. Той отвори предната врата и се запъти към телефона.

— Какво става? Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Дани.

Отговорът дойде светкавично, под формата на три бързо изстреляни куршума. Единият изсвистя покрай ухото му. Другите два заседнаха в корема.

Докато Дани Хънтингтън се опитваше да каже нещо, фигурата изчезна. От устата му не излезе никакъв звук. Той се строполи на земята.

Не изгуби съзнание. Тогава не. Започна да пълзи. Раните му оставяха кървава диря върху черната земя, по корените на дърветата и нападалите листа. Върху мръсотията и уличната настилка.

Продължи да пълзи. Къщата на Дейвид беше насреща. Вратата беше отворена. Мили Боже, колко го болеше! О, Господи! Как може човек да изгуби толкова много кръв? Животът му, о, не, не още, не може още да умре...

Спенсър...

— Дани!

Дейвид изпусна телефонната слушалка, която току-що бе вдигнал и се втурна към вратата. Дани пълзеше към прага му, целият в кръв. Дейвид се наведе и се опита да го вдигне, но веднага забеляза, че Дани е прострелян. Дългогодишният му опит заговори и той отново хукна към телефона, за да се обади в полицията.

— Тринадесет петнадесет!

Помнеше номера за изключително спешни случаи! Полицай се нуждае от помощ.

— Става дума за Дани Хънтингтън. Прострелян е. — Той съобщи адреса си и добави: — Побързайте, дявол да ви вземе!

Вече бе казал каквото трябва и знаеше, че ще бързат, но ставаше въпрос за Дани. Дейвид започна да се моли безмълвно.

Втурна се към приятеля си и го взе на ръце, като се опитваше да види къде са раните. По дяволите, беше прострелян на две места и бе загубил много кръв, но още има пулс, сърцето му тупти и белите дробове функционират. Само да дойде „Бърза помощ“ и да го откарат в „Джексън“ — там правят чудеса.

Спри кръвоизлива, глупако, спри кръвоизлива. Трябва да го поддържаш жив, каза си Дейвид.

Но кръвенето нямаше да спре, каквото и да предприемеше.

Изведнъж Дейвид отвори очи. Протегна окървавена ръка и я обви около врата на Дейвид. Опита се да каже нещо.

— Спокойно, Дани, спокойно. Ще дойдат всеки момент. Нали ги знаеш ченгетата — идват веднага, щом е за свой.

— Спен... сър — промълви Дани.

— Да, да, ще извикам Спенсър. Дани, чуй ме, трябва да ни помогнеш. Хайде, приятелю! Дани, кой го направи? Кой...

— Спенсър! — успя да повтори Дани. — От устата му бликна кръв. Отново се опита да каже нещо. — Спенсър! — едва успя да промълви той.

— Дръж се, Дани, дръж се. Не умирай в ръцете ми. Обичам те, малко, богаташко момче! Дани!

Дейвид чу сирените. Чу дори хеликоптера. Съобщил бе, че се нуждае от спешната полицейска помощ и те му бяха повярвали. Щяха да бъдат тук след секунди.

Лекарският екип пристигна и в движение започнаха да отварят пакетите с превръзки. Дейвид усети как някой сложи ръце на раменете му.

— Дейвид!

Обърна се.

Зад него беше застанал лейтенант Опенхайм, началникът на Дани, а по-рано и негов.

— Дейвид, остави ги да си вършат работата. Ако някой може да спаси Дани, това са те. Какво се случи? Кой го направи?

Опенхайм беше стар и опитен полицай. Белокос, висок и внушителен.

— Не знам... Имахме среща на улицата. Той закъсня. Върнах се да му се обадя по телефона и като се обърнах... — Той погледна Дани. Приятелят му беше на носилката. Някой говореше по радиовръзката с хеликоптера и избираха място за приземяване.

— Дейвид, какво се случи, по дяволите? Знаеш ли? Дани каза ли ти?

Дейвид поклати глава, вперил поглед в Дани, сякаш можеше да продължи живота му, като го гледаше.

— Имахме среща. Той закъсня. Върнах се да му се обадя по телефона, а той се появи на вратата ми. В този вид.

— Каза ли ти нещо?

Дейвид поклати глава.

— Успя да изрече само името на жена си — Спенсър.

Още десет минути! Спенсър спря водата и излезе от банята, като се бършеше енергично с хавлията и леко се усмихваше. После я захвърли, взе четката си за коса и сешоара и среса тежката си руса

коса. Този път трябва да стане, реши тя. Освен това знаеше точно какво ще направи.

След няколко секунди вече слагаше черен колан с жартиери, черни копринени чорапи и черни обувки с високи токчета. Намери черната копринена вратовръзка на Дани в гардероба и я завърза хлабаво около врата си. Погледна се в огледалото. Цялата в черно. Веднъж Дани ѝ бе казал, че черното ѝ отива и че иска някой път да я види само с черна вратовръзка и с нищо друго. Е, точно така ще я види днес, защото случаят е наистина специален.

Тя се обърна и започна да слиза бързо по стълбите, като се спря само за да се увери, че пердетата са спуснати.

Втурна се в кухнята, извади кофичката за лед и я напълни, грабна бутилка скъпо вино и изтича в дневната. Метна дантелена покривка върху старинната масичка, сложи отгоре кофичката с шампанското и хукна към кухнята да донесе две купи с грозде. Погледна часовника си. Още пет минути. След пет минути Дани ще е тук.

Седна върху малката масичка. После скочи, погледна пак часовника си и забърза към външната врата. Трябва да е отключена. Целият ефект щеше да иде по дяволите, ако трябва да стане и да му отвори вратата. Дани никога не си вземаше ключовете, когато излизаше да спортува.

Спенсър седна отново на масичката и кръстоса крака по индийски. Зачака. Сърцето ѝ щеше да пръсне. Дали изглежда достатъчно секси? Или глупаво? Усмихна се и реши, че няма значение — така или иначе щяха да се посмеят хубаво. А ако постигна желанието резултат, тогава си заслужаваше! Дани копнееше за деца. Бил е самотен и малко хора са го разбирали. А тя се чувстваше неловко, сякаш бе извършила някакво предателство спрямо него, но въпреки това желаше онова, което и той желаше повече от всичко друго на света.

Тя впери разтревожен поглед във вратата. Ами ако пощальонът я отвори? Не, той идваше чак следобед. Някой от църквата? Не, те звъняха, не влизаха ей — така.

А някой безделник? Или убиец психопат?

Спенсър, укори се тя. Дани ще се върне всеки момент. Може би пие кафе с Дейвид. Сигурно се чувства виновен, че трябва да отложи срещата с него. Може би — въпреки че ѝ обеща да не му казва

истината. Все пак той е най-добрият му приятел. Нищо не бе успяло да ги раздели досега. Дори тя... Никога не бе искала да разваля приятелството им; беше абсолютно сигурна, че Дейвид Делгадо е изцяло напуснал живота ѝ. Че раната е заздравяла и страстта отминала. Беше млада, когато се влюби в Дейвид.

— Престани! — извика тя на глас и затвори очи.

Седеше върху масичката и чакаше съпруга си, за да направят бебе. Бебе, което и двамата искаха. Съпруг, който беше един от най-добрите хора на света.

Чакаше Дани, но ако не успее да се пребори със себе си, щеше да си спомни как се е любила за първи път. С неговия най-добър приятел. С Дейвид Делгадо.

— Ако е момиче, искам да го кръстим Кира — изрече на глас тя. — Какво ли ще каже Дани? Знам, че никога няма да ми каже нещо. Ще бъде толкова щастлив, че ще имаме бебе, та изобщо няма да му пука за името.

Първият път се случи в дома на Слай. Тогава тя беше на шестнадесет години, а той — не много по-голям от нея. И както за всичко останало помежду им, и този път инициативата беше нейна. Той дори не искаше да я докосне — та тя беше внучка на Слай. Само че Тери — Сю се влачеше непрекъснато по петите му и Спенсър не можеше да се примири с това. През цялото време знаеше какво иска, предизвикваше го и го притисна в ъгъла. Много добре знаеше какво иска...

Само не беше подготвена за онова, което получи. Нито за онова, което последва...

— Ако е момче, ще бъде Даниел, разбира се — продължи на глас тя.

Точно в този миг на вратата се почука. Усмихна се. Дани се прибира и тя наистина го обича. Когато бяха заедно, успяваха да прогонят всички демони от миналото. Прогонваха ги сякаш завинаги.

— Отворено е, влизай! — извика тя.

Вратата се отвори и тя видя висок силует, очертан на фона на изгряващото слънце. Той направи една крачка навътре и преди още да види чертите му, Спенсър осъзна, че това не е Дани. Мъжът беше по-висок, с много по-широки рамене и с атлетично телосложение. При

това беше тъмнокос, а Дани беше рус. Косата на мъжа беше черна като абанос, кожата му — с бронзов загар.

— Дейвид! — едва чуто възкликна Спенсър.

Дъхът ѝ като че ли секна, а сърцето ѝ спря да бие. Почувства се като пълна глупачка — гола, кръстосала крака върху масичката, само по черна вратовръзка.

Спенсър скочи, засуети се из стаята, грабна покривката от канапето и се загърна с нея. Сетне се вгледа в мъжа. Идеше ѝ да се скрие под масичката от срам.

Чак след това започна да говори несвързано:

— Аз... Ами, чаках Дани да се върне. Щеше да разговаря с теб. Не се ли видяхте? В кухнята има кафе. Ако ме извиниш, само ще се облека...

— Спенсър — започна той, ала не продължи.

Гласът му беше монотонен, но в него се таеше силна мъка. Не ѝ се присмя, дори не изкоментира външния ѝ вид. Не сваляше поглед от нея и тя внезапно усети смразяващ хлад. В този миг разбра — по дрезгавия глас и погледа в очите.

— Дани? — промълви Спенсър.

Тогавя всичко дойде на мястото си. По горнището на анцуга на Дейвид и белия кант на черните му шорти личаха кървави метна. В очите му имаше сълзи. Единственият път, когато бе виждала Дейвид Делгадо насълзен, беше в деня, когато погребяха Майкъл Маклауд...

— Дани. О, Господи, Дани! — простена задъхана тя.

Никога в живота си не бе изпитвала такъв ужасен страх. Усети как ѝ се повдигна, светът се завъртя и пред очите ѝ причерня.

— Спенсър, трябва да дойдеш с мен. Бързо.

Тя чу думите му, но смътно, сякаш идваха някъде отдалеч. Мъчеше се да се пребори с обграждащата я тъмнина и да тръгне с Дейвид. Не се получаваше. Губеше съзнание. Спенсър се свлече на пода, както си беше с черните обувки с високи токчета, вратовръзка и покривка и всичко потъна в мрак, сякаш някой угаси лампите...

Спенсър успя да стигне в болницата навреме. Дейвид я бе свестил със студена кърпа и няколко разтърсвания, и тя моментално бе пожелала да се върне отново в тъмата.

— Спенсър, той е жив. Хайде, побързай.

Единствено тези думи я накараха да дойде на себе си. Намери сили и достойнство и се облече само за няколко минути. Полицейската кола веднага ги закара до „Джексън Мемориъл“.

Дани вече беше в операционната. Часове наред Спенсър и Дейвид кръстосваха болничните коридори, пиеха в картонени чаши долнокачествено кафе от автоматите и чакаха.

Дани беше жив. Като по чудо издържа цялата операция. Списъкът от пораженията, нанесени му от куршумите, беше безкраен — разкъсан панкреас и черен дроб, увредени бели дробове и вътрешности.

Но той издържа. Дни наред лежа в реанимацията. Спенсър непрекъснато държеше ръката му.

Сетне, точно три седмици след деня, в който го простреляха, лекарите ѝ казаха, че е изпаднал в кома. Дейвид беше с нея, стоеше зад нея заедно със Слай, докато ѝ обясняваха какво се е случило — онова, което Спенсър не искаше да проумее. Раните не бяха фатални. Но необяснимо как започнала инфекция, която стигнала до мозъка, който бе единственото, което не можеха да възстановят. И така, Дани живееше, но беше всъщност мъртъв. Поискаха разрешение от нея да го изключат от поддържащите системи.

Спенсър подписа документите. И отново остана до него в болницата. Държеше ръката му — силна, здрава! Дълги, загорели от слънцето пръсти. Изрязани нокти. Тези ръце я бяха докосвали. Още можеше да ги притегли към лицето си, да почувства кокалчетата върху бузите си. Не беше справедливо...

След четири седмици той издъхна. Дейвид отново беше с нея, безмълвен, само гледаше и чакаше. Непрекъснато стоеше в болницата. Наоколо имаше и други полицаи — чакаха, молеха се, охраняваха. Дейвид вече не беше ченге, но това изглежда нямаше никакво значение. Заряза работата си, за да стои при Дани. До Спенсър. През повечето време мълчеше. Но стоеше неотменно там. А миналото остана погребано. Двамата бяха сключили мълчаливо примирие. И двамата обичаха Дани и забравиха всичко друго заради него. Дойдоха близките ѝ, приятелите. Успокояваха я, но думите — въпреки най-добрите им намерения — помагаша малко. Мълчаливото присъствие на Дейвид беше единственото, което имаше някакво значение. Понякога

го чуваше да разговаря с полицаите, които идваха. Бяха напълно озадачени кой може да е стрелял по Дани. Спенсър още не можеше да осъзнае, че той ще умре и че всъщност вече е умрял. Все се надяваше, че ще се обърне, раздвижи, ще я чуе, ще се събуди. Лекарите казаха, че мозъчната му дейност е спряла, но сърцето още работи, продължава да тупти. А Дейвид продължаваше мълчаливото си бдение зад нея.

Той беше до нея и когато всичко свърши, когато дойдоха за тялото; когато тя изпищя, защото въпреки всичко не можеше да повярва, че Дани вече наистина го няма.

Стотици хора се стекоха на погребението. Дейвид произнесе погребалната реч. Той говори за Дани — момчето, мъжа и какво бе означавал за онези, които го обичаха. Каза колко добър полицаи е бил Дани, винаги на мястото си, че бил най-прекрасният човек, когото познавал.

Когато млъкна, той се отдалечи от микрофона, а на мястото му застана една жена полицаи.

— Детектив Даниел Хънтингтън сега е нула шест — каза тихо тя.

Полицаи, който не е вече на длъжност, недействащ. Изстреляха двадесет и един залпа. И тогава всичко свърши. Поне Дани почиваше в мир.

ВТОРА ГЛАВА

Преглеждаше папката върху бюрото си, когато тя внезапно нахлу в стаята като безмилостен вятър. Не, по-скоро като проклет ураган. Хвърли му сутрешния вестник и красивите ѝ кристално сини обвиняващи очи го пронизаха като кама.

Дейвид вдигна глава.

— Спенсър, радвам се да те видя — рече сухо той.

Наистина се радваше, че я вижда. Макар да приличаше на настръхнала лъвица. Независимо от всичко Спенсър изглеждаше добре. Изминалата година бе оставила своя отпечатък — лицето ѝ бе отслабнало, бузите — леко хлътнали, ала на нея дори мъката ѝ отиваше.

Правеше всичко възможно да я отбягва. Отначало го бе улеснила. Веднага след погребението бе заминала за едно от семейните им имения в Нюпорт; сетне се бе върнала, ала прекарваше повечето време в офиса си в Уест Палм. Но преди два месеца се беше преместила в Маями и ето я сега в кабинета му, вперила поглед в него. Личеше, че едва сдържа гнева си.

— Купувам си „Маями Херадц“.

— Това не означава, че го четеш — срязва го тя.

Спенсър леко подбутна вестника към него с дългия си тънък пръст и Дейвид беше убеден, че ако не го вземе веднага, тя ще му го тикне под носа. Знаеше за статията, вече я бе прочел и много го заболя.

Измина цяла година, а убиецът на Дани все още не беше заловен. Нямаше дори заподозрян. Полицията не бе преставала да работи по случая, а и Дейвид не жалеше сили — непрекъснато обикаляше улиците и разпита много хора. Все още нямаха дори и убедителен мотив за престъплението. В началото се бяха спрели на няколко, но бързо ги отхвърлиха. По дяволите, разпитаха дори него. И Спенсър. Съпругите обикновено заемат първото място в списъка на заподозрените, а най-добрите приятели често пъти се нареждат на

второто, освен ако разбира се, липсват няколко на брой бивши съпруги или любовници.

— Няма ли да седнеш, Спенсър? — попита той и посочи тапицирания с кожа стол пред бюрото си. — Или предпочиташ да стоиш права и да ме гледаш?

— Искам да направя нещо!

Рива едва сега бе успяла да стигне до вратата.

— Търси те Спенсър, Дейвид — осведоми го шеговито тя.

Никой друг не можеше да премине бариерата на сестра му. Рива знаеше как да се справи с всеки друг, но не и със Спенсър. Дейвид се усмихна. Винаги е било така, дори когато бяха деца.

— Благодаря, Рива. Защо не предложиш на госпожа Хънтингтън да седне?

— Спенсър... — започна любезно Рива.

— Рива, прочете ли, тази статия? — прекъсна я Спенсър, като се обърна рязко към нея.

Двете бяха на една възраст и двете — истински красавици, помисли си Дейвид и за миг се разсея. Напоследък често му се случваше. Предполагаше, че се дължи на чувството на безсилие, което го измъчваше. Приличаха на съвременни принцеси — Бялата роза и Червената роза; Спенсър — с права златиста коса и небесносини очи, а Рива — с къдрава, почти черна коса, със загоряла от слънцето кожа и с много тъмносини очи, които също като на Дейвид — често изглеждаха черни. Двете си допадаха, но заради него не можаха да станат близки приятелки.

— Прочетох я, Спенсър — отвърна Рива. — Но трябва да знаеш, че Дейвид прави всичко, което е по силите му...

— Не е достатъчно!

— Но, Спенсър...

Спенсър отново се обърна към Дейвид.

— Той беше най-добрият ти приятел. Как можа да го забравиш толкова бързо? Прочети статията! Репортерът твърди, че полицията е безсилна и че изглежда вече никой не го е грижа.

Дейвид се изправи.

— Спенсър, прочетох проклетата статия. И в случай, че не си обърнала внимание, репортерът, освен това предлага ти да бъдеш разследвана по-обстойно.

— А през цялото това време истинският убиец се разхожда на свобода и се подиграва на всички.

— Спенсър — обади се Рива в защита на брат си. — Дейвид едва не проваля целия си бизнес — толкова усилия полага да намери убиеца на Дани. Ти трябва да...

— Тогава ще наема Дейвид и цялата му проклетата детективска агенция и никой няма да се тревожи, че бизнесът му се проваля.

Дейвид продължаваше да стои прав. Проклет да е, ако остави помалката си сестра да води битката вместо него!

— Няма да работя за теб, Спенсър — отказа категорично той. — А сега или седни, за да чуеш докъде съм стигнал, или се махай оттук.

— Няма да си тръгна.

— Ще си тръгнеш, защото ще те изхвърля насила, после ще извикам ченгетата и ще им кажа, че ми пречиш на работата — отговори той и шумно въздъхна, а тя продължи да го гледа, готова да избухне всеки миг. — Спенсър, моля те, седни!

Тя седна. Рива улови погледа му.

— Ще донеса кафе — каза тя.

— Ако е за Спенсър, да бъде без кофеин. Тъкмо сега не ѝ е необходим! — рече Дейвид.

Спенсър не отговори. Дейвид седна отново зад бюрото си и усети силен прилив на тъга и нежност. Беше толкова бледа и слаба. През целия си живот се бе обличала елегантно, но семпло и това не се беше променило. Носеше рокля без ръкави, която стигаше малко над коляното. Дейвид си помисли, че сигурно е творение на известен моделиер. Спенсър никога не демонстрираше богатството си, но то си съществуваше.

Както и да е, роклята ѝ стоеше чудесно. Преди малко изглеждаше като буреносен облак, но сега беше неземно красива. Трябва да понапълнее и да придобие цвят на лицето. Очите ѝ бяха като на преследвано животно. Сигурно ѝ е било трудно да свикне с мисълта, че Дани го няма.

И да търси убиеца му.

— Мина цяла година, Дейвид — рече глухо тя.

— Спенсър, ходи ли в полицията...

— Разбира се, много пъти. Те винаги са любезни, освен когато започнат да ме разпитват.

— Длъжни са да го правят, Спенсър.

— Но как е възможно да мислят, че съм го убила аз? — попита мрачно тя.

Дейвид се поколеба, преди да отговори.

— От тяхна гледна точка възможно е всичко. Може да си изтичала навън, да си го застреляла, да си се прибрала у дома и да си седнала да чакаш някой да дойде и да ти съобщи новината.

— Но ти знаеш...

— Казвам ти, че прокурорът може да измисли всякакъв мотив. Ти си му съпруга. Наследяваш значително богатство след смъртта му.

— Но ти ме видя...

— Почти гола. Прекрасен начин да се отървеш от окървавените дрехи.

Тя отново стана, впила поглед в него.

— Негодник! А ти? Той умря в ръцете ти!

— Спенсър, седни или за две секунди ще те накарам да седнеш.

— Дейвид изруга и се изправи. Спенсър седна, без да сваля поглед от него. Зъбите й тракаха. — Спенсър, да те вземат дяволите, разпитваха ме десетки пъти — момчетата, с които съм работил години. Трябваше да проучат всяка вероятност.

В очите й напиряха сълзи и тя усилено се опитваше да ги скрие.

— Аз обичах Дани.

— Знам, Спенсър. — Той стисна зъби с чувството, че го е жегнала право в сърцето. И той обичаше Дани. Всеки го обичаше. Освен, естествено, убиецът. Или убийците? — Спенсър, спомняш ли си онзи случай отпреди няколко години? На Бейшор Драйв? Съпругата се обадила, че мъжът ѝ е мъртъв. Няколко души нахлули в къщата и го убили. Оказа се, че тя е наела хора да го застрелят, пушила ги вътре, изчакала да се отдалечат достатъчно, сетне извикала полицията.

— Да, спомням си — отговори нетърпеливо тя. — Съпругата беше много по-млада от него и искаше парите му. Двата случая нямат нищо общо.

— Такава е работата на полицаите. Повечето убийства се извършват от близки на жертвата. Най-вече от съпругите.

— По дяволите, Дейвид, не съм дошла тук, за да ми обясняваш защо ме разпитват ченгетата. Дани е мъртъв от цяла година. Убит е полицай, Дейвид, а все още няма и следа от престъпника. И ти си

седнал да ги оправдаваш! Искам да знам до къде са стигнали. Казват само, че имали няколко следи и работят по случая! Опитват се само да ме успокоят.

— Спенсър, правим всичко възможно. Нужно е време...

— Искам да знам дали все пак си стигнал донякъде.

— Спенсър, върви си у дома. Върши си своята работа. Реставрирай нещо. — Слай се бе захванал със строителство преди много години. Винаги работеше с най-добрите архитекти и специалисти. Обичаше да си спомня за онези отминали времена, когато днешният оживен многонационален град беше само малко селище. Сега реставрираха старинните къщи и ги модернизираха. Възстановяваха сградите до най-малките подробности. Едва ли печелеха прекалено много пари, но беше забележително колко много сгради с историческа стойност бе открил Слай. Особено през последното десетилетие, когато старинното излезе на мода. „Монтгомъри Ентърпрайзис“ се справяше изключително добре. — Отиди си вкъщи или реставрирай някоя старомодна баня, или направи нещо друго — посъветва я той и потърка слепоочията си.

Спенсър присви очи.

— Стоях доста време вкъщи, Дейвид. Нямахме ме цяла година и оставих всичко на ченгетата и на теб — най-добрия му приятел, момчето, което може да разкрие всяко престъпление! Заминах, но изглежда съм единствената, която наистина се интересува от този случай! И нещата няма да се променят. Надгробното слово беше страхотно, ченгетата — прекрасни, залповете — тържествени! Но с погребението приключи всичко. Сега искам да предприемете нещо. Той разследваше убийства. Какъв беше последният му случай? Защо трябваше да се срещнете онази сутрин?

Рива се прокашля от вратата.

— Кафе! — обяви бодро тя.

Дейвид се зарадва, че прекъсна разговора им. Разполагаше с малко време, докато сестра му влезе в кабинета и остави подноса върху бюрото. Обикновено ползваха големи чаши. Но сега Рива бе поднесла порцеланови чашки, сребърен кафеник, каничка за сметана и захарница.

— Благодаря, Рива — рече Спенсър, неспокойно се изправи и се приближи до подноса.

— Спенсър, моля те, отпусни се! — каза Дейвид.

— Не мога! — отговори тя, посегна към кафеника, сетне се обърна към Рива. — Не искам да те затруднявам, но къде са онези хубави големи чаши?

— Аз... — започна обърквана Рива, после погледна Дейвид. — Да, разбира се.

Рива излезе. Дейвид се облегна назад, като се чудеше дали да се ухили, или да вземе Спенсър на ръце и да я изнесе от кабинета си.

След това се наведе напред и склучи пръсти върху бюрото.

— Спенсър, ако наистина вярваш, че обичах Дани, ще разбереш, че правя каквото мога. Цял свят знае, че ченгетата биха сторили всичко, за да заловят убиеца на свой колега...

— Защо трябваше да се срещате онази сутрин? — прекъсна го решително Спенсър.

— За да поговорим за случая „Виши“.

— Искам да знам за какво става дума.

Рива се върна с големите чаши. Спенсър я погледна усмихнато.

— Благодаря. Не знам защо, но кафето е по-вкусно в големи чаши.

— Едва ли има някакво значение за едно кафе набързо — отбеляза Дейвид.

— Може да не е толкова „набързо“ — предупреди го Спенсър.

Как да се отърве от нея, по дяволите?

— Аз ще наля кафето — каза той и стана.

— За мен не! — каза Рива, стрелна с поглед Дейвид и се усмихна. — Имам работа.

И бързо излезе.

— Спенсър, ако ще оставаш, седни! — ядоса се Дейвид.

Тя седна и той наля кафе в две големи чаши.

— Все още ли го пиеш без сметана и с лъжичка захар? — попита Дейвид.

— Да.

Без сметана и с лъжичка захар. Точно както го пиеше и преди. Някои неща не са се променили. Също както чувствата му към нея.

Той почти тресна чашата пред нея и отново седна зад бюрото. Отвори едно чекмедже и извади огромна купчина папки.

— Ето, с това се занимавам вече цяла година, Спенсър. Тук има записани повече от двеста разговора, бележки за различни хора и места, където съм ходил. С пет от досиетата е приключено — става дума за разкритите убийства, с които се е занимавал Дани и те нямат никаква връзка със смъртта му. Случаят „Виши“ не е сред тях и вероятно никога няма да бъде приключен.

— Защо?

— Познаваш Юджин Виши.

— Не мога да си спомня.

— Член на твоя яхтклуб.

Спенсър се замисли. Сигурно отдавна не е ходила в яхтклуба, помисли си Дейвид.

— Попрехвърлил е петдесетте, белокос, хубавец, прилича на киноартист. Съпругата му — покойната госпожа Виши — беше малко над шейсетте и не толкова хубава, но много богата. Починала е от удар по главата. Къщата е била претърсена и са липсвали няколко диаманта. Виши твърди, че се прибрал и намерил къщата си в безпорядък. Бил сломен от загубата на обичната си Вики.

— Вики Виши?

— Познаваше ли я?

Тя сви рамене.

— Името ми е познато... Странно... Възможно е Дани да ми е разказвал за този случай. Не си спомням. Но защо мислиш, че случаят ще остане нерешен?

— Защото Виши поддържа показанията си и издържа проверката на детектора на лъжата.

— Може би е невинен.

Дейвид поклати глава.

— Не мисля така. Дани — също.

Спенсър се наведе напред и Дейвид усети как цялата се стегна.

— Значи Дани е бил по следите му. А Виши е знаел, че Дани няма да се откаже. Освен това бил е извършил вече едно убийство...

— Все пак полицията има нужда от доказателства, преди да арестува някого.

— Чудесно. Продължавай. Кого още подозирате?

— Спенсър, трябва да си вървиш вкъщи...

— Няма да си тръгна, преди да ми кажеш докъде си стигнал в това разследване.

— Не съм длъжен да ти казвам нищо. Не работя за теб.

— Тогава започни да работиш за мен.

— Не.

— Дейвид, във финансово отношение мога да съпернича на всичките ти клиенти. Искам...

— Стига, Спенсър!

Беше решил да запази спокойствие. Да прояви разбиране. Вече не бяха деца. Бяха понесли доста удари в живота. Но със Спенсър беше различно. Хем му се искаше тя да остане, а в същото време искаше да се отърве от нея.

— Не можеш да ме купиш, Спенсър. Знаеш това.

— Не е необходимо да те купувам! — срязва го тя, като се опитваше да се овладее. — Той беше най-добрият ти приятел. Той...

— Спенсър, върви си.

— Няма да си отида, докато не ми кажеш всичко.

— Ще те хвана и ще те изхвърля! — предупреди я той.

Тя присви очи.

— Сама ще реша кога да си тръгна. Искам само да знам какво друго правиш, кого друг подозираш.

Дейвид изпъшка.

— Изхвърлили са те от полицейския участък и си дошла да тормозиш мен...

— Дейвид...

— Възможно е на Виши да му е дошло много от усилията на Дани да докаже вината му. — Загледа се през огромния прозорец към градината. Беше опасана с дървена ограда, която я правеше уединена и тиха. Обрасла беше с тъмно лилави тропически растения, зелената папрат и глицинии. Гледката беше приятна и спокойна, ала в момента Дейвид съвсем не се чувстваше така. — Всъщност има още двама души, които биха имали мотив да убият Дани. Единият е Рики Гарсия...

Спенсър ахна и го прекъсна.

— Чувала съм това име. Всъщност много ясно си спомням, че Дани ми е говорил за него. Той е шеф на кубинската мафия. Занимава се с наркотици, проституция, хазарт...

— Точно така. Изплъзва се като змиорка. С едно изщракване на пръстите може да събере десетина убийци.

— Тогава трябва да е той — промълви Спенсър, без да откъсва очи от Дейвид. — Сигурно има начин да го арестуват.

— Спенсър, ако имаше начин, полицията или аз щяхме да направим това. Освен това не знаем дали Дани е имал някакви доказателства срещу него. Рики всъщност харесваше Дани.

— Харесвал е Дани?

— Много често престъпниците харесват ченгетата, които ги преследват — отговори Дейвид и сви рамене.

— Но...

— Другият е Трей Дилия. Сигурно и това име ти е познато.

Тя кимна и се намръщи.

— Водач е на някаква секта.

— Не е точно такъв.

— Обвинявах го, че разравя гробове заради човешки органи! — възкликна Спенсър. — Използвал ги за ритуалите си.

— Да, но полицията не беше сигурна дали вилнее из гробищата заради човешки органи. Предполагат, че се е опитвал да унищожи някакви доказателства. Много от последователите му умират по необясним начин. Той успява да кремира повечето. Дани предполагаше, че Дилия организира вандалщините в някои гробища. Според Дани искал да бъде сигурен, че полицията няма да намери нищо, ако реши да ексхумира труповете. Това е, което знам, Спенсър. Както виждаш, не съм седял със скръстени ръце. А сега стани, прибери се у дома и забрави всичко.

Спенсър се изправи, подпря ръце на бюрото му и го погледна в очите.

— Не мога да забравя...

— Трябва. — Стисна зъби. Искаше му се да не изпитва отново проклето желание да я изгони или да я вземе в обятията си. Второто щеше да бъде страхотна грешка. Щеше да го отблъсне. Между тях вече не можеше да се случи нищо — особено след смъртта на Дани. Трябваше да я държи на разстояние от себе си. Изкушението беше прекалено силно. Истинско мъчение. Дейвид беше вече осъзнал суровата истина, че на света няма по-жестоко нещо от желанието му

към Спенсър. И нищо по-ужасно от празнотата, която бе оставила в живота му.

— Върви си, Спенсър.

— Да те вземат мътните, Дейвид!

— Ако науча нещо ново, веднага ще ти се обадя. Дотогава обаче ме остави на мира, за да си гледам работата.

— Дейвид...

Тя млъкна, когато той се приближи застрашително към нея. Сложи ръце на раменете ѝ, обърна я и по възможно най-бързия начин я избута от кабинета си. Искаше му се да не я бе докосвал дори за тези няколко секунди. Усети уханието ѝ. Не можеше да определи точно какво е. Не беше само парфюм, а сапун и балсам за тяло. Изтънчено, примесено с аромата на самата Спенсър, вълнуващо и възбуждащо като нея. Моментално го обзе чувство за вина. Привличането ѝ бе неудържимо. Не бе преставал да я желае, дори когато беше омъжена за най-добрия му приятел. Ала тогава никога не се бе осмелил да я докосне. А сега, като негова вдовица, забраната трябва да важи с двойна сила.

— Да те вземат дяволите, Дейвид — започна тя отново, докато той я съпровождаше покрай бюрото на Рива към изхода.

— Кажи „довиждане“ на Спенсър, Рива. Тя трябва да си отиде и да се заеме с живота си.

Рива я погледна тъжно от бюрото си. Разярена, Спенсър отскубна китката си от Дейвид.

— Благодаря, Рива — рече Спенсър, сетне прикова ледено сините си очи в неговите. — Благодаря и на теб, Дейвид, за подкрепата и помощта!

— Спенсър, колко пъти трябва да ти казвам — кълна се, правя всичко, което е по силите ми!

— Не е достатъчно, Дейвид. Просто не е достатъчно.

Проследи я с поглед, когато излезе от сградата. Токчетата ѝ потракваха по тротоара, докато вървеше към малкия паркинг.

Може би трябваше да си намери офис някъде другаде, някъде, където няма да я среща толкова често. Да, но той бе прекарал почти целия си живот в този град. Също както Спенсър. А сега двамата бяха още по-здраво свързани от общата цел.

Обърна се. Рива го гледаше изпитателно.

— Какво? — сопна ѝ се той. — Мислиш, че тя има право? Смяташ, че не съм направил всичко възможно?

Рива поклати глава. В погледа ѝ се бе стаила тъга.

— Знам, че от година се опитваш да откриеш убиеца на Дани — каза му тя. — Но ми е мъчно за нея.

— Мъчно! Нахлува тук като ураган, а на теб ти е мъчно за горката Спенсър.

— Никой от нас не може да повярва, че Дани е мъртъв — продължи Рива, без да обръща внимание на избухването на брат си. — Всички го обичаха. А Спенсър му беше съпруга. Ние, останалите, може и да се примирим, че убиецът никога няма да бъде открит. Но Спенсър... Спенсър никога няма да се успокои, докато не приключи следствието.

Дейвид изруга тихо, обърна се и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита го Рива.

— На едно тихо място. Отивам при Дани.

Гробището не беше далеч. Гробът на Дани се намираше почти в средата. Под един мраморен ангел. Дейвид застана пред гроба. Беше покрит с трева. Някой бе сложил букет цветя във вазата точно над плочата, върху която беше изписано цялото име на Дани, ранга му и „най-добрият приятел, любим съпруг, когото винаги ще пазим в сърцата си.“

Понякога още не можеше да повярва, че Дани го няма.

— Защо не ми каза, приятелю? — попита тихо той. — Нищо не ми каза за убиеца — трябваше да прошепнеш името му! Е, предполагам, че аз поне щях да го направя. Но щеше много да ми помогнеш, ако ми беше подсказал нещичко.

Усети леко раздвижване зад гърба си. Носеше пистолет, но инстинктивно разбра, че не е в опасност. Обърна се бавно.

Слай Монтгомъри. Дейвид не знаеше точно на колко години е Слай, но със сигурност бяха доста. Беше дошъл на юг заедно с първите заселници. Сигурно беше над деветдесет — ако не и на сто години, но възрастта не му личеше особено много. Беше тънък като тръстика и изправен като стрела. Косата му не бе опадала. Беше снежнобяла и буйна. Имаше най-сините очи, които Дейвид бе виждал — освен тези на Спенсър. Слай имаше достатъчно пари, за да прекара старините си, където поиска, но тук беше домът му и онова, което беше създал.

Когато Дейвид беше по-млад, веднъж Слай му бе казал, че възнамерява да умре, работейки. И той наистина правеше всичко възможно да си изпълни намерението. Старецът се усмихна.

— Дейвид. Радвам се да те видя.

— Случайно ли сме тук по едно и също време?

— Разбира се, че не.

— Тогава...?

— Рива ми каза къде си.

— Защо съм ти? — попита Дейвид, сетне въздъхна, загледа се отново в гроба и преди Слай да отговори на въпроса му, добави: — Спенсър беше при мен и на теб ще повторя същото, което казах и на нея. Не можеш да ме наемеш да търся убиеца на Дани. И без това правя всичко, каквото мога. И двамата трябва да ми повярвате. Той беше най-добрият ми приятел. Не е необходимо да ми плаща някой, за да полагам усилия да намеря убиеца му.

— О, знам това — рече Слай. — И не съм дошъл, за да те наемам.

Дейвид се обърна към Слай и изви вежди в недоумение.

— Да не би да си дошъл на официално посещение? Това е гробище, Слай. — Старецът му пусна широка усмивка. Сигурно зъбите в устата му не са истинските, помисли си Дейвид. Ала независимо какви бяха, имаха идеален вид.

Слай продължаваше да се усмихва.

— Не съм дошъл заради Дани.

— Тогава...

— Дойдох заради Спенсър.

— Какво?

— Искам да те наема да се грижиш за Спенсър.

— Защо?

— Мисля, че някой я следи. Всъщност съм сигурен за това. Дейвид, мисля, че някой се опитва да я убие.

Джери Фрайд — последният партньор на Дани Хънтингтън — барабанеше с пръсти по масата и тъжно съзерцаваше заглавието на първата страница на вестника: „Повече от година след смъртта на ченге от сектор «Убийства» убийците му са на свобода“.

Репортерът се бе потрудил доста. Хвърляше подозрения върху всички — госпожа Хънтингтън и Дейвид Делгадо, върху половината мошеници в града и върху някои полицаи.

Джери изпъшка и протегна ръка към хапчетата. Гребна пълна шепа, сякаш бяха бонбони.

Завръщането на Спенсър в града беше предизвикала цялата тази шумотевица в пресата. Защо не оставят Дани да почива в мир? Всички знаеха, че ченгетата не се спират пред нищо, когато загине техен колега. Знаеха, освен това, че някои престъпления остават неразкрити.

Парещата болка отново прониза стомаха му. Сдъвка още една шепа хапчета. Да я вземат дяволите, тая Спенсър. Защо не си остана в Роуд Айлънд? Щеше да е по-добре за всички.

Жан Виши прочете заглавието, докато закусваше и се наслаждаваше на морето и яхтите. Усмихна се леко и поклати глава. Доста наперен репортер! Полицаяте бяха представени като шепа некадърници. Усмивката му стана още по-широка. Хората невинаги разбираха законите. Ето, например случая с убитата му съпруга. Полицията сигурно мислеше, че го е направил той, но нямаше абсолютно никакви доказателства. Прокурорът не можеше да предяви обвинение. Не разполагаха с нищо, освен с увереността си, че мотивът са парите. Но що се отнасяше до Дани...

Горките ченгета. Дори не разполагаха с мотив. Виши знаеше много добре, че в случай на убийство на съпруг или съпруга, ченгетата моментално набеждават оцелелия партньор.

След смъртта на съпруга си Спенсър бе наследила цяло състояние, но какво значение имаше то за една богата жена? Оставаше ревността. Или някой любовник?

Ала, уви! Горките полицаи! Спенсър Хънтингтън явно не беше замесена. А отгук — накъде? Към най-добрия приятел?

Към всички онези престъпници, които бе преследвал Дани Хънтингтън?

Виши се изсмя тихо. Усещаше как във въздуха ще се разхвърчи перушина.

Рики Гарсия изруга яростно на родния си език и хвърли вестника на пода.

По дяволите! Сега ченгетата отново ще го погнат. Ще се заядат за хазарта, за проститутките.

Само защото съпругата се е върнала в града и се рови във всичко!

Джаред Монтийт не бе успял да прочете вестника, докато закусваше. Видя заглавието, едва когато седна зад бюрото си. В този миг телефонът иззвъня. Изтръпна, преди да вдигне слушалката, защото знаеше много добре, че е съпругата му.

— Прочете ли проклетия вестник?

Сесили можеше да крещи изключително добре, когато поискаше.

— Да, пред мен е.

— Казах ти, че Спенсър само създава неприятности.

— Сесили, но репортерът обвинява и нея!

Тя изсумтя.

— А дали й пука?

— Сесили, не се е случило нищо страшно — въздъхна Джаред.
— Слай ме търси. Трябва да затварям.

Трей Дилия прочете вестника в окадената с тамян стая. Седеше гол, с кръстосани крака на пода. Двете млади жени, които бяха дошли да задоволят потребностите му, се кикотеха тихо някъде зад гърба му, а той сърбаше билков чай, подсилен с бича кръв. Пред него имаше чиния със сурови пилешки сърца.

Нещо човешко би било по-добре.

Древните народи са били умни. Изядеш ли врага си, придобиваш силата му. Сърцето дава смелост и мъдрост. Другите органи — физически и умствени сили.

А, сега пък това...

Всички ще скочат отново.

Ченгетата ще пощурят. Сигурно вдовицата на Дани мъти водата. Спенсър, красивата съпруга. Виждал бе снимката ѝ. Много руса, елегантна. Прелъстителна.

Той пхна едно пилешко сърце в устата си и дръпна продължително от лулата с хашиш. Момичетата още се кикотеха.

Спенсър...

Създаваше само неприятности. Такава красота. Бледа, слаба, елегантна.

Зачуди се каква ли е на вкус.

Слай прочете статията в кабинета си и изпъшка.

Одри пиеше кафе и също четеше. Горката Спенсър! Разтвориха отново раната, причинена от смъртта на Дани. Разбира се, Спенсър си го правеше сама, но въпреки това беше тъжно.

Щяха да се обезпокоят толкова много хора! Опасни хора. Но нищо не можеше да спре Спенсър. Одри я познаваше добре и всъщност не я обвиняваше.

Прехапа устни и продължи да чете.

Джон Монтийт — баща на Джаред и чичо на Спенсър — положи уморената си глава на възглавницата.

Защо не оставеха нещата на мира? На всеки глупак му беше ясно, че Спенсър е невинна. Но защо да убият полицаи? Много ясно — знаел е прекалено много.

Полицаяте научават много неща на улицата. Понякога не ги споделят дори с партньорите си.

Изпълнението на задълженията понякога може да се окаже опасно. А сега, целият този шум по вестниците можеше да доведе големи неприятности.

Той изруга и изпъшка.

Щеше да отвори кутията на Пандора. Спенсър нямаше да остави нещата така. Не умееше да се пази от опасностите.

Джон вдигна телефонната слушалка.

— Видя ли заглавието?

— Да — дойде отговорът. — Грижа се за това. Не съм преставал, по дяволите!

— Продължавай. Не изпускай нещата, защото иначе... — Дрезгавата заплаха секна и слушалката изщрака.

Стават злополуки. Случват се.

ТРЕТА ГЛАВА

Съществуваха най-малко стотина основателни причини да не е на гробищата посред нощ.

И колкото по-дълго стоеше в тъмното, толкова по-голям ставаше този списък и толкова по-глупава ѝ се струваше постъпката ѝ.

Дойде, защото... трябваше да направи нещо. Досега бе оставила полицията да си върши работата. Проявяваше дори разбиране, когато я разпитваха — задаваха въпросите си безпощадно, поднасяха извиненията си и отново започваха да я въртят на шиш. Одобряваше усилията им — поне ѝ се струваше, че правят всичко възможно. Дори беше сигурна, че Дейвид Делгадо няма да се спре пред нищо, за да залови убиеца на Дани.

Само че всичко това не беше достатъчно.

Нямаше я дълго време. Напусна работата си, но безделието беше истинско наказание. Знаеше, че не може да върне Дани. Но и не можеше да започне нов живот, както я съветваше Дейвид, докато не видеше убиеца на Дани заловен.

Духът на Дани трябваше да почива в мир!

Но сега вършеше истинска глупост. Вероятно няма да открие нищо. Може само някой да я набие и ограби. Или да ѝ се случи нещо още по-лошо. Южна Флорида се славеше с голяма престъпност.

Знаеше, че Слай се тревожи за нея. Заради гредата, която бе паднала в старата къща, където работеха миналата седмица. Беше се съгласила на тази обект само защото братовчед ѝ Джаред бе осигурил най-известния архитект и най-добрия строител в града. Къщата беше истинско бижу — с фантастични, големи греди по таваните и оригиналните керемиди и шарки по стените. Гредата би могла да падне върху всеки, пък и всъщност не падна точно отгоре ѝ, а на няколко сантиметра встрани...

Облак закри луната. Стана много тъмно. Внезапно се появи ветрец, който раздвижи влажния, горещ нощен въздух и Спенсър усети, че я ползват ледени тръпки.

Днес във вестниците пишеше много за това. По гробищата отново се бяха появили вандалите и този път полицията пак подозираше сектата на Трей Дилия — Сантерия. Сантерия беше наистина странна религия — форма на католицизъм, примесена с някои езически елементи. Ритуалите им включваха жертвоприношения — обикновено на пилета и кози, но някои използваха и човешки органи. Предишния път бяха рязали пръсти от ръцете и краката на погребаните.

Днес Одри бе споменала между другото, че първия път нападенията по гробищата се извършвали сякаш по някаква схема. Сега по всичко личеше, че всичко започва отново.

Какво я доведе тук?

Познаваше един информатор, за когото никой не подозираше. Дори полицията. Никой. Казваше се Уили Харпър и живееше по улиците в центъра на Маями. Уили не беше наркоман, но обичаше хубавото шотландско уиски. Веднъж Спенсър бе обвинила Дани, че плащайки му, му помага само да се погуби от алкохола. Но всъщност не беше точно така. Уили беше добър човек. Дани му плащаше много пари и преди да ги пропие всичките, купуваше храна за приятелите си, а понякога дори им наемаше стая в евтин хотел за една нощ. Но Уили предпочиташе да живее на улицата. Обичаше и да печели пари. Когато се свърза със Спенсър, тя обеща да му плаща за всяка информация, която би помогнала да се открие убиеца на Дани.

Обади й се днес следобед и й каза същото, до което бе стигнала и Одри.

Спенсър въздъхна и се облегна на малката семейна гробница, която й служеше за прикритие. Камъкът беше много студен и тя се наруга, че е дошла тук. Дори да носеше оръжие, не знаеше как да го използва. В колата имаше флакон със сълзотворен газ — Дани настояваше да го носи със себе си и й беше показал как да го използва. Но сега не се сети да го вземе, защото нямаше намерение да среща никого тук. Беше дошла само да се увери, че ако вандалите наистина се появят, няма да осквернят паметника на Дани.

Започна да трепери. Това беше истинска лудост. Какво можеше да направи, ако някой наистина дойде? Да му се разкрещи да спре?

А ако този някой е убиецът на нейния съпруг?

Гробището беше старо и обрасло с дървета и храсти. Спенсър непрекъснато се успокояваше, че колата ѝ е паркирана наблизко, до магазина за понички и че макар да е много късно, улиците са пълни с хора — независимо че гробището изглеждаше невероятно тъмно, тихо и самотно. Всъщност до колата ѝ вероятно имаше ченгета, които ядяха понички. Но те бяха на около осемстотин метра.

Чу се бухал, а едно дърво наблизко изшумоля и Спенсър подскочи. Помъчи се да стои неподвижно и се загледа в дървото. Представи си Дракула. Същества, които излизат от гробовете. Върколаци, мумии...

Но тук не е Египет, а и нямаше пълнолуние. Отново се почувства като пълна глупачка. Не трябваше да идва тук. Катеричка бе раздвижила листата на дървото — видя я как скочи от земята върху един надгробен камък, сетне се метна на друго дърво. Нямаше никакви духове. Всъщност, след смъртта на Дани, отначало лежеше будна цели нощи и се молеше той да се върне при нея като дух, глас или призрак. Но той, разбира се, не се появи. Веднъж баща ѝ бе казал, че мъртвите са най-безопасните хора на света.

Луната изплува иззад облака и сребриста светлина озари гробището. Време беше да си върви вкъщи. Падаше лека мъгла, ставаше студено, влажно и неприятно. Тук нямаше да се случи нищо. Освен да я арестуват, както беше по черни джинси и черна риза, че е влязла в гробището. Не, ченгетата нямаше да я арестуват. Щяха да настояват пред близките ѝ, че смъртта на Дани я е разстроила дълбоко и незабавно трябва да бъде прибрана в психиатрична клиника.

Изправи се, но изведнъж я полазиха тръпки. Без да знае защо, не можеше да помръдне от мястото си. Реши да не дава воля на въображението си, но мъглата придаваше чудата атмосфера на гробището. Стелеше се по земята, съгъстяваше се, виеше се около мраморните изображения на Христос и молещите се ангели. Спенсър отново чу някакво шумолене, но този път ѝ се стори различно. Нещо много по-голямо от катерица се придвижваше между старите дъбове по алеята. Дишането ѝ се учести, а сърцето блъскаше в гърдите ѝ. Чу стъпки, сетне се появи една фигура. После още една и още една — всички облечени в черно. Носеха лопати и кирки. Изникнаха безшумно от мъглата и се насочиха към нея, сякаш я бяха забелязали.

Не може да са я видели — чиста случайност беше, че вървят срещу нея. Пръстите ѝ се вледениха. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се уплаши да не го чуят. Спенсър се сви ниско долу до стената на гробницата.

— Къде? — попита някой шепнешком.

— Тук, в средата — отвърна друг глас.

Спенсър се обърна. Сега видя нещо, което не бе забелязала досега — пресен гроб, с току-що натрупана отгоре пръст. И тези вандали очевидно знаеха какво търсят. Придвижваха се крадешком и бързо. Шестима — преброи ги тя. И всеки от тях носеше по някой инструмент за копаене — или за отваряне на ковчези.

Спенсър не можеше да различи мъжете един от друг. Дори не беше сигурна дали всички са мъже. Бяха облечени в черно, носеха качулки и скиорски маски. Приличаха на банкови обирджии. Спенсър почувства, че я обзема паника. Движеха се толкова близо до нея, че се наложи да се премести сантиметър по сантиметър покрай стената на гробницата, за да не я видят. Щом се скри зад ъгъла, се отпусна на земята, облегна се на камъка и впери поглед в нощта. Сега вече не можеше да избяга — щяха да я видят. Трябваше да седи неподвижна — едва смееше да диша и се ослушваше.

Чу как започнаха да копаят с лопатите. Звукът я накара да изтръпне. Леко се изви и надникна иззад ъгъла на гробницата. При това движение настъпи едно камъче.

Един от мъжете застана неподвижно, загледан към посоката, откъдето бе дошъл шумът.

— Какво има? — попита дрезгав глас.

— Не знам... Нещо... — измънка първият в отговор.

Спенсър се прилепи до камъка, като се страхуваше да изпусне насъбралия се в гърдите ѝ въздух. Трябваше да види какво става. Надникна отново. Онзи продължаваше да гледа в нейната посока. Беше тъмно, скрила се бе в сенките... И въпреки това я видяха. Усещаше погледа му, опасността...

Нямаше време за мислене. Изправи се и хукна по централната алея, като съзнаваше, че ще бъде най-добре, ако се отпрати към улицата. Бягаше бързо, както винаги. Освен това познаваше достатъчно добре разположението на гробището.

Но фигурите се втурнаха след нея със страхотна скорост.

Спенсър се отклони от главната алея и се приближи до огромната централна гробница. Дръпна вратата, но тя беше заключена. Чуваше как стъпките се приближават.

Отдалечи се от гробницата и се сниши зад мраморните паметници. Тичащите стъпки я отминаха. Тя остана на мястото си и за пореден път се прокле за глупостта си. Не биваше да идва тук и да си търси белята. Тези хора бяха дошли да крадат човешки органи от пресния гроб. Очевидно ги предпочитаха пресни. Колкото по-пресни, толкова по-добре.

Нейните щяха да бъдат съвсем пресни.

Тя подскочи. Обзе я паника. На алеята се появи една фигура. Спенсър се обърна и хукна в обратна посока.

Внезапно нечии пръсти я уловиха за глезена.

В гърлото ѝ се надигна ужасен писък, но излезе само сподавен стон. Усети, че пада на земята, в някаква дупка, в мрака, в пешо като невероятна бездна.

Приземи се до човешка плът. Ужасът я задуши още по-силно, но не можеше да си поеме въздух, за да извика. Истински кошмар. Една ръка запуши устата ѝ и в обърканата ѝ глава запрепускаха образите на живите мъртви. Миризмата на пряспа пръст изпълни белите ѝ дробове. Вероятно така мирише смъртта. Усети, че я вдигат и изправят на крака. Някой наставнически прошепна:

— Шшт! Каквото и да правиш, недей да пициш. Аз съм Дейвид.
— Спенсър продължаваше да трепери. Никога през живота си не бе изпитвала такъв страх. Постепенно установи, че това наистина е Дейвид. Беше паднала до него в прясно изкопан гроб посред нощ. Невероятно! — Лягай долу! — заповяда ѝ той.

Лесно е да се каже, но коленете ѝ не се подчиняваха. Едва дишаше и само се молеше да не припадне.

— Какво правиш тук, за Бога? — прошепна тя. Кръвта сякаш се бе изцедила от тялото ѝ. Косата ѝ сигурно е цялата побеляла. Стисна юмруци. — По дяволите, Дейвид.

— Млъкни, Спенсър! — повтори той настоятелно.

Спенсър успя да забележи няколко неща — Дейвид също беше облечен с черни дрехи — джинси, фланелка и яке. Сигурно носеше пистолет.

— Какво правиш тук? — попита тя отново, като едва раздвижи устни.

— А ти какво правиш тук? — попита той на свой ред.

— Търся вандалите — призна си веднага тя.

— Но сега те търсят теб. Спенсър, моля те, нека отложим разговора за по-късно.

Тя стисна зъби и се облегна назад. Усети зад гърба си стената от влажна пръст. Погледна нагоре и видя, че се намира на два метра под земята. Чувството не беше приятно.

Наоколо цареше пълен мрак. Едва виждаше Дейвид, но поне усещаше движенията му. Той бръкна в якето си. Сигурно за пистолета. Но в следващия миг го чу да изрича шепнешком — цифри, името на гробището, къде се намира.

Спенсър видя, че говори по съвсем малък клетъчен телефон и го погледна с недоумение.

— Телефон, а пистолет? — попита тихо тя.

Той прибра клетъчния телефон и извади пистолета.

— Те са шестима, а аз — един. Добър съм, но ако ми направят някоя дупчица?

Тя отвори уста да отговори, но в този миг и двамата чуха, че наоколо дърветата шумолят и усетиха, че земята близо до тях се разтресе. Отгоре им се посипа суха пръст. Спенсър почувства, че кръвта се дръпна от лицето ѝ.

Дейвид ѝ направи знак да легне на земята. Тя се сви колкото можа. Някой се приближи и погледна в отворения гроб...

Изведнъж Дейвид се изтласка от отсрещната стена, улови човека за глезена, както бе хванал Спенсър преди, и го дръпна надолу. Мъжът тупна тежко на земята и пръстта опръска лицето на Спенсър. Тя го видя, че надига глава. Един лунен лъч освети очите му и те блеснаха изпод скиорската маска. Спенсър чу как Дейвид зареди пистолета си.

— Изправи се бавно, тихо... и внимавай какво правиш — предупреди го Дейвид.

Фигурата се подчини. В същия миг воят на полицейските сирени проряза тишината.

Чуха се викове. Крадците се предупреждаваха взаимно на английски, на испански. Блеснаха светлини.

— Стой, полиция! Спрете или ще стреляме!

Гробището изведнъж лумна от лъчите на фенерчетата.

— Можем ли да се измъкнем оттук? — попита Спенсър.

Дейвид сви рамене, като не изпускаше бандита от очи.

— Нали чу, че полицаите предупредиха всички, че ще стрелят.

По-добре да постоим тук още няколко минути — усмихна се Дейвид.
— После ще оставим нашия приятел да изпълзи пръв.

Минаха сякаш векове, а не секунди и минути. Накрая някой извика:

— Делгадо, къде си?

— Тук! — отговори Дейвид.

След няколко минути един униформен полицай се взираше озадачено в тримата. Спенсър се сети, че го познава. Една година беше танцувала с него на бала на полицаите. Казваше се Тим Уинфийлд.

— Госпожо Хънтингтън? — озадачено я изгледа той.

— Подай ръка на дамата — предложи Дейвид.

— О, да, разбира се.

Тим Уинфийлд беше млад и с атлетично телосложение. Хвана Спенсър за ръцете и без усилия я изтегли от гроба.

— Сега ти — каза Дейвид на другия мъж и погледна младото ченге. — Ако искаш, подай ръка и на този тук, Уинфийлд. Но внимавай.

Дейвид изскочи от гроба, а Тим Уинфийлд издърпа човека със скиорската маска. Когато всички бяха навън, един служител в цивилни дрехи, когото Спенсър не беше виждала преди, се доближи до тях. Дейвид обаче го познаваше.

— Здравейте, лейтенант — поздрави го Дейвид.

— Здравейте, господин Делгадо — отговори ченгето, ръкува се с него и погледна Спенсър. — Отдавна следим тези типове. Благодаря за обаждането.

Той забеляза черните дрехи на Спенсър и се усмихна.

— Нов следовател ли си наел, Дейвид?

Беше висок и слаб, с оредяваща кестенява коса и приятна усмивка. Тим Уинфийлд издаде някакъв сподавен звук, сетне се престори, че кашля.

— Не, лейтенант Андерсън, това е госпожа Хънтингтън.

— О! — възкликна лейтенантът.

Явно се чудеше какво прави тя тук, облечена досущ като вандалите.

— Спенсър обича да се разхожда нощем. В странни места — обясни уклончиво Дейвид.

— По-скоро опасни — уточни Андерсън и още веднъж я изгледа строго. — Откъде разбрахте, че готвят нещо тази нощ?

— Въобще нямах представа — отвърна решително Дейвид и прибра пистолета си, когато един униформен полицаи дойде да отведе нарушителя.

— Тогава...

— Причината е Спенсър. Проследих я дотук — обясни Дейвид на Андерсън, като наблюдаваше Спенсър с крайчеца на окото си. — Изглежда госпожа Хънтингтън си мисли, че както аз, така и най-способните полицаи в Маями не си вършим работата както трябва.

— Госпожо Хънтингтън — рече разтревожен Андерсън, — нима не знаете, че не бива да се занимавате сама с такива неща?

— Аз съвсем не искам да се занимавам с тях... — започна тя, но Андерсън я прекъсна:

— Какво тогава правите тук? Кой ви даде информация? Какво става?

— Дойдох, защото... — Спенсър млъкна. Никога нямаше да им каже за Уили. — Мислех, че вандалите може да се появят. Не исках да разровят гроба на Дани.

— И как възнамерявахте да им попречите, госпожо Хънтингтън?

Спенсър отвори уста, после я затвори. И двамата се бяха вторачили в нея. Дейвид очевидно беше доволен, че въпросите задава Андерсън и не се налага да го прави той.

— Да, Спенсър, какви бяха точно намеренията ти? — попита Дейвид с дразнещо учтив тон.

Тя погледна Андерсън.

— Аз...

— Укриването на информация от полицията е подсъдно, госпожо Хънтингтън. Това сигурно ви е известно.

— Да укривам информация ли?

— Кой ви даде сведения? — попита нетърпеливо Андерсън.

Спенсър си пое дълбоко въздух.

— Никой не ми е давал информация, лейтенант. Секретарката ми случайно забеляза, че грабежите по гробищата се извършват по схема. От вестниците. Може би и полицията трябва от време на време да чете вестници!

— Госпожо Хънтингтън, съжалявам, но се налага да ни придружите...

— Андерсън — прекъсна го Дейвид. — Не е необходимо. Тя няма какво повече да ви каже, пък и нали пипнахте онзи главорез. Може би ще заловите и други. Аз ще изпратя госпожа Хънтингтън до дома ѝ.

— Двамата се познавате, нали? — попита Андерсън.

— Не толкова добре... — започна Спенсър.

— От цяла вечност — прекъсна я Дейвид.

Андерсън се ухили.

— Е, поне се обличате еднакво. Мисля, че за тази вечер ми стига. Знаем къде да те намеря, Делгадо. А госпожа Хънтингтън...

— Не съм се преместила, лейтенант. Още живея на адреса на Дани и телефонът е същия. Пък и съм ходила в участъка много пъти, така че знам къде да дойда, ако искате нещо от мен.

— Искаме само да ни оставите да си гледаме работата, госпожо Хънтингтън — отговори той.

— Хайде, Спенсър, да се прибираме — предложи Дейвид.

Тръгнаха. Андерсън извика след тях:

— Госпожо Хънтингтън, влизането в гробищата посред нощ е забранено. Да не ви става навик.

Спенсър се обърна и мило отвърна:

— Да, но благодарение на мен заловихте няколко бандита, преди да разчленят някой труп.

Андерсън не отговори. Спенсър се обърна и продължи по пътя си. Дейвид я следваше по петите. Улови я под ръка, когато се приближиха до каменния зид и редицата полицейски коли, паркирани до него.

Тя блъсна ръката му. Светлините от всичките тези фарове я караха да се чувства като на сцена.

— Не трябваше да идвам тук, Дейвид, но поне нещо се случи.

— Да, а на сутринта можеше да те намерим на парчета.

— Всичко свърши, Дейвид. Искам да си отида у дома. Би ли ме оставил сама? — Отскубна се от него и тръгна напред. Той продължи да върви след нея. Спенсър стигна до зида и видя, че портата е заключена. Явно всички ченгета бяха прескочили оградата като нея. Протегна ръце към каменния зид и усети, че Дейвид ѝ помага. Сетне се покатери при нея, скочи на тротоара от другата страна и ѝ подаде ръка, преди тя да успее да възрази. — Колата ми е там.

— Ще карам след теб.

— Не е необходимо...

— Спенсър, минава два часа след полунощ.

— Сигурна съм, че мога да се прибера у дома без произшествия.

— Ще карам след теб, Спенсър.

— Казвам ти, че...

— По дяволите, Спенсър, аз бях най-добрият приятел на Дани! Ще те изпратя. Да тръгваме!

Тя изправи рамене и се отправи към магазина за понички. Той я последва. Наоколо беше пълно с полицаи и всички любезно поздравяваха Дейвид.

Да, хубаво е, че са тук, зарадва им се Спенсър. Преди час-два мислеше, че са на другия край на света.

Можеше и да бъдат. Но Дейвид бе тук. Колата му бе паркирана редом с нейната. Опита се да не мисли нито за него, нито за колата му. Но веднага щом потегли, знаеше, че той кара след нея. Е, благодарна му беше. Градът е голям и нощем става опасно.

Спенсър спря в алеята пред дома си, отвори вратата на колата и се измъкна навън. Заобиколи и отиде до неговата. Дейвид смъкна прозореца.

— Прибирай се, Спенсър — каза той. — Няма да си тръгна, докато не влезеш.

— Защо ме следиш тази вечер? — настоятелно попита тя.

— Спенсър, няма да тръгна...

— Добре. Тогава и двамата ще стоим навън цяла нощ.

Отскочи назад, защото той изведнъж отвори вратата.

— Дай ми ключовете. — Взе ги от нея, тръгна по застланата с плочи пътека към вратата, отвори я и влезе в къщата. Огледа преддверието и стълбището. Стори ѝ се, че на устните му трепна лека

усмивка и се зачуди дали се подиграва на богатството ѝ. Домът ѝ беше скромен и уютен — нищо повече.

Спенсър протегна ръка.

— Ключовете ми, Дейвид.

Подаде ѝ ги.

— Не забравяй да включиш алармената система, след като си тръгна — напомни ѝ той.

— Вече цяла година се оправям сама. — Той кимна и се обърна към вратата. Спенсър се ужаси от себе си, когато внезапно стовари юмрук върху гърба му, като го накара да се обърне и да я погледне учудено. Тя преглътна, твърдо решена да не отстъпва. — Какво правеше там?

— Казах ти вече. Следях те, Спенсър.

— Защо? — избухна тя.

— Слай ме помоли.

— Ти... Да не би да работиш за Слай? — ахна изумена тя.

Дейвид се поколеба за миг, преди да отговори:

— Да, работя за Слай.

— Откога?

— От днес следобед.

— Не искам да ме следиш.

— Разбери се със Слай.

— По дяволите, Дейвид...

— Говори със Слай, Спенсър. Той мисли, че си в опасност.

— Но аз не съм!

— Що се отнася до тази вечер — той е прав. Сама си търсиш белята. И не забравяй алармената система — повтори той.

— Дейвид, казвам ти...

— Не казвай на мен. Обърни се към Слай.

— Да те вземат дяволите... — започна тя, но той излезе и затвори вратата след себе си.

Спенсър я заблъска зад гърба му и яростно изруга.

— Алармената система, Спенсър! — чу гласа му отвън.

Тя включи проклетата алармена система и се отправи към кухнята. Тук някъде имаше хубаво бренди и като никога сега се нуждаеше от една глътка. Изпи наведнъж половината чашка, сетне стана. Брендито я затопли и леко я отпусна. Господи, каква нощ!

Осъзнаваше колко глупава бе постъпката ѝ. Изплаши се до смърт, но в края на краищата ги заловиха и нещо можеше да излезе от това.

Слай бе наел Дейвид да я следи, бе платил на Дейвид да я държи под око. Това беше последното, което искаше.

Наля си още бренди и го изпи. След това си сипа пак.

Сигурно бе вече три сутринта, но единствено брендито можеше да я накара да заспи тази нощ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Понякога миналото ѝ се струваше безвъзвратно отминало. Но друг път — особено в сънищата — то като че ли никога не си бе отивало.

Спенсър отново се озова в онзи далечен ден до скалистия залив, където се събираха след училище. Тя беше на шестнадесет години, а Дейвид и някои от другите — почти на осемнадесет.

Мястото не беше нещо особено. Наоколо нямаше никой, освен тях. Водата беше толкова чиста, че на дъното можеха да се видят потъналите там автомобили. Момчетата обичаха да ги дразнят, казваха им, че в багажниците още има трупове, а на някои от предните седалки — скелети.

— Да, да, всички знаем, че това не е истина — заявяваше царствено Сесили. — Момчетата обичат да плашат момичетата, за да им смъкнат по-лесно гащите. Поне така си мислят — уверяваше всички тя.

„Всички“ означаваше тяхната група. Бяха приятели от дванадесетгодишна възраст. Оттогава почти непрекъснато бяха заедно. Дани Хънтингтън беше водачът на момчетата, а братовчедът на Спенсър — Джаред — се нареждаше след него. В основното ядро влизаха още Ансел Роудс и Джордж Маигър. След тях идваше Дейвид Делгадо — макар и не всички да го приемаха за част от тях. Не че не го искаха — напротив. Когато преди време Дани го бе довел със себе си за пръв път, всички останали се държаха доста високомерно с него. Дейвид нямаше потекло като тяхното. Беше мургав, дори очите му изглеждаха черни, макар всъщност да бяха сини. Дрехите му бяха кърпени многократно и често не идваше с тях, защото имаше задължения към дядо си.

После изведнъж се записа в тяхното училище. Стараеше се. Почти всеки ден Спенсър го виждаше да остава след часовете. Училището беше много трудно. Пишеха домашни по три часа всяка вечер. Освен, разбира се, ако не правеха като Джаред, който плащаше

на други да му вършат работата. Но силата на Дейвид не беше в учението, а в спорта. Малкото частно училище никога не бе имало подобър бейзболен и футболен отбор. Когато онзи следобед се бяха събрали на скалистия бряг, Дейвид вече беше може би най-известната личност в училището. Приемаше славата, но никога не се стремеше към нея. Продължаваше да помага на дядо си. Идваше с тях и си тръгваше, когато поискаше. Никога не ходеше на танците в клуба или на другите празненства, организирани от родителите им.

За Спенсър, както и за другите ѝ приятелки — Сесили, Тери — Сю и Джина Дейвис — Дейвид Делгадо беше още по-привлекателен, именно защото бе различен от тях. Родителите им не го одобряваха. Той не беше от тяхната среда. Нямаше значение, че не взима наркотици, че не краде от магазините и че е много по-морален от повечето момчета около тях.

На Спенсър изобщо не ѝ пукаше. Мислеше, че това е изключително романтично и еротично — дума, която започваше да намира за все по-примамлива. Знаеше, че Слай харесва Дейвид, направо го обича. За дядо ѝ нямаше абсолютно никакво значение дали Дейвид е дошъл от Куба или от луната. А Спенсър уважаваше Слай най-много от всички на света. След като старецът одобряваше Дейвид...

Всъщност през онзи ден никой не разсъждаваше за нищо. Беше лято, жегата беше изтощителна и си бяха взели храна за обяд. Спенсър беше получила чисто нов вишневочервен джип за рождения си ден, Джаред бе дошъл с миналогодишното волво на майка си, Ансел Роудс имаше нов файърбърд, а Дейвид караше страхотен шевролет, модел 1957 година, който си бе купил сам с парите, спечелени във фотолабораторията, където работеше в събота и неделя.

Спенсър съжаляваше, че е тръгнала с проклетия джип. Бе шофирала цял ден, а Тери — Сю висеше на врата на Дейвид на предната седалка в колата му.

Рива също бе дошла с тях тогава. Тя учеше в класа на Спенсър, но бе станала член на групата покрай брат си. Слай отричаше, че плаща образованието им, но дълбоко в сърцето си Спенсър знаеше, че прави това, само защото не иска трудолюбивият дядо на Дейвид да мисли, че не може сам да осигури внуците си.

Пък и Рива беше сладурана и на всички им беше приятно да е с тях. Имаше весел нрав и се смееше на шегите на всеки. Освен това беше невероятно хубаво момиче и момчетата виждаха това, ала никой от тях не смееше да я докосне, нито пък да пуска пубертетски шегички по неин адрес. Макар и отгледан от странния си дядо шотландец, Дейвид не пестеше кубинската си агресивна мъжественост, когато се отнасяше до сестра му. Бдеше над нея като ястреб. Но всъщност изобщо не беше необходимо да го прави. Всички бяха само приятели. Никой не ходеше с никого.

С изключение на Тери — Сю, която не се откъсваше от Дейвид, дори след като паркираха колите, разпънаха одеялата и извадиха кошниците с храна.

Спенсър — с тъмночервени бикини, намазана с плажно масло — се бе изтегнала на едно от одеялата. Усещаше как кожата ѝ се нагорещява и става лепкава. Преструваше се, че не се интересува от нищо друго, освен от слънчевата баня. Лежеше по корем, небрежно засенчила лице с ръка.

Но не беше точно така.

Виждаше всичко и кипеше от гняв. Тери — Сю изживяваше най-прекрасните мигове от живота си.

Тя беше симпатично момиче с гъста тъмнокестенява коса. Ниска, дребничка, с гърди, които не можеше да останат незабелязани. Всъщност, мислеше си малко завистливо Спенсър, Тери — Сю имаше огромен бюст. Банските ѝ бяха много по-дръзки отколкото на останалите момчета и непрекъснато си вреше гърдите в носа на Дейвид.

Един писклив, типично женски кикот разцепи въздуха и полази по гърба на Спенсър.

— Дейвид! — изписка Тери — Сю, като се кикотеше и уж протестираше.

Той я вдигна на ръце и отново се наклони да я потопи във водата. Дейвид се смееше добродушно. Беше най-красивият от всички момчета... Един ден може би и другите щяха да станат като него, но той бе възмъжал пръв. Раменете му бяха широки, кожата — със силен бронзов загар; имаше дори косъмчета на гърдите. Коремът му беше стегнат, твърд и плосък. Дейвид Делгадо излъчваше физическо и сексуално привличане. Спенсър винаги го бе харесвала. Мислеше, че и

той я харесва. Той не прекарваше цялото си свободно време с групата. Знаеше, че се среща и с други момичета. Спенсър дори лежа будна няколко нощи, вперила поглед в тавана, и се чудеше какво ли прави с тях. Дейвид сигурно си падаше по жени. Беше почти две години по-голям от нея.

— Само се занаят — чу се някакъв глас.

Спенсър се сепна и премести ръката си. Не искаше да я забележат, че наблюдава играта им на конче във водата, но я бяха видели. Рива — все така стеснителна, но адски наблюдателна.

— Не знам за какво говориш — рече равнодушно Спенсър. Протегна се и се прозя. Нямаше да признае пред Рива, че е наблюдавала брат ѝ. — Рива, моля те, подай ми една кока-кола — помоли я Спенсър, твърдо решена хладнокръвно да промени темата на разговора.

Рива бръкна в хладилната чанта. Може и да беше срамежлива, но нямаше да се откаже така лесно от разговора.

— Той наистина те харесва, Спенсър. Винаги те е харесвал.

— Естествено, нали сме приятели. Аз също го харесвам — отговори Спенсър и се изправи неспокойно. — Зарежи кока-колата. Ще се разхладя във водата.

Плуваше добре. Умееше да се гмурка като професионалистка, защото майка ѝ бе настояла да взима уроци. Сега реши да покаже онова, което бе научила на тренировките. Над водата стърчеше скала. Гмуркането оттам беше опасно заради островърхите камънаци на дъното. Може би идеята не беше чак толкова страхотна, но това беше единственото място, откъдето можеше да скочи във водата. Спенсър тръгна към издадената скала с дълги, лениви крачки. Не беше глупава. Съвсем не искаше да умре или да се осакати и затова внимателно огледа дъното, за да се ориентира.

— Спенсър Монтгомъри, какво мислиш, че правиш, по дяволите? — извика някой.

Тя така се стресна, че едва не стъпи накриво. Дейвид беше още във водата. А Тери — Сю висеше на врата му, притиснала „ценностите“ си до гърдите му. Спенсър се гмурна, преди Дейвид да успее да я спре.

Хладната чиста вода я обгърна и тя се стрелна надолу с фантастична скорост. Мина на милиметри от една смачкана кола,

после успя да смени посоката и заплува към повърхността. Почти я беше стигнала, когато почувства на раменете си две силни ръце, които я изтеглиха нагоре.

Дейвид. Е, нали това беше целта — да привлече вниманието му. Успя да го направи. Само че не искаше да стане точно по този начин.

Той я гледаше свирепо. Косата му беше мокра, пригладена назад, а чертите — сурови.

— Какво мислиш, че правиш, малка глупачке?

— Знам какво правя — плувам добре и мога да се гмуркам!

— Ти си една сополива малка фукла! — каза ѝ той. — Можеше да се убиеш!

— Дори и да беше станало — отговори тя унижена и вбесена, — това не ти влиза в проклетата работа.

За миг ѝ мина през ума, че ще я зашлеви през лицето точно тук, във водата.

— Имаш право, госпожице Монтгомъри. Не ми влиза в проклетата работа. Но Слай ще се разстрои, ако нещо лошо се случи с теб, а аз много държа на него. Затова, ако искаш да се фукаш, не го прави пред мен. Всички знаем, че си съвършена, Спенсър. Не е необходимо да го доказваш.

Пусна я и тя продължи да трепери от яд. За щастие водата я скриваше и никой не забеляза това, макар че погледите на всички бяха отправени към тях.

Той излезе от водата и помоли някой да му подаде хавлия. След него Спенсър стъпи на брега с високо вдигната брадичка, твърдо решила да запази достойнство.

Дани се приближи към нея, предложи ѝ кърпа и се усмихна окуражаващо.

— Аз не се притеснявах за теб — рече тихо той. Също като Рива беше сърдечен и насърчаваше всекиго с усмивка. Можеше да бъде и много сериозен. Дани искаше да промени света. Беше най-големият идеалист в групата. — Мисля, че те познавам добре.

— Не ми се стои вече тук. — Усмихна му се, докато поемаше кърпата от него. — Тръгвам си — каза му тя.

— И аз бих си тръгнал, само че не ми се прибира — призна той и сбърчи нос. — Мама и нейният клуб по бридж са вкъщи и обсъждат някакъв благотворителен търг.

— Аз няма да се прибера у дома. Ще отида у Слай. Той е в Кий Уест да разгледа една стара къща, която ще реставрира.

Искаше да бъде сама. Да ближе раните си. Дани изглежда я разбра. Той винаги разбираше всичко.

Никой не я забеляза, когато си отиде.

Слай не живееше в богат квартал, какъвто бяха избрали родителите ѝ. Къщата му се намираше край едно от най-старите игрища за голф в града, сред хубави, но не екстравагантни постройки. Имаше много сводове, балкони, вътрешен двор, а в друг вътрешен двор встрани имаше и басейн, който беше сравнително нова придобивка. Слай обичаше да играе голф, ала най-много от всичко държеше на уединението.

Въпреки климатичната инсталация в чисто новия си джип, Спенсър пристигна цялата изпотена, лепкава и нервна. Паркира колата на алеята пред къщата, прибра пощата на дядо си и я остави на старинния бюфет в преддверието. Слай живееше скромно, без домашна прислуга. Уважаваше трудолюбието, но се съгласи с родителите на Спенсър, че не бива да работи, докато учи в гимназията, защото знанията са по-важни.

— Богатството е временно, млада госпожице — често ѝ казваше той. — Имах приятели, които се разориха по време на Голямата депресия, но знаеш ли какво им остана? Образованието. Те успяха да се изправят на крака и отново да спечелят пари.

Слай нямаше нищо против от време на време да му помага, да го замества, докато го няма, да прибира пощата и сметките му, когато не е вкъщи. Освен това се грижеше и за Тайгър — дебелия му котарак.

Спенсър се изкачи по стълбите и влезе в спалнята за гости. В един от дрешниците намери своя лятна рокля без ръкави и чисто бельо. После влезе в банята. Пусна горещата вода да тече силно, смъкна бикините си и се отпусна във ваната, като се надяваше да забрави унижението от препирнята ѝ с Дейвид. Потопи се под водата, за да намокри косата си.

В следващия миг усети как две ръце я хванаха за раменете. Едва не нагълта вода — толкова се изплаши, но той бързо я измъкна навън. За своя изненада, се озова пред Дейвид Делгадо, който беше още мокър, по бански.

— Сега пък какво правиш? — попита той.

Спенсър го зяпна в пълно недоумение.

— Щях да си мия косата — гневно му отговори тя.

— Какво? — смая се Дейвид.

— А ти какво помисли, че правя?

Изглеждаше стъписан, засрамен, дори объркан.

— Чуках дълго на вратата. А когато влязох и те намерих, ти беше под водата!

— И помисли, че се опитвам да се удавя ли? Заради теб? О, Господи! Каква скромност! — кипеше от гняв тя. Не искаше да среща погледа му, нито пък да усети презрението му. Загледа се право пред себе си — със закъснение осъзна, че е чисто гола, и се почувства ужасно уязвима. Сви колене до гърдите си. — След като ме имаш за толкова глупава, Дейвид Делгадо, ще ти бъда много благодарна, ако напуснеш къщата на дядо ми. — Спенсър излезе от ваната, грабна голяма бяла хавлиена кърпа и се уви с нея. Дейвид вече беше в коридора, когато го настигна. — Ако искаш да знаеш, да си богат, не означава, че си лош!

Имаше чувството, че се задушава. Не знаеше какво ѝ се иска повече — да го удари или да...

Той се обърна и я погледна.

— Дойдох да видя дали всичко с теб е наред. Тръгна си толкова бързо, че се изплаших да не си се ударила. А знам, че си прекалено горда, за да позволиш на другите да разберат.

Спенсър изчака секунда, като се опитваше да разбере дали я обижда, или ѝ прави необикновен комплимент.

— Знаех какво правя.

— Опасно беше, Спенсър.

— Може би — въздъхна тя. — Но съвсем малко. — Стояха в коридора, вперили поглед един в друг. Макар че климатичната инсталация охлаждаше мократа ѝ плът, Спенсър почувства, че ѝ става топло и се изчервява. — Ще се връщаш ли на брега? — попита накрая тя.

— Мисля, че не. — Той сви рамене. — Другите сигурно вече са се разотишли. Ти искаш ли да се върнеш?

Спенсър поклати глава. Никаква Тери — Сю!

— Не. Хладилникът на Слай е винаги пълен.

— Страхотен басейн има.

— Да. Плувал ли си в него?

— Не.

— Е, никога не е късно да го направиш — опита се да прозвучи весело тя.

— Виж какво, ако искаш да останеш сама... — започна той.

Спенсър поклати глава.

— Не. Слай няма да е тук през почивните дни и къщата е на мое разположение. Мини през страничната врата. Само ще си облека банския и идвам.

Дейвид сви рамене и се отправи към стълбите. Спенсър си сложи бикините точно за две секунди и изхвърча подир Дейвид.

Той вече беше в басейна и плуваше. Тя се гмурна и смело се насочи към него. Улови го за глезена и го потопи, точно когато бе показал глава да си поеме въздух.

Отдалечи се от него по възможно най-бързия начин. Той изплува на повърхността, плюеше енергично вода, а тъмносините му очи весело искряха.

— Обичаш опасния живот, а, госпожице Монтгомъри?

— Това е единственият начин — извика тя.

Дейвид се изтласка от дъното и заплува към нея. Спенсър изпищя и бързо се отправи към другия край на басейна. Плуваше добре, ала той беше по-силен и я настигна, точно когато Спенсър стигна до дълбокото. Изчака я да си поеме въздух, сетне я потопи.

С радост би се отказала изобщо да диша. Ръцете му бяха около нея, тялото му — плътно прилепнало до нейното. Почувства мускулите на ръцете му, костите на бедрата му, издутината под банските. Беше опияняващо. Никога през живота си не бе изпитвала подобно чувство. Необикновена, почти непоносима възбуда.

Излязоха заедно на повърхността. Той стигаше до дъното, но тя не. Ръцете му продължаваха да я обгръщат. Гледаше я по съвсем различен начин — нямаше и помен от гняв или подигравка. Очите му грееха със странна светлина.

— Спенсър — рече той с дрезгав глас. — Трябваше...

Щеше да я отблъсне. Не биваше да му позволи да направи това. Усмихна, притисна се до него и разтвори съвсем леко устни. Дейвид изстена и устните му докоснаха нейните. Бяха невероятно горещи и жадни. Предизвикаха силна вълна от усещания. Никога не бе

изпитвала такъв плам. Отвори широко уста. Светът изчезна, когато се целунаха. Усети ръката му на гърдите си. Палецът му нежно си играеше със зърното през тънкия плат на горницето на бикините ѝ. Някаква горещина заля тялото ѝ и започна да пулсира между бедрата. Никога не бе изпитвала толкова прекрасно чувство и беше сигурна какво иска — искаше Дейвид. Да я докосва, да я държи в прегръдките си.

Той откъсна устни от нейните, но продължаваше да я прегръща.

— О, Спенсър, не мога...

Тя не искаше и да чуе.

— Дейвид...

Отблъсна я, заплува с всички сили към края на басейна и изскочи от водата. Спенсър го последва, усети как страните ѝ пламват от срам. Ето, направи каквото направи — хвърли се на врата му и той се отдръпна. Изскочи от басейна, напълно скована от унижение. Идваше ѝ да изтича нагоре по стълбите, да се хвърли на леглото и да плаче до забрава. Но Спенсър не се предаваше лесно.

— Какво има, Делгадо? — попита тя, като се опитваше да говори колкото може по-тихо и по-презрително, с ръце на кръста, отметнала назад глава. — Нямам достатъчно големи съоръжения, за да съпернича на Тери — Сю ли?

Дейвид се беше отдалечил, но като чу тези думи, спря на края на басейна и се обърна. Сложи ръце на кръста си и тръгна към нея.

— Знаеш ли какво, Спенсър? Опитвам се да не забравям, че си по-малка от мен. Че си само едно наивно, малко, богаташко хлапе, което държи на своето.

— Как смееш да ми говориш така? Никога не съм се държала по този начин!

— И още как. Вирваш нос, винаги когато те притиснат в ъгъла.

— Напротив — боря се.

— Ти си внучка на Слай!

— А ти се страхуваш от дядо ми! — възкликна тя, като не вярваше на ушите си.

Дейвид направи две заплашителни крачки към нея, но тя не мръдна от мястото си.

— От никого не се страхувам, Спенсър. Аз обичам Слай.

— Той е добър човек — отвърна му хладно тя. — Мил. Любезен е с емигрантите.

Ударът беше под кръста, но не можа да се сдържи.

Ефектът от думите ѝ беше видим. Спенсър забеляза как вената на гърлото му започна да пулсира учестено. Приблужи до нея. Тя беше почти един и седемдесет, но Дейвид я гледаше отвисоко.

— Какво има, Спенсър? Какво искаш? — Отново сложи ръце на раменете ѝ и я накара да отстъпи. — Искаш нещо по-различно от другите белокожи северноамерикански момичета, така ли? Нещо по-хубаво? Добре, да вървим. На пода. Нали, така искаш?

— Престани! — извика тя, цялата трепереше, искаше да го отблъсне, но изведнъж се уплаши. — Не ѝ бе минавало през ум, че той знае, че родителите ѝ понякога говорят за него и не са се примирили с факта, че Маями се превръща в многонационален град. Нямаше представа, че Дейвид е толкова чувствителен по този въпрос. — Престани! Да те вземат дяволите! — разкрещя се тя. — Няма от какво да се срамуваш...

— Да се срамувам ли! — почти изрева той и изруга. На испански. Не беше сигурна точно каква я нарече, но си представяше. — Не се срамувам — продължи той. — Изпитвам срам единствено когато се въздържам да кажа на твоите високомерни приятели какви лицемерни задници са! Кажете ми, Спенсър, каква е тази игра? Искаш, като пораснеш, да разказваш на дамите в клуба си, че едно време си била в интимни отношения с испанец ли? Какво искаш? Всички ли други момичета са се чукали вече, а?

— Не знам какво са правила другите. И не ме интересува. Интересуваш ме ти — промълви откровено тя. — Винаги съм те харесвала и желала — искам да се любим. Това е единствената причина.

— О, Спенсър! — прошепна той. — Чувствам се като идиот.

— Ако не ме харесваш...

— Как да не те харесвам? Напротив — още от първия миг, когато те видях, за мен ти си най-прекрасното създание на света.

— Наистина ли? — попита задъхана тя.

Притисна се до него и обви ръце около врата му, вдишвайки с пълни гърди уханието на тялото му. Толкова беше зашеметена, че се уплаши да не падне. Държеше се за него с всички сили. Повдигна се на

пръсти, притисна се още по-силно до него и го целуна по устата. После погали с език края на ухото му, покри с целувки шията, раменете му. Правеше неща, за които бе гледала само по филмите и за които бе чувала другите момичета да шушукат.

Дейвид изстена.

— Спенсър, ако наистина не искаш това, трябва да спрем.

— Искам те, Дейвид — заяви тържествено тя. Той се вгледа в нея и зачака, вената му пулсираше. Сетне я вдигна от мястото ѝ, не, грабна я и я взе на ръце. — В стаята за гости. Горе — каза Спенсър.

Беше смутена. Страхуваше се да диша, да отмести поглед от очите му. Вкопчи се в тялото му, когато той започна да изкачва стъпалата.

Влязоха в гостната. Нощта още не бе настъпила, но слънцето беше залязло. Дейвид я сложи на леглото. Тя чу как мокрите му бански леко тупнаха на дървения под. Усети отново ръцете му върху тялото си. Дърпаха връзката на бикините ѝ и ги свалиха. И двамата бяха голи. Спенсър трепереше, макар че не ѝ беше студено. Не, не я беше страх. Само се чудеше дали ще му бъде хубаво с нея.

Плътта му беше прилепнала до нейната. Топла, прекрасна. Милваше я навсякъде. Интимните му ласки я смущаваха, ала бяха толкова омайващи, защото до нея лежеше той. Дъхът му ухаеше на мента. Усети парещата отмала, когато той проникна в нея.

Дейвид правеше всичко много бавно. Целуваше я по устните, караше я многократно да изпитва копнежа, вълнението.

— И друг път си го правил — прошепна тя.

Той се поколеба за миг и отговори:

— Да. — Толкова ѝ се искаше да не е било с Тери — Сю! — Искаш ли да спрем? — попита той.

— Не!

Минута по-късно вече съжаляваше за отговора си. Сексът беше такъв невероятен екстаз. Чувстваше се на седмото небе. Беше готова да умре.

— Спенсър?

Не можеше да говори, само се вкопчи в него. Когато всичко свърши, прекрасното чувство продължаваше да я държи в плен. Проникнал бе в нея като лава, а после я държа в прегръдките си, сякаш бе най-скъпоценното нещо на света. Лежаха един до друг, докато падна

нощта и стана съвсем тъмно. Спенсър помисли, че е заспал, ала тя трябваше да се прибере при родителите си преди единадесет часа.

Но Дейвид не спеше. Надвеси се над нея и нежно се усмихна.

— Е?

— Какво?

— Как беше?

— Беше...

— Ужасно? — предположи той.

— Не! — Усети закачливия му поглед — знаеше какво е изпитала. — Беше... — опита се отново да обясни тя, но той се засмя.

— Е, предполагам, че първият път не е много приятно. Вторият път е страхотно — добави той.

Дрезгавият му глас отново я възбуди. Тя затаи дъх още преди устните му да докоснат нейните, преди ръцете му да погалят гърдите ѝ, и да усети парещото чувство там, където се бяха събрали огънят и болката. Целуна я по устните, сетне по шията и гърдите. Възбудата ѝ нарастваше. Целуна я по корема, по вътрешната страна на бедрата. Тя още не се осмеляваше да го докосне „там“, но нямаше значение. Проникна в нея за втори път, без да спира да я целува. Беше невероятно, възбуждащо, забраненото чудо, за което бе чувала; вълшебството, споделяно само от посветените. Този път експлозията вътре в тялото ѝ я изуми. Никога не бе изпитвала такова щастие. Споделила го бе с Дейвид, открила го бе заедно с него. Продължаваше да лежи в прегръдките му, окъпана в капчици пот...

Спенсър се стресна и се събуди с чувството, че е ударила главата си в тавана, когато будилникът пронизително иззвъня. Чаршафите под нея бяха събрани на куп, сякаш се бе мятала и въртяла цяла нощ. Възглавницата ѝ бе паднала на пода.

Сутрин. Шест часа. Време да се приготвя за поредния работен ден. Погледна към другата страна на леглото — там, където би трябвало да лежи Дани. Само че той беше мъртъв от година. Това не бе никакво оправдание да сънува за първата си среща с най-добрия му приятел. Макар и всичко това да се бе случило много, много преди сватбата им. Стана, съблече нощницата си и се отправи към банята, като ругаеше под нос.

— Да те вземат дяволите, Дейвид Делгадо. И теб да те вземат дяволите, Слай, стара лисицо!

Водата я обля. Чу, че телефонът звъни, но реши да не се обажда. Телефонният секретар ще отговори.

Спенсър чу собствения си глас, сетне гласа, който я бе измъчвал в сънищата. Дейвид.

— Трей Дилия е в областния затвор, разпитват го. Поискал е да ме види. Ако обещаеш да се държиш добре, можеш да дойдеш с мен. Но, по дяволите, ако не си там...

Спенсър не си направи труда да се увие с хавлия. Изскочи от банята и грабна слушалката.

— В колко тръгваш?

— Мога да те взема в осем и половина. Ако...

— Да, ще бъда истински ангел.

Стори й се, че чува недоверчивия му смях.

— Сериозно ти казвам, Спенсър. Трябва да мълчиш и да ме оставиш аз да говоря.

— Ти си истински женомразец.

— Наречи го женомразство, кубинска агресивна мъжественост, каквото искаш. Само си затваряй устата. Ясно ли е?

— Разбрах! — отвърна сдържано тя.

— И Спенсър...

— Какво?

— Пригответи свястно кафе, а?

— Свястно кафе ли? — учуди се тя. Но той вече беше затворил.

Трей Дилия. Значи имаше резултат от снощното й приключение. Единият от заподозрените беше в затвора и може би щяха да научат нещо.

Спенсър се изкъпа и се облече. Тананикаше си весело, докато слизаше долу. Тъкмо правеше кафето, когато изведнъж спря и млъкна, сякаш силите й я бяха напуснали.

Беше напълнила цялата каничка. Без да се замисли. Не го бе правила, откакто... Повече от година.

— Много свястно кафе, при това, по дяволите! — каза Спенсър на глас.

На вратата вече се звънеше.

ПЕТА ГЛАВА

Слай Монтгомъри прочете за случилото се в гробището на сутринта. Седеше до старата, покрита с плочки, маса под палмите в дворчето до басейна и пиеше сутрешното си кафе.

Духовният водач Трей Дилия не бил на местопроизшествието, но заловили един от хората му. Разприказвал се и обвинил Дилия в почти всички грехове — обири, убийства и вампирство. Пишеше, че в залавянето му участвал частен детектив, който случайно се намирал в гробището заедно с помощничката му, чието име не споменаваха.

Помощничка — друг път, поклати глава Слай. Остави вестника и се загледа в басейна. Обичаше да гледа как слънцето трепти над водата. Харесваше и изгрева над залива — там водата бе обагрена в по-тъмни цветове. Навярно това бе една от причините да остане тук през всичките тези години, през които хората говореха, че градът ще бъде съсипан. Когато човек прехвърли деветдесетте, знае доста неща. Свидетел бе как Маями се превърна от едно нищо и никакво селище в град, способен да засенчи много други по света.

Погледна ръцете си. Трепереха. Е, имаха право да треперят — бяха на деветдесет и четири години. Извървял бе невероятно дълъг път и слава Богу, беше здрав и с всичкия си. Загубил бе Луси отдавна. За щастие преди смъртта ѝ бяха успели да осъществят мечтите си. Беше участвал в изграждането на някои от най-хубавите къщи тук. Винаги бе искал деца. Искаше да има десет, но останаха само с Джо. Е, такава е била Божията воля. После Джо се бе оженил за издокараната знатна Мари Луиз Тиерни, която можа да се справи само с едно бебе.

Но Спенсър струваше колкото милион внучета. Още от малка беше по-скоро негова, отколкото на родителите си. Харесваше старото, пазеше го. Обичаше да майстори нещо с ръцете си. Знаеше историята и когато беше само на пет годинки, декламираше наизуст имената на архитектите и строителите, изградили Южна Флорида. Господ я бе надарил с интелект и характер, който беше едновременно мил и агресивен. Когато искаше нещо, го постигаше с усмивка и с

протегнати напред ръце. Дани Хънтингтън беше подходящ съпруг за нея, макар че Слай не си ги бе представял заедно, когато бяха деца.

Израснаха пред очите му. След работата си, най-много обичаше децата. Наблюдавал ги бе как градят собствените си критерии за живота. Как от несигурни ученици се превръщат в солидни възрастни хора.

— Как ми се иска да си още малка, за да те напляскам, млада госпожице! — измърмори той на глас.

Ала Спенсър не беше вече дете и той се чувстваше безсилен. Не беше в състояние да я убеди да се премести при него. Нито насила да я вразуми, че е по-добре да води пълноценен живот, вместо да търси убиеца на Дани с цената на собствения си.

Отново зачете статията. Ще поговори с Дейвид Делгадо по-късно. Ясно му бе какво се е случило.

Спенсър е разбрала по някакъв начин за намеренията на вандалите и е отишла на гробището. Дейвид си е вършил работата — точно както му обеща, макар и с нежелание. Не искаше да следи Спенсър, а Слай не беше глупак — знаеше причината. Времето не може да изтрие някои неща. Не може да заличи обидите и чувствата, които са те измъчвали на младини, те остават спотаени в сърцето ти за цял живот. Сигурно Дейвид ще следва Спенсър по петите, независимо дали му е приятно, или не.

Телефонът иззвъня. Слай стана да вдигне слушалката. Знаеше кой се обажда.

Джери Фрайд седна зад бюрото си и се загледа в листа пред себе си. Беше вече на петдесет и пет години и работата му тежеше. Прокара пръсти през гъстата си снежнобяла коса и се прегърби. Имаше нужда от повече физически упражнения. Ако не друго, поне трябваше да ходи пеш. Фигурата му още я биваше, но бе започнал да пълнее.

Миналата нощ не беше дежурен. Чу за ареста на гробището, едва когато дойде на работа сутринта. Сега всички говореха само за това. А на бюрото му лежеше проклетата бележка от лейтенанта.

Значи са хванали Дилия. А вдовицата на Дани имаше пръст в цялата тази работа. Високата стройна и елегантна госпожа Хънтингтън бе успяла да се промъкне точно в онова гробище. Защо не вярваше, че полицаите правят всичко възможно да открият убиеца на колегата си?

Ако продължава да се бърка там, където не ѝ е работата, ще си навлече големи неприятности. Това не е толкова безопасно.

Дани Хънтингтън беше мъртъв повече от година, но мисълта за него преследваше Джери почти непрекъснато. Дани беше толкова известен, по дяволите! Богатото момче, което си играеше на ченге. Искаше да знае всичко, което става на улицата. Всички го обичаха — политиците, полицаите, дори хладнокръвните престъпници. А Дани знаеше неща, които изобщо не бе помислял да сподели с партньора си!

Джери изпъшка и зарови глава в хартиите върху бюрото, като разля сутрешното си кафе. Изправи се и отново наруга вдовицата на Дани.

Сесили Монтийт се излежаваше в дневната и пиеше кафето, което прислужницата Мари току-що бе оставила на масичката заедно с препечените филийки — леко намазани не с масло, а с маргарин — и четеше вестника с нарастващ страх и безпокойство.

Джаред застана на прага, облечен с костюм. Преметна вратовръзката около врата си и започна да се бори с възела, сетне се намръщи и изруга.

— Не мислиш ли, че Слай Монтгомъри трябваше да свикне досега с модерния свят. Днес е толкова горещо и всички ходят леко облечени, но старецът още се издокарва така, сякаш отива на обяд с президента.

Сесили махна пренебрежително с ръка.

— Трябва да прочетеш това. — Джаред пристъпи напред и взе вестника от скута ѝ. — Откога братовчедка ти е в града? От няколко месеца ли? — попита угрижено Сесили. — За това време е успяла напълно да убеди стария в нейната гледна точка, въпреки че ти беше негов любимец, докато я нямаше. Върна се и ти засвири втора цигулка. А сега пък това! — Сесили стана и грабна вестника от ръцете му. — Не знаеше ли какво е, намислила? Впила се е в Дейвид като пиявица. Тя няма да престане, Джаред. Ще си пъха носа навсякъде.

Джаред отново разтвори вестника и впери поглед в нея.

— Теб кое те притеснява повече — това, че Спенсър се рови в разни неща или че се мотае с Дейвид Делгадо?

— Не те разбирам какво искаш да кажеш — отговори студено Сесили.

Джаред сви рамене, изгледа я от главата до петите, сетне бавно се усмихна и в погледа му блесна лека злоба.

— Забравила ли се как ти, Тери — Сю и всички останали момиченца гонехте Дейвид? Не знам какво толкова му харесвахте. Нямам нищо против Дейвид. Само че всеки път, когато бяхме заедно, ние, останалите, бледнеехме пред него. Не притежавахме неговата прелъстителност, цвета на кожата му. Дори Дани — господин Спасителя на света. Е, Сесили, знам, че няколко пъти си ходила в агенцията на Дейвид. Името му всеки път е в списъка на поканените от теб гости. Видях те как се опитваш да го утетиш и как търсеше утеха от него на погребението на Дани. — Тя го гледаше стъписана. — Той никога няма да стане твой любовник, Сесили — добави тихо Джаред.

— Как се осмеляваш да ми говориш такива неща? — нацупи се Сесили.

Джаред сви рамене. Може би тя имаше право. Преживели бяха толкова много превратности. Понякога се караха като малки деца. Сега бяха родители. Имаха момче и момиче. Притежаваха прекрасна къща. Той караше ферари, а тя развеждаше децата с чисто нов мерцедес-бенц.

Джаред усети капчица пот под яката на ризата си. Да, този живот му харесваше. Но сега го бе обзел страх. Каква муха бе влязла в главата на Спенсър? Тя нямаше да спре, докато не постигне целта си.

— Какво те кара да мислиш, че Дейвид би имал нещо общо с мен? — попита внезапно Сесили, а очите ѝ се стрелнаха към огледалото зад него.

Сесили вечно се безпокоеше за външния си вид. Все се тревожеше за теглото и бръчките си. Непрекъснато се оплакваше, че като дете била ужасно глупава да се пече дълго време на слънцето. Но манията ѝ си имаше своите предимства, защото след раждането на две деца и тринадесетгодишен брак Сесили продължаваше да изглежда страхотно. Придържаше се строго към разни диети, от време на време си позволяваше да хапне повече, но сетне се самонаказваше с настървение и с много скъпа минерална вода.

Сесили изглежда понякога забравяше, че Слай не е дядо на Джаред. Че отдавна починалата майка на Джаред е сестра на майката на Спенсър и че макар баща му да е още жив и здрав, и да работеше понякога за Слай, Спенсър бе тази, която реши да включи Джаред в

този бизнес, който им осигуряваше скъпите коли и луксозната къща. Вярно е, че Джаред започна да работи при Слай веднага щом завърши образованието си в Харвард, за което плати Слай. Вярно е, че понякога той си мислеше, че заслужава повече, отколкото получава. А сега и Спенсър му ходеше по нервите.

Сесили се отклони от темата на разговора им. Плъзна ръце по сатенената си нощница, като се опитваше да провери дали не е напълняла някъде.

— Джаред, защо мислиш, че някой не би пожелал да има връзка с мен?

Той въздъхна и почувства внезапен прилив на обич към нея.

— Не някой, а Дейвид. Не знам дали не би го пожелал, но знам, че не би го направил. Ти си моя съпруга. Тези неща имат значение за него.

— Но нали Спенсър беше омъжена за Дани — рече почти войнствено Сесили.

— Да, затова не е преспал и със Спенсър — отговори Джаред.

— Не мога да повярвам, че се е разхождала из онова тъпо гробище посред нощ — потрепери Сесили. — Ужасно. Тя няма да остави нещата ей така.

— По дяволите, Сесили, стига си се притеснявала за Спенсър.

— Все някой трябва да се притеснява за нея!

— Аз сам ще се погрижа за това.

Това не е вярно, помисли си Сесили. Никой не можеше да се погрижи за Спенсър. Особено когато е решила да действа. Сесили стегна възела на вратовръзката му. Понякога Джаред е такъв глупак. Зачуди се дали чувствата ѝ към него не бяха същите, каквито бяха към Уилям и Ашли. Като към едно дете. За бизнесмен изглеждаше чудесно, помисли си доволно тя. Не беше оплешивял, нямаше посивели кичури. Вкъщи имаха гимнастически салон и той поддържаше формата си. И въпреки че в службата играеше ролята на началник, нямаше да е честно, ако каже, че не харесва работата си на строител. Изглежда тримата глупаци — Слай, Спенсър и Джаред — бяха най-щастливи сред мръсотията, когато реставрираха някоя старинна къща. Това обаче се отразяваше добре на Джаред.

— Не ме гледай така! — сопна ѝ се изведнъж той. — Мога да се оправя със Спенсър. Тя ми е братовчедка.

— Твоя кръв — съгласи се с усмивка Сесили и направи гримаса.
— И не забравяй, че винаги е била най-добрата ми приятелка. А и децата боготворят леля Спенс.

— Престани. — Джаред се ядоса. На Сесили ѝ доставяше удоволствие да го дразни. Това поддържаше тонуса ѝ.

— Джаред... — Тя млъкна, защото телефонът започна да звъни. Джаред остана на мястото си, без да откъсва очи от съпругата си. Включи се телефонният секретар.

— Джаред, вдигни слушалката. Обажда се баща ти. Знам, че още не си излязъл от къщи. Прочете ли вестника?

— Да, татко. Прочетох го. Спенсър се опитва да открие убиеца на Дани. Не съм изненадан. А ти? — попита уморено той.

— Не се занасяй с мен, момче.

— Татко, не се занимавай със Спенсър, чу ли?

— Държиш ли нещата в свои ръце?

— Да.

— И доведете децата на вечеря тези дни. Липсват ми.

— Добре, татко. Може да половим риба на пристана ти.

— Готово. И внимавай!

Джаред остави слушалката и се замисли. Започна да го боли адски главата. Разкъсван между съпруга и баща...

Обърна се. Сесили се бе вторачила в него. Тази сутрин изглеждаше прекрасно. Косата ѝ беше късо подстригана и силно изрусена. Ала най-хубавото от всичко бяха очите ѝ — огромни и кехлибарени. Сега блестяха.

— Добре се справи с него — отбеляза тя.

Джаред се ухили.

— Настроението ти се подобри, защото се справих с баща си ли?
— попита недоверчиво той.

— Може би. — Приблужи се до него и го целуна, като близна ухото му с върха на езика си и после го прокара по лицето му заедно с горещия си дъх. — Обзалагам се, че Спенсър ще закъснее днес за работа.

Той отстъпи назад, за да я погледне в очите.

— Значи такава била работата! Мислиш, че Спенсър отново ходи с Дейвид?

— Не!

— Така е. Мислиш за Делгадо. Може би ти се иска да изкараш една любовна авантюрка с него, а? Или по-скоро да прекараш някой следобед с мускулестия емигрант, който винаги, те е възбуждал.

— Джаред, отвратителен си.

— Щеше да ти е по-приятно, ако бях много по-отвратителен. А на мен ми е все едно. Пукната пара не давам за фантазиите ти, защото те само ме улесняват.

Продължаваше да го гледа с блеснали кехлибарени очи. Той я улови за ръката и я задърпа към спалнята. Килимът с цвят на праскова беше мек, а леглото — голямо, покрито с коприна и отрупано с възглавници.

Ала Сесили се притисна до него и каза:

— Тук.

— Мари може да влезе.

— Тогава ще ѝ вземем ума.

— Ти май си екхибиционистка.

Тя дръпна колана му. Той започна да ѝ помага.

— Не, не се събличай изцяло. Няма време. По-бързо.

Той прокара пръсти през съвършено русата ѝ коса. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Свали сатенената ѝ нощница и блъсна препечените филийки и кафето от масата, за да я подпре на нея. Ръцете му се плъзнаха под колана ѝ, погалиха хълбоците ѝ и я притеглиха до него.

— Обзалагам се, че много ще ти хареса, ако влезе Мари — каза той.

— Може би.

— Сигурен съм, че още повече ще ти хареса, ако точно сега влезе Дейвид Делгадо.

Отговорът ѝ не закъсня. Тя изпита оргазъм в мига, в който думите излязоха от устата му и се вкопчи в него, докато свърши и той.

След няколко минути Джаред облече самото си. Сесили отново седеше до масата и четеше вестника, без да обръща внимание на препечените филийки и кафето на пода.

А всички мислеха, че бракът им е страхотен, помисли си с раздражение той.

— Внимавай със Спенсър! — предупреди го отново тя.

— Нали знаеш, че тя ми е братовчедка, Сесили — въздъхна той.
— Познавам я добре и знам как да се държа с нея. И още нещо — аз наистина я обичам.

Тя го изгледа изумена за миг, сетне кимна и се усмихна.

— Да, разбирам.

Джаред я целуна по челото и излезе.

Може би бракът му не беше чак толкова лош, в края на краищата.

В една мансарда в Саут Бийч Рики Гарсия бе вперил поглед в първата страница, потърка бузата си и изруга на испански. Проклета глупачка!

Остави вестника, стана и се протегна, като се взря през прозореца, откъдето се откриваше красива гледка. Заливът блещукаше под лъчите на изгряващото слънце, изпълнен с весели, успокояващи и хипнотизиращи цветове. Меки пухкави облаци се движеха бавно над хоризонта. Пристаните долу бяха осеяни с яhti, а други се носеха по тъмносинята зеленикава вода и възбуждаха въображението. Рики обичаше яхтите. Харесваше ветреца, соления въздух по лицето си...

Беше дошъл тук беден като просяк. Само с ризата на гърба си — при това скъсана. Видя онова, което искаше да бъде негово. Но не чрез дребни кражби. Не, щеше да плати прекалено скъпа цена за такива глупави престъпления.

Още от самото начало осъзна, че трябва да се възползва от хорските желания, от техните фантазии, от потребностите им. Започна с момичетата. Единственото, което знаеха, бе да стоят на улицата. Той пък знаеше как да направи така, че да стоят там добре. Да имат класа. После, с малкото спечелени пари, влезе в хазартния бизнес. Не обичаше наркотиците — не искаше да се захваща с тях. Само че наркотиците бяха част от неговия свят — престъпния — и от тях се изкарваха пари.

Не го отвращаваше и насилието. Сега вече хората му се грижеха за това. И все пак всички знаеха, че ако някой трябва да се справи с нещо сериозно, това беше Рики и то без да му мигне окото.

А сега... това. Дейвид Делгадо и някаква жена в гробището. Дилия прибран на топло. Отново ще започнат да нищят цялата история. Ченгетата пак ще се лепнат за него. Ден и нощ.

Той извърна поглед от огромния прозорец, приближи се до едно черно лакирано бюро и отвори горното чекмедже. Прерови листата хартия там и извади една снимка.

Дани Хънтингтън на полицейския благотворителен бал. Със съпругата си. Спенсър. Висока. Косата ѝ вдигната на тила, дълга шия. Облечена официално, с лъскава синя рокля без презрамки. Беше безупречна. Царствена.

Той затвори чекмеджето с трясък и отново изруга на испански. Може би ще се наложи да поговори с нея. Някой трябва да ѝ каже да не си пъха носа в хорските работи. И може би той е най-подходящият човек за тази работа.

ШЕСТА ГЛАВА

Дейвид си наля кафе. Знаеше къде е кухнята и нямаше нищо против да се обслужи сам. Спенсър го гледаше и чакаше да отпие първата глътка.

— Свястно ли е? — попита тя след миг.

— Понаучих се да готвя, но кафето все не го докарвам — отговори уклончиво той.

— Американското или кубинското?

— И двете. — Очите му я оглеждаха критично от главата до петите. — Трей Дилия е поръчал на адвоката си да се свърже с мен — каза Дейвид. — Отиваме в затвора. Кой знае какви ще срещнем там. Пияни шофьори, скитници, убийци, изнасилвани и крадци. Да не говорим за самия Дилия. Не можеш ли да облечеш нещо друго?

Спенсър си бе сложила черен делови костюм от коприна и риза с цвят на праскова. Тя впери поглед в Дейвид.

Той тръшна чашата с кафето на масата.

— Това... нещо е прилепнало по теб.

— Това е костюм за работа — възрази тя.

— Но е прекалено еротичен за затвора.

— Еротичен ли?

— Впит е в тялото ти, а полата е над коляното. Нямах ли джинси и памучна блуза?

— Предпочитам да умра от горещина, но няма да се облека така.

— Да, но няма да те закачат.

Спенсър нададе отчаян вопъл, но излезе от кухнята и се отправи към стълбището. Когато стигна горния етаж забеляза, че Дейвид стои в мраморното преддверие и оглежда всекидневната. Познаваше къщата. Дани бе настоявал да идва у тях, макар че Спенсър все си намираще някаква работа. Погледите им за миг се срещнаха и той се намръщи.

— Спенсър, нямам цял ден на разположение.

— А би трябвало. Нали ме охраняваш? По заповед на Слай.

— Никой не може да ми заповядва.

— Дори Слай?

— Дори Слай.

— Добре, в такъв случай можеш да престанеш да вървиш подире ми!

— Съгласих се с предложението му. Получих чек. Както вече ти казах, ако не си съгласна, говори със Слай.

— Така и смятам да направя.

— А ако искаш да говориш с Трей Дилия, побързай.

Тя стисна зъби, не сваляше поглед от него и умираше от желание да го наругае. Но сега ѝ се предоставяше възможност да се срещне с Трей Дилия и нямаше да я изпусне заради спор с Дейвид.

— Връщам се след две секунди — каза с леден тон тя.

След малко слезе долу, облечена с джинси и памучна блуза без ръкави. Дейвид пак не беше доволен.

— Нямаш ли по-широки дрехи?

— Тези не са толкова тесни — възмути се Спенсър.

— Добре, добре — съгласи се той и въздъхна отчаяно.

Досега Спенсър не бе влизала в областния затвор. Имаше нещо призрачно около сградата, в която бяха събрани толкова много отрепки и злосторници. Щом приближиха, видя първите ѝ обитатели. Бяха се скупчили в двора за разходки, зад оградата, по която течеше електрически ток. Спенсър усети погледите на някои от тях върху себе си. Дейвид беше прав. Оглеждаха я от главата до петите, брояха парите в чантата ѝ. Разсъбличаха я с поглед, изнасилваха я и я насичаха на парчета, след като първо прерязваха гърлото ѝ.

Влязоха в сградата. Из въздуха се носеше особена воня — на мръсни тела, урина и безнадеждност. Спенсър почувства как лепкавият въздух се раздвижи, когато Дейвид показа разрешителното си на пазача, който се разпореди да доведат Трей Дилия в една от стаичките за разпити.

Покрай тях мина човек с белезници, ограден от двама пазачи. Беше облечен със скъп сив костюм. Мъжът крещеше войнствено на придружителите си:

— Трябва да ме изкарате оттук бързо! Знаете ли кой съм аз? Ей, наистина ли мислите, че ще ме тикнете при тази човешка измет? Изкарайте ме, преди да ми се е случило нещо. Ще ви осъдя!

Пазачите не му обръщаха внимание и продължаваха да вървят от двете му страни.

— Пиян шофьор — уведоми ги дежурният полицаи и сви рамене. — Адвокат. Познава законите. Вероятно ще се отърве, но заради него сега в болницата се борят за живота на едно осемгодишно момиченце! Но нали знаете как е. Ето го Каплан. Той ще ви заведе при Дилия.

— Благодаря за съдействието — рече Дейвид, хвана Спенсър здраво за ръката и тръгна след Каплан.

Униформеният пазач отвори вратата.

— Ей, Дилия! Имаш посещение.

Спенсър се вгледа в човека, който стоеше зад едно обикновено дървено бюро. Никога не беше виждала такъв тип. Кожата му не беше черна, нито дори кафява, а имаше цвят на кафе. Очите му бяха странни — излъчваха някаква жълто-зелена светлина. Беше облечен като хипарите от седемдесетте години. На врата му висяха златни и сребърни кръстове, както и нещо, наподобяващо пилешки крак. Усмихна се на Спенсър и в устата му блеснаха златни коронки.

— Браво, шефе! — обърна се Дилия към Дейвид. — Довел си госпожата. Радвам се. Искан да говоря с нея.

Спенсър бе убедена, че иска да узнае истината за смъртта на Дани повече от всичко друго на света. Сега обаче не беше толкова сигурна. Бе я обзел някакъв първичен страх — намираше се в затвор, в тази стаичка, с човека, когото подозираха, че прави кой знае какво с човешки органи. Тя изпита колебание, но Дейвид сякаш не забелязваше това. Сложил бе ръце на раменете ѝ и наблюдаваше Дилия. А затворникът не сваляше поглед от Спенсър. За миг пред очите ѝ падна мъгла. Чу стъпките на двама души в коридора. Едните бяха на мъж, другите — на жена. Смътно чу разговора им — плътния глас на мъжа и тихия, но решителен глас на жената. Спенсър разбра, че жената е адвокат и спори с мъжа. Сигурно е млада и привлекателна, защото Спенсър чу подвикванията и подсвиркванията на затворниците.

— Я стига! — извика жената.

Последва смях и няколко мръсни предложения. Спенсър стисна зъби. Ако съдеше по гласа на жената, сигурно бе по-млада от нея. Правеше кариера в този суров, груб, мръсен свят. Сесили би я нарекла

мъжко момиче. Спенсър реши, че трябва да се опита и тя да стане такава.

— Значи ти си Спенсър — рече провлечено Дилия. Гласът му бе мелодичен и мъжествен. Независимо от страха си и чудатия облик на Дилия, Спенсър почувства хипнотичното обаяние на този мъж. Забеляза, че е изтънчен. Дори в затвора, ноктите му бяха чисти и дълги, а лицето — гладко избръснато.

— Бих ви предложил нещо — кафе или чай? Но уви, вижте къде се срещаме. Бих желал да ви приема в дома си. Не във вашия, защото щяхте да поглеждате към алармената система, да си мислите, че трябва да купите голямо куче, нали? — Той се изсмя тихо. После отместа поглед от Спенсър към Дейвид. — Радвам се, че дойде.

— Ти също никога не си ми отказвал среща.

Дилия кимна.

— Професионална етика! Е, тук никой не ме разбира. — Погледна отново към Спенсър. — Познавах съпруга ти добре, госпожо Хънтингтън. Той ходеше непрекъснато по петите ми. И той не можеше да ме разбере, но ми допадаше. С удоволствие разговарях с него. Задаваше смислени въпроси. Сега ще ме поддържат зад решетките за известно време и както разбирам, заслугата е твоя.

Спенсър пое дълбоко дъх. Дейвид я стисна по-здраво за раменете.

— Слушай, Дилия — започна Дейвид. — Не знам какво си чул, но...

Дилия го прекъсна с изненадващо весел смях.

— Не обвинявам Спенсър Хънтингтън. Тя иска да узнае истината. Но чуйте едно — аз не съм убил Дани Хънтингтън. Има неща, които вашият бледолик свят нарича престъпления, за които действително мога да бъде обвинен, но не съм убил твоя съпруг. Аз търся духа, силата и душата на живота. Трошил съм човешки кости, за да се храня и съм пил кръв в името на живота, но не съм убил този човек. Сега съм зад решетките и ще се опитат да ми лепнат и това престъпление, ще потупат Спенсър по гърба и ще се помъчат да я убедят, че убиецът на съпруга ѝ е на сигурно място. Повтарям — неговата кръв не тежи на съвестта ми и не изпитвам злоба към теб, Спенсър. — Усмивката му стана по-широка и леко дяволита. Погледна

Дейвид с искрящи очи. — И на теб не се сърдя, Делгадо. Можеш да кажеш някоя добра дума на процеса срещу мен.

— Едва ли — отговори делово Дейвид. — Но аз също не изпитвам злоба към теб, Дилия.

— Довиждане, Спенсър — рече Дилия.

Спенсър се изненада, когато протегна ръка на този човек, но забеляза изпълнената с любопитство зелено-златиста светлина в очите му. Той беше луд, но не и глупав. Премерваше всяка своя дума.

— Благодаря ти, че дойде — усмихна се отново той. — Отдавна исках да те видя. Дани Хънтингтън все искаше да се прибира вкъщи, при своята Спенсър. Моля се за душата му. И за теб.

Дейвид потропа на вратата и повика пазача. Той им отвори и отново излязоха в коридора. След няколко минути затворът остана зад гърба им и Спенсър седеше в колата до Дейвид. Не искаше да забележи, че ръцете ѝ треперят и ги държеше стиснати в скута си. Гледаше право напред.

— Е? — попита Дейвид и тя усети погледа му върху себе си.

— Какво?

— Повярва ли му?

Спенсър се поколеба. Не искаше Дейвид да ѝ се подиграва, че е лековерна или лесно е станала жертва на необикновеното привличане на онзи странен мъж. Но в следващия миг призна истината.

— Да.

За нейна изненада, Дейвид сви рамене.

— Да, и аз му вярвам. Той наистина харесваше Дани. Обичаше да води дълги спорове на религиозни теми с него. — Погледна я. — Какво да правим сега? Искаш ли да се прибиращ вкъщи? Или ще отидеш на работа? Гладна ли си?

— Искам да се изкъпя — отговори тя и неволно потрепери.

— Да, знам какво изпитваш. От онова място може наистина да те побият тръпки.

Спенсър стисна устни и впери поглед в пътя. Дейвид знаеше най-добре. Веднъж вече е бил зад решетките. Майка ѝ го бе изпратила там.

Сви се и не каза нищо, но чувстваше нервите си обтегнати като тетива. Той също мълчеше. И двамата знаеха, че мислят за едно и също. Човек не може да се върне и да промени миналото! — искаше да изкрещи тя. И двамата го знаеха. Нямаше какво да си кажат за онова,

което се бе случило през всичките тези години. Недалече от дома си тя слезе бързо от колата. Дейвид също. Застанаха един срещу друг и тя рече:

— Добре съм. Ти не...

— Трябва да говорим, Спенсър — каза решително той.

— Както искаш, но аз ще се изкъпя — отговори сърдито тя, обърна се и тръгна към къщата.

Стоеше зад нея, когато тя отключи и влезе. Задържа вратата, тъкмо когато щеше да му я тръшне под носа. Без да му обръща внимание, Спенсър се запъти към стълбището.

— Спенсър, трябва да разбереш, че не можеш да обикаляш нощем и да вършиш глупости като вчера! — изкрещя той подире ѝ.

Тя се спря и го погледна.

— Глупости, а? Благодарение на мен арестуваха Дилия! А това е много повече, отколкото всички вие — специалистите по залавяне на престъпници — успяхте да направите за една година.

Не искаше да чуе какво ще ѝ отговори и бързо продължи нагоре по стълбите. Ала Дейвид нямаше намерение да я остави да има последната дума. Настигна я до вратата на банята.

— Спенсър, можеха да те убият в онова гробище.

— Но не ме убиха. Великолепният и благороден Дейвид Делгадо беше там и ме спаси, благодарение на парите на дядо ми.

— Спенсър...

— Ако обичаш — извика гневно тя, влезе в банята и тръшна вратата.

Чу го, че изруга.

Спенсър пусна горещата вода. Събу джинсите, махна ризата и бельото си и ги хвърли на пода. Вгледа се в дрехите за миг, сетне ги взе и ги напъха в малкото кошче за боклук, защото знаеше, че никога вече няма да ги облече. Дейвид имаше право. Изживявания от този род не бяха за нея. Нито такива места като затвора. Съчувстваше на хората на улиците, но ненавиждаше пласъорите на наркотици и бруталните престъпници, които се опитваха да съсипят града, който бе обичала през целия си живот. Възхищаваше се на младата адвокатка, която толкова хладнокръвно се справяше със затворниците. Трепна, като чу, че Дейвид удари с юмрук по вратата на банята. Не беше заключена, но той не я отвори.

— Спенсър, няма да се отървеш от мен по този начин! — изкрещя той.

Тя спря вбесена водата, грабна голяма хавлиена кърпа, загърна се в нея и отвори вратата със замах.

Дейвид се отдалечи и седна на леглото. Беше облечен с джинси, синя памучна риза, с разкопчано горно копче. Спенсър знаеше, че е развълнуван, защото видя как вената на врата му пулсира издайнически. Очите му блестяха и пак изглеждаха по-скоро черни като въглен, отколкото сини. Тя застана на прага.

— Да говорим, че да говорим! За какво толкова искаш да говорим? Изхвърли ме от агенцията си! Сега искаш да говорим. За какво? Да не би изведнъж да съм ви направила на глупаци — теб и всичките онези ченгета?

— Едва не те убиха!

Тя тръгна към него с присвити очи и право насочен към носа му пръст.

— Стига си се правил на всемоушен, Дейвид! Дани беше смел, непреклонен. А сега е мъртъв. Така че...

— Още една причина да не се бъркаш в това и да стоиш настрана, по дяволите! Дани знаеше срещу какво се бори. Какво ти става, Спенсър? Няма да се успокоиш, докато и ти не свършиш в гроба, така ли?

Спенсър го блъсна, като възнамеряваше да мине покрай него и да отиде до гардероба, но той я хвана за рамото и я дръпна силно и гневно.

Точно в този миг хавлията ѝ падна на пода.

Спенсър никога не си бе помисляла, че хората могат да се озоват в прегръдките си ей така. Човешките действия винаги се ръководеха от някаква разумна мисъл. Не че сега не знаеше какво върши. Съзнаваше го много добре.

За миг и двамата се умълчаха. Спенсър усети, че се изчервява и помисли да се наведе и вземе кърпата, но усети изгарящия поглед на Дейвид и той я хипнотизира. Все едно я докосваше. Дъхът ѝ секна. В погледа му имаше нещо невероятно пламенно и страстно.

Протегна ръце към нея. Гневът му не беше минал. Спенсър се зачуди дали съзнава какво точно прави.

Но той знаеше много добре. Разбираше, че това е една от най-големите глупости, които е вършил. Изведнъж впери поглед в нея. Тя беше същото русокосо, своенравно, синеоко, съвършено момиче, в което се бе влюбил преди толкова много години.

Усети как меката ѝ като коприна коса се увива около пръстите му. Притегли я към себе си и я целуна. За секунди в главата му лудо запрепусаха мисли. Жената на Дани. Сигурно е полудял. Или може би това щеше да се случи, независимо от всичко. У него се криеше сила и енергия, които трябваше да намерят отдушник. Разбира се, тя можеше да се отскубне от него, да го ритне...

Но тя не го направи. Отначало стоеше неподвижна, докато устните му се движеха страстно по нейните, докато езикът му проникваше между тях и вкусваше с наслада нейния. В този миг от нея се изтръгна леко стенание. После усети как вплете пръсти в косата му и притисна голото си тяло към неговото, а устните ѝ жадно се разтвориха.

Дейвид никога не се бе чувствал такава болезнена възбуда през живота си. Не съзнаваше дори къде се намира, какво точно прави и какво ще се случи след това. От край време Спенсър си беше висока, слаба и лека. За секунди я хвърли на леглото и отвори ципа на панталона си, без да откъсва устни от нейните. Дъхът ѝ ухаеше на кафе и мента. Дланта му докосна меките косъмчета между бедрата ѝ. Пръстите му я търсеха. Намериха я гореща и влажна. Галеха, милваха, проникваха все по-навътре. Не преставаше да я целува. Тя издаваше сподавени звуци. Желаше я толкова силно, толкова страстно, че дори не си позволяваше да мисли за това.

Как можеше да забрави Спенсър! Имаше съвършени гърди — пълни, твърди, с големи розови зърна. Близна едното. Вкуси го, подразни го с език. Засмука зърната ѝ. Чу я, че извика и усети как пръстите ѝ дърпат косата му. Наведе се и разтвори бедрата ѝ. Езикът му измести пръстите. Тя стенеше. Изопна напрегнатото си тяло към неговото и престана да се съпротивлява. Той усети енергичното трепване на тялото ѝ и силно и страстно проникна в нея.

Сетне всичко стана много бързо. Тя впи пръсти в раменете му и започна да движи тялото си в ритъм с неговото. Целият свят изчезна. Остана само потребността да стигнат безкрая.

Дейвид сякаш изригна като вулкан. Може би така ставаше, когато мечтаеш цял живот за някого. За миг потъна сякаш в някаква бездна.

Разсъдъкът му се възвърна и той безмълвно си призна, че друг път не бе изпитвал подобна наслада. Няколко минути по-късно, задъхан, с туптящо като обезумяло сърце, го обзе такава невероятна отмала, каквата не бе изпитвал от десет години насам.

Сексът си е секс, спореше той с вътрешния си глас. Имал бе няколко изключително приятни сексуални преживявания, откакто пътищата им със Спенсър се разделиха.

Но беше различно. Защото никога не я беше забравял. А сега се оплете като глупава муха в паяжина заради желанието си към нея. И заради проклетата си лоялност към Слай.

Тя изведнъж се извърна от него. Озова се на другия край на леглото и тялото ѝ се разтресе. Дейвид не виждаше лицето ѝ, но знаеше, че безмълвно плаче.

Лежеше на леглото на Дани. Главата му беше върху неговата възглавница. В стаята му. В неговия дом.

Искаше му се да изкрещи, но се сдържа. Стана и се облече. Спенсър не помръдна. Дейвид искаше да каже нещо, но не знаеше какво. Самият той изпитваше непреодолимо чувство на вина.

Но тя плачеше. Защото се бе любила с него. Той беше виновен. Не, вината е нейна. Защо не го изгони. О, глупости, виновен е той.

— Престани, Спенсър.

— Какво да престана?

— Да плачеш.

— Не плача.

— Не си направила нищо ужасно.

— Не съм казала такава нещо.

Значи според нея той беше виновен.

— Нито пък аз, Спенсър. Дани е мъртъв. Не си му изневерила, аз също. И двамата сме възрастни хора, пък и си била сама толкова дълго. Хората имат потребности.

— Ще престанеш ли! — избухна тя, стана и го погледна в очите. Беше все още гола и — съвършена. Русата ѝ коса — разрошена, красивите сини очи — огромни. А бузите ѝ — мокри от сълзите. Приблужи се до падналата хавлиена кърпа и избърса сълзите си, преди да я вземе и увие около себе си.

— Искам да се махнеш оттук — веднага. Не те обвинявам за нищо...

— И по-добре не го прави! — срязва я той, улови я за ръката и я накара да го погледне.

— Дейвид, моля те, излез оттук.

— Спенсър, караш ме да се чувствам като евтина проститутка. Поискала си нещо, което според теб е неприлично, и се мислиш, че можеш да го получиш и след това да го захвърлиш, ей така? Нужно ти е било да помърсуваш в иначе безупречния ти живот и реши да го направиш с мен. Не искаш признаеш, че...

— Престани! Аз бях съпруга на най-добрия ти приятел! — извика тя.

Наранена беше и той знаеше това, но не можеше да спре.

— Какво искаш, по дяволите? — избухна Дейвид.

Тя си пое дълбоко въздух. Усети, че вдига ръка и можеше да предотврати удара, но не го направи. Вероятно искаше да усети шамара на лицето си.

Какво му ставаше? Беше ли ядосан, защото тя му бе дала само тялото си, а той я искаше цялата. Никога не я бе притежавал истински. Дори и преди десет години.

Болката от ръката ѝ на бузата му отслабна. Сега го гледаше предпазливо, уплашена от онова, което той би могъл да направи в отговор.

— Ще бъда долу, Спенсър.

Тя пребледня, поклати глава и навлажни устни с език.

— Искам да се махнеш оттук.

— Няма да стане. Слай ми плаща и трябва да си гледам работата.

— А ти винаги си струваш парите! — възкликна ядосана тя.

— Да. Така е.

— Мога да извикам полицията.

— Извикай ги. Ако дойде някой от старите ми приятели, доведи го да му кажа „здрости“. — Той се обърна и най-после излезе от спалнята ѝ. През цялото време се проклинаше, че изобщо е дошъл тук.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Спенсър слезе долу, Дейвид беше още там. Седеше във всекидневната и разлистваше вестник.

Без да му обръща внимание, влезе в кухнята и изпи две чаши вода. Някъде в шкафа имаше успокоителни таблетки, които ѝ бяха дали, когато Дани умря. Позамисли се дали да не вземе няколко. Но това нямаше да накара Дейвид да си тръгне, нито пък щеше да успокои чувствата, които разкъсваха сърцето ѝ.

Върна се в хола. Беше си облякла копринен костюм с висока яка и без ръкави и бе обула най-високите обувки, които имаше. Нямаше да му позволи да я гледа отвисоко.

— Може и да ти плащат да седиш по цял ден — каза тя с възможно най-хладния тон, — но аз трябвала отивам на работа.

Той я изгледа изпитателно, ала загорялото му от слънцето лице не издаваше никакви мисли или чувства. Въпреки това Спенсър успя да забележи известно презрение в погледа му. Познато ѝ бе отпреди. И може би го заслужаваше.

Не искаше да мисли за това. Ще се преструва, че нищо не се е случило. И каквото и да стане, няма да му позволи да разбере, че се вълнува, че мрази него и себе си. Че не може да престане да го желае. Тук в къщата на Дани. В леглото му.

— Ще те закарам — рече той равнодушно.

Сякаш вече е забравил какво се бе случило. Сякаш то изобщо нямаше значение за него. Е, може би наистина е така. Спенсър не знаеше почти нищо за живота му. Двете с Рива бяха почти прекъснали връзките си след гимназията. А като се омъжи, с Дейвид се виждаха колкото е възможно по-рядко. Той си имаше свой собствен живот. Караше я чудесно без нея. Сексът за него беше нещо естествено — като дишането.

Спенсър се изчерви. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Дори не ѝ мина през ум да вземе някакви предпазни мерки. Искаше ѝ се колкото може по-бързо да бъде неин. Изгаряше от срам. Легна с него, а сега

иска да забрави това. Споменът я измъчваше, Дейвид беше студен като лед и я гледаше с някакъв странен блясък в очите. Подигравателно? Презрително?

— Ще отида с моята кола. Знам, че не мога да те спра да не ме следиш, но поне ще те изкарам от дома си.

— Искаше да кажеш от дома на Дани? — попита тихо той.

Не знаеше какво да му отговори. Обърна се бързо и тръгна към външната врата, като потракваше с токчета по мраморния под в преддверието. Преди да стигне вратата, отвън се позвъни. Тя трепна и замръзна на мястото си.

Дейвид извади пистолета си, мина пред нея и надникна през шпионката. Намръщи се, прибра бързо оръжието и отвори вратата.

— Фрайд! Какво правиш тук?

Джери стоеше смутен на прага, облечен с избеляло кафяво вълнено яке. Изненада се, че го вижда тук, сетне впери глуповато поглед в нея.

— Отбих се да видя Спенсър. — И почти веднага добави: — Всъщност, Делгадо, радвам се, че си тук. Исках да опитам да я вразумя малко.

Дейвид отвори по-широко вратата и скръсти ръце на гърдите си. Поглеждаше ту към Джери Фрайд, ту към Спенсър.

— Влизай. Хубаво е, че дойде.

— Заповядай, Джери — покани го уморено Спенсър.

Той влезе и се огледа, а Спенсър се зачуди дали харесва старата къща, уютата и елегантността ѝ, или се възмуцава от факта, че колегата му е живял тук. Дватамата не се разбираха много добре, но вероятно това е било по вина на Дани. Дейвид беше първият му партньор, а според Дани никой не можеше да се сравнява с него.

— Искаш ли кафе, Джери? — попита учтиво Спенсър.

— Шегуваш ли се? Какво кафе в такава жега!

— Нещо безалкохолно? Газирана вода, чай с лед?

Джери поклати глава. Сетне пристъпи към въпроса.

— Спенсър, искам само да ти кажа, че обиждаш всички ни.

Тя се намръщи.

— Защо да ви обиждам?

— Хайде, Спенсър, достатъчно дълго си живяла с ченге. Знаеш, че правим всичко възможно. Денонощно дебнем пред вратата на

Дилия. Проверихме всичко, с което се занимаваше Дани, преди да умре. Не сме се отказали. Ще открием убиеца. Трябва само да ни дадеш възможност.

— Но аз не ви преча! — възрази Спенсър.

— А защо тогава обикаляш из гробищата посред нощ!

— Имах предчувствие.

— Така ли?

— Добре, Джери, не биваше да ходя там. Но предчувствието ми се оказа вярно и вие натикахте Дилия в затвора.

— Да, радвам се за това. Само искам да повярваш, че правим всичко възможно. Кажи ѝ го, Дейвид, моля те!

Дейвид, който продължаваше да стои със скръстени ръце и наблюдаваше размяната на реплики помежду им, сви рамене.

— Спенсър, това е вярно и ти го знаеш. Ченгетата си гледат работата. Нали съзнават, че всеки един от тях може да е следващият!

Спенсър вдигна ръце в знак, че се предава.

— Джери, повече няма да обикалям из гробищата. Обещавам.

Той се отпрати към вратата. Сетне отново се обърна към нея.

— Спенсър, ако знаеш нещо и го криеш от нас, трябва да ни го кажеш. Чуваш ли какво ти казвам?

— Аз... Не знам нищо — смотолеви тя.

Дейвид отново бе вторачил поглед в нея.

— Довиждане, Спенсър. И внимавай. Кълна се, че ще ти съобщавам всичко, което науча — рече Джери.

— Благодаря — отговори тя.

Дейвид я изгледа строго, сетне изпрати Джери Фрайд до колата му. Полицаят се отпусна на седалката и поклати глава.

— Не знам. Струва ми се, че крие нещо от нас. Сигурно има някой информатор, за когото не знаем. — Той изгледа Дейвид. — За Бога, трябва да престанем да се занимаваме с този случай! Не разполагаме с никакви данни. Няма отпечатъци, нито пък оръжието, с което е било извършено престъплението, е намерено. Никакви свидетели. Нищо. По дяволите, какво ли не бих направил, за да разкрия този случай. Съжалявам, Делгадо. Знаем, че ти беше приятел. Добър човек и партньор. Но мисля, че знаеше неща, които не споделяше с мен и това ме вбесява!

Дейвид сви безучастно рамене.

— Дани беше добро ченге.

— Да — измънка Джери. — За нея ли работиш сега? — Дейвид поклати глава. — За стария Монтгомъри ли?

— Работя заради Дани и себе си. Довиждане, Фрайд.

— Довиждане.

Фрайд потегли, а Спенсър вече се качваше в малката си мазда. Дейвид се приближи до мустанга си и седна вътре, точно когато тя включи двигателя на колата си.

— Кучка! — изруга тихо Дейвид.

Гумите му изсвириха, докато завиваше от алеята пред къщата, за да последва Спенсър.

Нямаше да се откачи от него. Освен ако той не решише да я изостави. Караше толкова близо зад нея, сякаш двете коли бяха закачени една за друга и внимаваше да не опита да му се изплъзне. Но тя изглежда наистина отиваше на работа.

Дейвид вдигна слушалката на телефона в колата си и набра номера на Слай.

— Спенсър паркира отпред. Аз ще прескоча до офиса за малко.

— Благодаря — отговори Слай.

— Обади ми се, ако излезе сама.

— Добре — обеща Слай. — Мислиш ли, че ще можеш да я следиш през цялото време?

Дейвид отвори уста да отговори. Спенсър никак нямаше да бъде доволна, че ще бъде непрекъснато по петите ѝ. Какво го интересуваше? Той ще стои отвън, на улицата. Не можеше да му попречи.

— Да, Слай. Няма да я изпускам от погледа си. През деня е твоя, а аз ще я следя, кога влиза и излиза. Бъди внимателен. Мисля, че сега вече нещо може да се случи. Гледай да я държиш под око през деня, аз ще използвам това време, за да се видя с някои стари приятели — и врагове.

— Обещавам — рече Слай и затвори.

Старецът удържа на думата си.

В неделя Дейвид я проследи до църквата и обратно до дома, като се държеше на разстояние. Дори и да беше разбрала, че продължава да я следи, то с нищо не го показваше.

Цял следобед Спенсър седя край басейна си. Сетне поплува и Дейвид отново изпита копнежа и болката, които бе събудила отново у него. Присмя се на себе си, но не откъсна очи от Спенсър. Започна да се смрачава, а тя седеше на стола и притискаше с пръсти слепоочията си. Пак плаче, помисли си той. Е, Дани е мъртъв, а той вероятно е жалък негов заместник. Или пък не може да си прости, че желае заместника.

Делничните дни минаха малко по-леко, но нервите му бяха обтегнати до скъсване, когато наближи петък. Още нищо не се бе случило. Хуан — един от служителите на Дейвид — го осведомяваше какво прави Рики Гарсия, макар че напоследък престъпникът се криеше от полицията.

Дейвид бе използвал връзките си, за да се увери, че служители от компанията за алармени системи са ходили у Спенсър, уж за рутинна проверка, а всъщност да прегледат основно инсталацията. Всяка вечер лично проверяваше вратите.

Имаше предчувствие, че всеки момент ще се случи нещо. Затова беше толкова напрегнат и седмицата бе минала мъчително бавно.

Защо не стоя настрана от Спенсър...

В петък я проследи на дискретно разстояние до работата ѝ. Все още не беше сигурен дали тя знае, че е непрекъснато по петите ѝ. По дяволите, какво значение има това!

Дейвид паркира пред офиса си и влезе вътре. Рива седеше зад бюрото.

— Как върви работата? — попита той.

— Марти работи върху онази злоупотреба със застраховката. Обади се да ми каже, че сме на вярна следа. Хуан се опитва да разбере нещо за Рики Гарсия. Обадиха се за един развод.

— И ти отказа.

— Да, братко, отказах, макар че можеше да спечелим доста пари!

Дейвид сви рамене, влезе в кабинета си и извади папката с досието на Дани. Рива го последва.

— Кафе?

— Пих вече.

— Обяд? Мога да стопля във фурната черния фасул с ориз, който сготви Тия Ана.

Той отново поклати глава.

— Не съм гладен.

— Спенсър Монтгомъри се отразява зле на апетита ти. Нещо ново, откакто я води да види онзи тип в затвора?

Той преплете пръсти и погледна сестра си.

— Аз ходих втори път.

— Е, и?

— Не вярвам Дилия да е убил Дани. Мисля, че е напълно откачен и съм сигурен, че е пречукал някои от последователите си. Но не е убил Дани.

— Отделяш цялото си време на този случай.

— Ей! Аз съм шефът.

— Отказа да вземеш хонорар от Слай Монтгомъри, нали? — попита Рива.

Дейвид се вгледа в нея.

— Да, отказах да взема парите му.

— Знам, Дейвид. Той плати нашето образование. Знам, че няма да приемеш нищо от него.

— И без това се занимавам с този случай от една година.

Рива стана и се приготви да излезе от кабинета му.

— Дейвид?

— Да?

— Само внимавай със Спенсър. Тя вече ти причини достатъчно страдания.

— Рива, никога през живота си не съм стоял със скръстени ръце.

— Не, не си. Справяш се добре; постигна почти всичко, което искаше. Само че си сам.

— Рива, петъчните ми вечери са чудесни.

— Да, знам. Една седмица англичанка, другата — испанка. Фотомодел, съдия, барманка, адвокат. Никой не би те обвинил, че имаш предрасъдъци. Но къде е домът ти, Дейвид? Семейството? Сякаш се отказа от всичко това, когато се разделихте със Спенсър. Не искам да те виждам отново нещастен, както тогава, Дейвид. Времето мина, но нито ние, нито Монтгомъри са се променили!

Дейвид скочи на крака.

— Слай е най-свестният човек, когото познавам след Майкъл Маклауд, Рива. Как можеш да забравиш, че...

— Не съм забравила! — възрази сериозно Рива. — Знаеш, че обичам Слай! Само че обичам повече теб, Дейвид. Искам да бъдеш щастлив.

— Щастлив съм.

Рива го погледна.

— Прави каквото искаш — каза тя и се обърна към вратата. — Но не забравяй, че ако пак имаш неприятности, няма да се поколебая да ти кажа, че съм те предупредила! И намесят ли се отново родителите й, не очаквай, че ще платя гаранцията, за да те пуснат от затвора!

Не че Спенсър бе направила нещо ужасно. Само че...

Кубинците са известни с ревността си. С чувството си за собственост. А той обичаше Спенсър.

Всичките им съученици знаеха, че се харесват. Имаше чувството, че живее само за миговете, когато ще бъде с нея. Не че бе зарязал останалите неща. Трябваше да бъде добър ученик заради Слай и паметта на дядо си. Майкъл бе починал предишната година. Дейвид трябваше да се грижи за по-малката си сестра. Само Рива му бе останала и твърдо бе решил да не позволи на властите да я приберат в някое сиропиталище.

Започнал бе да учи в колеж, докато чакаше Спенсър да завърши гимназия. Бяха се сблизили от онзи ден в дома на Слай. Всеки петък ходеха на кино, в събота и неделя — на плаж. Или на пикник с другите. Почти бе повярвал, че в Америка всички са равни. Ходи на обяд у Спенсър и родителите й бяха достатъчно сърдечни, макар че веднъж чу майка й да говори за него като за „онзи бежанец, когото Спенсър доведе у дома.“ Това не го притесни. Знаеше, че Слай го харесва и му вярва. Пък и само Спенсър имаше значение за него — влюбен беше в нея.

В продължение на една година любовта им беше силна и страстна. Понякога, разбира се, се караха. Спенсър се заяждаше, че е погледнал Тери — Сю, а той беше готов да й издере очите, защото е заговорила някое момче в коридора. Но препирните само усилваха чувствата им. Крадяха време да останат сами. Веднъж отидоха в туристически хотел на Северния плаж. Друг път — на самия плаж, при

залез-слънце, когато светът изглежда като изтъкан от кафяви, червени и златисти сенки.

Когато Майкъл почина, Дейвид преживя смъртта му, само защото Спенсър беше до него. Отначало искаше да бъде сам. Но се оказа, че в тази нощ се нуждаеше от Спенсър повече от всякога и я любя по-пламенно от друг път — почти като обезумял. Тя знаеше, че той обича Майкъл, макар да не разбираше напълно какво означава да си сам на този свят. Когато майка му почина, Дейвид бе съвсем малък: беше дете, когато напусна родния си дом и избяга със сестра си. Беше едва осемгодишен, когато Майкъл Маклауд му съобщи новината, че баща му е починал в кубинския затвор, където бе прекарал последните си месеци в писане на позиви против комунистите. А сега и дядо му си бе отишъл. Остана съвсем сам.

Дейвид знаеше какво е тежък труд. Работеше, откакто се помнеше. Обичаше Спенсър, имаше нужда от нея, но тя изобщо не знаеше какво е да си сам и да се страхуваш от бъдещето. Родителите ѝ се грижеха за нея, Слай я обожаваше, закриляше я. Беше богата, в безопасност.

Може би Дейвид пръв издигна стената между тях, когато погребяха Майкъл. Възможно е да бе започнал да издига тази стена още в нощта, когато я бе държал толкова пламенно в прегръдките си.

Ала отчуждението настъпи, когато родителите ѝ доведоха гост от Роуд Айлънд. Бранфорд Деймън.

Той беше на годините на Спенсър. С английско потекло. Богат като крез. Бе прекарал живота си на яхти. Играеше голф. Оценките му не бяха отлични, но учеше в престижно училище благодарение на щедрите дарения на баща си.

Отначало двамата със Спенсър се подиграваха на Бранфорд. Тя се оплакваше, че трябва да забавлява госта и се извиняваше надълго и нашироко всеки път, когато не можеше да отиде на среща с Дейвид, защото трябвало да се погрижи Деймън да не скучае.

Тогава Дейвид работеше в училището — правеше декори за театралния кръжок. Един петък след работа отиде да я вземе от тях. Майка ѝ го отпрати категорично. Била на танцова забава с Бран и нямало да се върне преди полунощ.

— Това е частно увеселение, Дейвид. Ще ти бъда благодарна да не ходиш там и да не създаваш неприятности — беше му казала тя.

Дейвид не създаде никакви неприятности, поне според него. Отиде в клуба и наблюдаваше всичко отстрани. Спенсър наистина беше там с Брандфорд Деймън. Оказа се, че Брандфорд никак не е за съжаление. Беше висок, строен, русокос. Облечен в скъп костюм. Танцуваше почти легнал върху Спенсър и непрекъснато се смееше. Най-лошото бе, че Спенсър също се смееше.

Брад я целуна и тя като че ли отговори на целувката му.

Това беше достатъчно. Дейвид си тръгна, но до полунощ обикаля из улиците.

След това се върна в къщата на Спенсър. Събра няколко камъчета и застана под прозореца ѝ. Замръзна на мястото си, когато чу смеха на Спенсър и Брад.

Хвърли едно камъче по прозореца ѝ. След секунда тя погледна надолу. Беше бледа, а косата сияеше като златист облак около лицето ѝ. Носеше пенюар, който подчертаваше закръглените ѝ гърди и извивките на бедрата. Погледна го стъписана.

В този миг той чу сирените. Продължаваше да я гледа, когато полицаите дойдоха да го арестуват. Озова се зад решетките. Стана обект на подигравки на разни отвратителни типове с всякакъв цвят на кожата, с избити предни зъби и с белези от спринцовки по ръцете.

Освободиха го след намесата на Слай. А на следващия ден Спенсър се втурна в къщата му.

— Дейвид! Толкова съжалявам!

— Върви по дяволите, Спенсър.

Тя се вцепени, вперила поглед в него.

— Аз нямам нищо общо със случилото се. Разбрах едва тази сутрин!

— Така да е. — Беше готов да я убие. Искаше да впие пръсти в съвършената ѝ шия и да я удуши. — Снощи беше малко заета, а? Бива ли го Брандфорд Деймън? Русокосите различни ли са? — Тя си пое въздух и замахна да го удари. Но той улови ръката ѝ и въздъхна, изведнъж се почувства много, много уморен. — Върви си вкъщи, Спенсър.

— Да те вземат дяволите. Нямах право...

— Нямам много права, Спенсър, и едно от тях е да имам приятелка, която да не ме мами.

— Не съм те измамила.

— Видях те с него, Спенсър.

Тя се изчерви, но не отрече нищо. Може би от това го заболя най-много.

— Мръсница! — рече тихо той.

— Кубинец! Бежанец! — изкрещя в отговор тя.

Той изведнъж протегна ръце към нея и я взе в прегръдките си. После я целуна — силно и жадно. Ревниво.

Може би в този миг тя си мислеше, че всичко ще бъде наред, че ще се развлича с „избраника“ на родителите си, а в същото време ще има и Дейвид. Но той кипеше от гняв. Не помнеше каква я нарече тогава, докато правеха любов, но никога не бе изпитвал такава мъка. През цялото време, докато я милваше, си мислеше какво е правил с нея Бранфорд Деймън. По едно време тя извика, но се вкопчи в него и повече не възрази. И след като всичко свърши, не усети облекчение на мъката си. Болката и безпокойството му само нараснаха. Стана и се отдалечи от Спенсър. Загледа се през прозореца на малката къща, която Майкъл Маклауд бе успял да купи за него и Рива.

— Сигурна съм, че родителите ми не са искали да стане точно така, Дейвид.

— А ти, Спенсър? Ти искаше ли?

— Не знам какво имаш предвид.

— И аз не знам. — Обикаляше около нея като животно в клетка. — Знаем само, че и ти си като твоите родители — богата лицемерка.

Тя ахна, скочи на крака и грабна разпилените си дрехи. Облече се бързо и сърдито му кресна:

— Как се осмеляваш? Как смееш да говориш такива неща за родителите ми? Не е престъпление да си роден с пари.

— Е, може и да са законно придобити, но е неморално да лъжеш, мамиш и обиждаш другите, само защото си родена с богатство, което те нямат.

— Казах ти, че не са искали...

— А ти, Спенсър? Ти искаше ли да спиш с малкия им гостенин?

Тя не отрече обвинението и този път. Стана, приближи се до него и го зашлеви през лицето.

Той втренчи поглед в нея, без да мръдне от мястото си. Искаше да я задържи, защото се страхуваше, че ако не го направи, никога повече няма да я види, но се тресеше от гняв, мъка и унижение.

— Мисля, че и на двама ни беше добре в леглото, нали сладурче?
— попита тихо той.

Спенсър се задъха от ярост.

— Негодник такъв! — изсъска тя.

Същия следобед научи, че е заминала.

Сякаш в някакво вцепенение Дейвид се зае да организира своето заминаване. Погрижи се да запише сестра си в колежа и уреди леля му да ѝ помогне да се пренесе в общежитието. Убеди се, че с Рива всичко ще бъде наред и направи последната крачка, за да бъде сигурен, че няма да се опитва да открие Спенсър.

Записа се в армията на Съединените щати.

Вътрешният телефон звънеше. Той се стресна и натисна бутона.

Чу гласа на Рива.

— Дейвид, обажда се Слай. Нещо е разтревожен.

Дейвид вдигна слушалката.

— Да, Слай?

— Изчезнала е, Дейвид. Излязла е.

— Добре, ще...

— Не, ти не разбираш! Не е отишла да обядва или на фризьор, дори не си е взела свободен ден!

— Слай, обясни ми какво се е случило.

— Отишла е на летището! Самолетът ѝ излита след по-малко от час.

— Какво?

— Заминава за Нюпорт. През Бостън.

Дейвид стисна слушалката.

— Значи ще бъде с родителите си — каза бодро той. — Всичко е наред.

— Не можеш да бъдеш сигурен! Познаваш Спенсър. Тя не отива там, за да ги види. Заминава, за да не бъде тук през почивните дни!

— Слай, ще ида на летището, но в Роуд Айлънд няма да има нужда от мен — помъчи се да го успокои Дейвид.

— Знам ли! — възкликна Слай. — По дяволите, не искам да остава без наблюдение. Не ми се иска да настоявам за това, но... Моля те, върви след нея. — Дейвид трепна и стисна толкова силно

слушалката, че пръстите му побеляха... — Много те моля, Дейвид.
Имам някакво предчувствие... Проследи я, моля те.

Дейвид мълча известно време. Сетне въздъхна и каза:

— Добре, Слай... Бъди спокоен!

Да я вземат дяволите! Пак същия номер.

ОСМА ГЛАВА

Къщата на семейство Хънтингтън беше потънала в тишина. Безличният мъж в синия седан я наблюдаваше от девет часа сутринта, паркирал на улицата пред една съседна къща. Мъжът знаеше, че няма да обезпокои съседите. Тези хора бяха като часовници. Той я целуваше за довиждане в осем и потегляше с тъмнокафявото волво. Тя излизаше с детето в осем и половина.

В петък тя се прибираще чак в осем и половина вечерта, облечена в тесен лъскав спортен екип. Петък беше ден за гимнастика. Той се връщаше чак около девет — абсолютно всеки петък водеше детето при баба му.

Човекът със синия костюм знаеше за тях почти толкова, колкото и за Спенсър Ан Монтгомъри Хънтингтън.

Тя не беше нито точна, нито предсказуема. Понякога работеше в кабинета си, понякога на строителния обект. Но обикновено се прибираще около пет часа. Знаеше, че уличното движение след този час става наистина ужасно. После отново излизаше след седем, ако имаше да пазарува или да върши някаква друга работа. През последните няколко месеца не се срещаше почти с никого. Обичаше да плува нощем или рано сутринта. Имаше най-малко десет бански костюма и мъжът харесваше всеки един от тях. Особено сините бикини. Обикновено ги обличаше в петък. Гмуркаше се, плуваше. Лежеше върху голям надуваем дюшек, вперила поглед в небето. Виждаше я през процепите на дървената ограда около басейна зад къщата. Излизаше от колата, за да я гледа, когато знаеше, че плува. Листата на дърветата наоколо бяха гъсти — едно от нещата, които наистина харесваше на Коконът Гроув. Можеше да я гледа, без тя да знае това.

А у нея имаше какво да се види! Толкова красива, толкова тъжна. Страдаше ли от самотата? Липсваше ли ѝ господин Хънтингтън? Полицая Хънтингтън?

Както обикновено обаче става, напоследък се бе появил един неприятен досадник. Дейвид Делгадо, уважаваното ченге, което бе станало частен детектив. Сигурно щеше да забележи, че наоколо паркират непознати автомобили. Можеше да чуе пукането на клонките на храстите около басейна. На два пъти му се наложи да се разкара заради Делгадо.

Накрая щеше да го открие, колкото и да внимаваше. Засега всичко беше спокойно и Делгадо можеше да реши, че някой параноик е преследвал госпожа Хънтингтън и да се откаже от задачата си. Но можеше и да не го направи. Трябва да изчака...

Когато Спенсър не се появи в пет, мъжът не се притесни кой знае колко. Трябваше да я следи цяла нощ, но дори и Спенсър Хънтингтън може от време на време да попадне в задръстването по улиците.

Стана пет и половина, после пет и четиридесет и пет.

Мъжът вдигна телефона в колата и набра някакъв номер.

— Някой да каже на шефа, че нашата русокоса сексбомба още не се е прибрала вкъщи.

— Добре. Стой там. Ще ти се обадим.

Телефонът звънна почти веднага.

— Прибирай се. Напуснала е града за почивните дни.

— Тръгвам.

Мъжът затвори и включи двигателя. Жалко. Обичаше да гледа как съпругата се прибира у дома в спортен екип. Стоеше ѝ изключително добре.

Както и петъците, в които Спенсър си слагаше сините бикини. И това щеше да му липсва.

На Спенсър не ѝ мина през ума, докато не седна в първа класа на аеробуса за Бостън, че това е нещо, което е правила и преди. И тогава избяга в Нюпорт. Израснала бе в Маями, но родителите ѝ бяха запазили къщата в Нюпорт като място за спасение. И тя я бе използвала именно за тази цел — преди много години.

Беше минало много време — и все пак, затвореше ли очи, си спомняше случая съвсем ясно. Спомняше си отвратителните неща, които бе наговорила. Ужасните думи, които бе изрекъл Дейвид. Никога нямаше да забрави изражението на лицето му.

Беше побягнала. От гнева му и от собствения си гняв срещу него и срещу родителите си. Бягството ѝ се струваше единствения изход.

Този път не беше решила да бяга умишлено. Но кабинетът ѝ изведнъж ѝ се стори потискащ. Нямаше нови обекти, а работата около старите вървеше гладко. Едва бе затворила вратата след себе си, когато Одри почука весело и влезе с купчина папки.

— Спенсър, господин Матсън се е отбил в къщата си и видял, че камината му е почистена и реставрирана. Изпратил ти е рози. Обади се твоята агентка за недвижими имоти и беше много развълнувана. Искане да видиш една къща, която току-що са обявили за продан, но това може да стане чак след седмица, защото собственикът иска първо да настани някъде майка си. Каза, че трябва да я видиш на всяка цена! Ами, това май е всичко относно работата. — Тя се метна на края на бюрото на Спенсър и се намести удобно. — За пръв път се виждаме насаме от онзи случай в гробището. Какво всъщност стана там? Разкажи ми. В края на краищата, аз ти подхвърлих идеята!

Спенсър седеше в удобния, въртящ се стол зад красивото златисто дъбово бюро и се опитваше да скрие усмивката си, но едва се сдържаше и за пръв път от дълго време изпита желание да се засмее. Одри беше олицетворение на думата „сладурана“. Беше висока около метър и шестдесет, леко закръглена, подстригана съвсем късо. Усмиваше се бързо и често; можеше да се справи и с най-досадния клиент само с едно махване на ръката. „Сладурана“ обаче не означаваше, че е глупава и Спенсър знаеше много добре, че мисълта ѝ непрекъснато щрака. Бе говорила за смъртта на Дани повече с Одри, отколкото, с когото и да е друг, включително близките си.

— Стана точно това, каквото пише във вестниците — отговори Спенсър, като прелистваше папките. Намръщи се. Искане ѝ се днес да има много работа, а тук нямаше нищо, което не търпеше отлагане.

— Спенсър! — започна отново Одри. — Не е справедливо! Миналия петък Слай не се отдели от теб. После цялата седмица работи навън. Тази пък непрекъснато имаше съвещания. Вчера аз ходих на зъболекар. Това е първата ми възможност да си напъхам носа в живота ти!

Спенсър вдигна глава и се засмя.

— Съжалявам, Одри! Не си струва да си пъхаш носа в моя живота.

— В момента си струва — отбеляза Одри. — Спенсър, искам да чуя всичко, докато е прясно в паметта ти! — Прекалено много неща бяха пресни в паметта ѝ. — Не умря ли от страх, когато пристигнаха онези типове? А преди това — съвсем сама в тъмното като в рог гробище? Аз бих очаквала от земята да се покажат ръце — кални, протягащи се да те уловят! Бих си представила „Нощта на живите мъртви“ и...

— Признавам, че прекарах ужасни мигове — отговори Спенсър, но се усмихна замислено. — Дани е погребан там.

— Знам, но...

Спенсър сви рамене. Имаше чувството, че всичко това е било много отдавна.

— Вандалите ме надушиха, започнах да бягам и една ръка наистина се появи от гроба.

— Сигурна щях да умра на място!

— Не, нямаше! — възрази с иронична усмивка Спенсър. — Щеше да я удариш. — Одри се ухили. — Честно казано, това е. Знаеш останалото. Показа се Дейвид Делгадо. Обади се в полицията...

— Обадил се е в полицията от гроба? — попита недоверчиво Одри.

— От клетъчен телефон. Той винаги е подготвен за всичко — добави бодро тя.

Винаги. С изключение на онова, което се случи на следващия ден. За това изобщо не беше подготвен. Нито пък тя.

— Значи още се виждате?

— Да се виждаме ли?

— Да, с Делгадо. Господин Секс. Господин Мъжественост — отговори Одри. — Мургав, мъжествен, висок, красив. Страхотен глас. Всичко му е както трябва.

— Не знаех, че го познаваш.

— Идва няколко пъти тук тази седмица. Признавам, че сърцето ми се разтуптя.

— О, сърцето ти се разтуптява, всеки път, когато минеш покрай някой строеж.

— Има разлика — увери я с усмивка Одри. — Виждате ли се?

— Не.

— Но едно време сте ходили.

— Много отдавна. Преди да започне лятото.

— Хм. Е, знам само, че миналия петък си се прибрала много късно. Къде бяхте?

Бях с един стар любовник в леглото на Дани, помисли си Спенсър. Точно онова, което Одри искаше да чуе...

— О, знаеш ли къде ходих. Бях в затвора, за да се срещна с Дилия — отговори Спенсър и сви рамене.

Одри кимна и изведнъж стана сериозна.

— Видя ми се много нервна, когато дойде след това. Толкова ли е ужасен, колкото изглежда?

— До известна степен. Но мисля, че не е убил Дани. Разбира се, според мен на Дилия мястото му е в затвора. Полицията не е чак толкова възторжена от моето участие, но...

Тя сви рамене и млъкна. Не можеше да издържа повече тук и да отговаря на въпроси.

Седмицата беше тежка. Сега беше още по-лошо. Знаеше, че Дейвид я следи. Непрекъснато. От разстояние. Е, не можеше да го вини за това, след като се бе държала по такъв начин. Въпросът беше, че не искаше да го вижда и същевременно искаше. Само че не желаше да си го признае.

— Това е всичко, честна дума — каза тя на Одри. — Права беше, че последователите на Дилия действат по предварителна схема.

— То беше очевидно — отговори скромно Одри.

— Е, за момчетата от участъка не беше чак толкова очевидно и въпреки че се зарадваха, че са пипнали Дилия, им стана малко неудобно.

Одри се засмя и тръгна към вратата, сякаш разбра, че Спенсър иска да остане сама.

— Ако ме осени някаква друга идея, ще ти кажа — обеща Одри.

— Благодаря! — отговори Спенсър.

Взе папките от бюрото си и започна да ги прелиства. После ги остави, стана и започна да се разхожда из кабинета. На стената висеше снимка от тридесетте години на един от хотелите, който реставрираха по крайбрежието. Обичаше този хотел, но не можеше да започне веднага работа по него — строителните инспектори трябваше да се убедят, че хотелът може да бъде преустроен. Слай също настояваше за това. Откакто проклетата греда бе паднала онзи ден, той бе станал

невероятен диктатор. Винаги са били предпазливи. Сега ставаха направо смешни.

Можеше да отхвърли някоя и друга дребна работа. Да напише писма. Да отговори на купчината покани на бюрото си.

Ала нямаше никакво желание.

Добре е да отиде някъде за почивните дни, реши Спенсър покъсно следобед. В Нюпорт. Дейвид вероятно няма да я следи чак до там; поне няма да има причина да го прави. Дани беше убит тук. Освен това Дейвид мразеше родителите й.

Спенсър натисна бутона на вътрешния телефон.

— Одри, виж дали можеш да ми намериш билет за самолета до Бостън?

— Отиваш да видиш майка си и баща си ли? — изненада се Одри.

Е, Спенсър обичаше родителите си, но тази любов беше примесена с толкова много други чувства.

— Ще отида да подишам малко чист въздух — отвърна й Спенсър.

— Нали скоро се върна оттам!

— Този път няма да стоя толкова дълго.

— Аз... — започна Одри, после изведнъж млъкна.

Спенсър се зачуди дали Одри се канеше да я попита дали заминаването й има нещо общо с Дейвид Делгадо, а след това се отказа от намерението си.

Одри беше най-деловият човек, когото Спенсър познаваше. Едва бе свършила с преглеждането на папките, когато Одри влезе да й каже, че й е запазила билет за полета в шест и тридесет и пет вечерта.

Чудесно. Можеше да тръгне направо оттук. Държеше в кабинета си чанта с най-необходимите неща за непредвидени пътувания. Ще отиде направо на летището. Дейвид може да я проследи, но ще спре до там. Едва ли ще иска да ходи чак в Нюпорт.

Джаред подаде глава, като почука на вратата.

— Хей, братовчедке.

— Здравсти — поздрави го Спенсър и зачака.

— О, не. Какво си намислила сега?

— Нищо, честна дума.

— Одри приготвя чантата ти. Само обещавай, че няма да ходиш из гробищата.

Тя кимна и се ухили.

— Никакви гробища.

Той също се усмихна, но сетне красивото му лице помръкна.

— Спенсър, сериозно ти говоря. Трябва да внимаваш.

— Ще внимавам.

— Кажй сега, какво си намислила?

— Нищо. Повярвай ми. Всъщност отивам при родителите си за събота и неделя.

— Така ли? — вдигна недоверчиво вежди той.

Спенсър кимна.

— Слай знае ли?

— Току-що реших.

— Как така?

— Не знам. Искан ми се да замина някъде.

— Идеята може би е добра, но... защо в Нюпорт? Една седмица на Бахамските острови би било много по-добре.

— Мисля, че още не съм готова за това — искам да кажа за цяла седмица на Бахамските острови.

— Да — рече иронично той. — Още страдаш! И родителите могат да ти причинят страдание.

— Джаред! — възрази Спенсър, но си помисли, че той може би има право.

— Само се шегувах. Е, добре де, всъщност не се шегувах, но ти знаеш какво имам предвид. Лично аз смятам, че седмица на Бахамските острови ще ти се отрази добре. Но пък майка ти и баща ти ще се радват да те видят. Знаеш ли, и на нас със Сесили ни липсваш. Децата са луди по теб, Спенсър. Пък и не сме те виждали често, откакто... — Гласът му постепенно заглъхна и той сви рамене. — Откакто Дани почина.

— Да, знам. Ще наваксам пред тях.

— Нямах предвид това. Не е необходимо да наваксваш за нищо пред никого, само ни... липсваш. Татко непрекъснато пита за теб. Искан да отидем с децата да половим риба. Ще дойдеш ли?

Искаше да му каже, че вече не става за компания на никого, но реши, че може би е време да направи някакво усилие и да започне

отново да се събира с хора.

— Да, разбира си.

— Между другото, как е Дейвид?

— Кой?!

Не може да бъде! Сърцето ѝ се разтупка лудешки от самия въпрос, сякаш изпита някаква вина.

— Дейвид Делгадо. Сесили винаги го включва в списъка на поканените. Децата на Рива играят на топка в същия парк с нашите, но Дейвид не го виждаме често.

Подиграваше ли ѝ се? Или само бе изпаднал в носталгични спомени? Спенсър не беше сигурна.

— Изглежда... добре — отговори тя.

— Хубаво е, че отново е тук. Също като едно време. Само че сега...

Сега Дани го нямаше. Думите увиснаха във въздуха между тях — неизречени.

— Е, да те оставям да не закъснееш. Целуни леля и чичо от мен. Аз ще държа положението тук — заедно с дядо Атлас — докато се върнеш.

Той вдигна палец нагоре и излезе. Спенсър погледна часовника си. Трябва да побърза, ако иска да стигне навреме на летището.

Но не можеше да замине, без да каже на Слай какво е наумила. Влезе в кабинета му. Той говореше по телефона и тя седна на края на бюрото му да го изчака. Усмихна ѝ се и тя му отговори със същото. Слай не изглеждаше на повече от шестдесет години, при това имаше изключително жизнерадостен вид. Тя се наведе и го целуна по бузата. Той закри с ръка слушалката и попита:

— Това пък защо?

Спенсър чу, че някой продължава да говори от другия край.

— Заминавам. За събота и неделя. Нещо съм притеснена, пък и нямам никаква работа. Бих те помолила да храниш котката, само дето нямам такава.

— Къде отиваш?

— В Нюпорт.

— Искаш да отидеш в Нюпорт сега?

— Слай, знам, че си накарал Дейвид да ме следи и не е необходимо...

— В онова гробище беше необходимо.

— Ще бъда с мама и татко. Какво би могло да ми се случи, освен да ме задушат от обич или да се удавя в минерална вода? — Тя се приближи до вратата и му махна с ръка. — Обичам те. Ще изпусна самолета.

— Какъв самолет... — започна Слай, но тя затвори вратата, сякаш не го беше чула.

Тя не беше вече малко момиче, в края на краищата отдавна бе навършила пълнолетие.

Едва когато самолетът се приготви за излитане, Спенсър се запита защо, по дяволите, отива в Нюпорт. Обичаше родителите си, но времето, прекарано с тях, можеше да бъде истинско мъчение.

Майка ѝ бе станала малко по-разбрана през последните няколко години. Слай Монтгомъри бе положил труд за богатството, което бе натрупал и с което бе изпратил баща ѝ в най-елитните училища, където бе срещнал майка ѝ.

Майка ѝ беше член на дружеството „Дъщери на американската революция“, при това един от най-видните му членове. Тя все още считаше пристигналите преди сто години ирландци в Бостън за новодошли. А испанско говорещите латиноамериканци в Южна Флорида така и си останаха за нея „чужденци“, дори и онези, които бяха родени в Америка.

Спенсър въздъхна и се облегна назад. Стюардесата мина и предложи шампанско преди излитане. Спенсър прие чашата с усмивка. Щеше да ѝ се отрази добре, но не трябваше да пие много, защото трябваше да вземе кола под наем до Нюпорт. Затвори очи и почувства как из тялото ѝ се разлива топлина. Изглежда не можеше да престане да се самоизмъчва.

Беше се любила с Дейвид Делгадо. Само при самата мисъл дланите ѝ се изпотяваха и дишането и се учестяваше. С изумителна яснота си спомняше всяка незначителна подробност. Спомняше си дори уханието му на мускус, допира до него. На света нямаше нищо по-хубаво от това! Нищо по-пламенно и страстно. Нищо по-жизнено. Чувствата помежду им не се бяха променили и това я ужасяваше. Дори след онази вечер, когато го бяха арестували...

Никога нямаше да забрави какво се случи. Целия кошмар. Майка ѝ бе обещала да оправи отношенията си с Дейвид и Спенсър се съгласи да отиде на танцовата забава с Брад. По дяволите, мразеше Брад! Още от самото начало. По собствените му думи малко хора можели да се сравняват с него — първокласен играч на поло и голф, превъзходен ветроходец. Баща му беше вестникарски магнат, а майка му — член на дружеството „Дъщери на американската революция“. Вече му бяха връчени нотариалните актове на три от семейните къщи. Бъдещето му беше осигурено, независимо дали щеше да си направи труда да работи, или не.

Родителите ѝ я молеха да бъде мила с него — тогава не подозираше, че те бяха сигурни, че ще започне да харесва „подходящото“ момче, ако двамата прекарат известно време заедно. На танците за пръв път той прояви известна човещина, като призна, че се хвали толкова много от страх, че няма да оправдае очакванията.

Нямаше намерение да го целува. Пък и целувката беше толкова жалка — липсваше ѝ всичко онова, което предлагаша устните на Дейвид.

Когато се прибра вкъщи, майка ѝ не обели дума за Дейвид. Явно дори не бе минал след работа, както обещаша.

А би трябвало да се досети, че майка ѝ ще направи всичко възможно, за да прекъсне връзката ѝ с Дейвид.

Само че беше много млада. Наивна. И наскърбена, че Дейвид не е дошъл.

И така, пи горещ шоколад с Брад и поиграха на „Монопол“. Той се държа свястно и накрая тя се развесели.

После чу суматохата долу и погледна през прозореца, точно когато полицаите откарваха Дейвид. Започна да протестира, но никой не ѝ обърна внимание.

Чак след това разбра, че Дейвид я е гледал как танцува и е решил да не ѝ даде възможност да му обясни какво е станало. Спомняше си колко се ядоса, когато разбра за това. Спомняше си също така начина, по който я бе държал в прегръдките си, поведението му, яростта му, която беше едновременно ужасяваща и възбуждаща...

До самия край. Докато я нарече мръсница, отмести я от пътя си и излезе от собствения си дом — и от живота ѝ.

Горката Рива. А Спенсър беше толкова разстроена, че нарече Дейвид е всички възможни обидни имена, които ѝ дойдоха на ум. Бежанец. Мръсен испанец. Гаден латиноамериканец. Рива пребледня като платно и Спенсър веднага съжали за думите си. Ала тогава не беше в състояние да ѝ се извини, защото сърцето ѝ се късаше.

Затова избяга... В Нюпорт, помисли си иронично тя.

Чудесно! — хрумна ѝ в пристъп на истерия. Изглежда всеки път, когато се люби с Дейвид Делгадо, трябва после да бяга от себе си. Всеки път...

Не! Следващ път няма да има! Защото този път беше в леглото на Дани, което ѝ напомни, че се бе омъжила за Дани с пълното съзнание, че никога няма да го желае така, както е желала Дейвид. Така както продължаваше да го желае. О, Господи, трябва да престане. Обичала бе Дани. Може би по различен начин от Дейвид. Беше добра съпруга и животът им беше хубав...

Животът е толкова странен, по дяволите. Предишния път бе избягала, защото беше сигурна, че е права. Той не ѝ бе дал възможност да му обясни. Може би не можеше да даде смислено обяснение за онази целувката, но Дейвид трябваше поне да я изслуша. Вместо това я бе обвинил в нещо много по-лошо — че е правила любов с Брад.

Дейвид беше за нея всичко на този свят. Беше се научила да гледа на света през неговите очи, да разсъждава като него. Започна да харесва кубинското кафе и кухнята им.

Отначало помисли, че той ще я потърси. Че ще я моли да му прости.

Но той не направи това. И след известно време разбра какво му е било тогава — когато са го влачили из двора и са го хвърлили в затвора. Нямахте да я потърси. Тя го бе унижила и той я мразеше. Предпочел бе да отиде в армията, отколкото да я види отново.

Същото лято в Роуд Айлънд се появи Дани. Бяха приятели. Излизаха заедно. Никога не говореха за Дейвид. Не се и сближиха. И двамата знаеха, че образованието е от съществено важно значение и всеки пое своя път. После Спенсър обиколи Европа с група приятели от колежа. След това се върна вкъщи и започна да работи за Слай. Беше прекарала няколко години у дома, работеше, ходеше на плаж, събираше се понякога с приятели в клуба, когато отново срещна Дани

и разбра колко много я обича той. Осъзна, че Дани е подходящ за нея и че животът им можеше да бъде идеален.

После Дейвид му стана партньор...

Заболя я главата. Бе изпила шампанското прекалено бързо. Притисна слепоочията си с пръсти и се опита да премахне болката.

Някой седна до нея и тя с неудоволствие въздъхна. Надявала се бе да се разполага сама на седалката през цялото пътуване.

Егоистка! — присмя се тя над себе си. Не можеше да тормози хората в самолета, само защото има лични проблеми.

Спенсър отвори очи, като реши да бъде съдържана, но учтива със съседа си.

Но в мига, в който ги отвори, поздравът замръзна на устните ѝ и зяпна в почуда. Невъзможно.

До нея седеше Дейвид. Гледаше я. Чакаше реакцията ѝ.

Спенсър изпъшка и отново затвори очи. Пак ги отвори, но той не си беше тръгнал. Този път изглежда щеше да я придружи до Нюпорт. В края на краищата Слай му плащаше.

— Накарал си дядо ми да плати за първа класа? — попита разярено тя.

— Точно така — отговори той с мрачна усмивка.

Стюардесата му предложи шампанско заедно с ослепителната си усмивка. Той прие питието и ѝ върна усмивката. Тъмносините му очи заблестяха и на лявата му буза се появи малка трапчинка. Заболя я отвътре, като я видя. Дося ѝ се да го удари. Да изпищи. Да избяга.

По дяволите, нали се опита да избяга!

Но макар отчаяно да желаше това, тази привилегия очевидно ѝ бе отнета. Отново срещна демона от миналото си и по всичко личеше, че двамата заедно поемат пътя към ада.

— Отивам в дома на майка си.

— И на мен така ми казаха.

— Съмнявам се дали ще си добре дошъл там. Родителите ми не са сред най-големите ти почитатели. Никога не са били.

Той вдигна вежди.

— Какво прозрение. Макар че ти отне доста време да стигнеш до него.

— Нямах право да ги съдиш.

— А те какво право имат да ме съдят?

Тя не отговори на въпроса му и продължи:

— Няма да ти позволят да останеш. Ти не си човекът, с когото биха искали да ме виждат.

— Вече си голяма, Спенсър. Би трябвало сама да избираш приятелите си.

— Какво те кара да мислиш, че те имам за приятел?

— Добре тогава. Аз съм врагът, с когото обичаш да се чукаш веднъж на десет години.

Тя стисна здраво зъби и почувства, че тялото ѝ се стяга.

— Защо не заминеш някъде? — попита тя.

— Мога и да замина, Спенсър — отговори тихо той. — Навремето отидох в армията. Видях Близкия изток. Накрая Европа. Заминах и дълго време ме нямаше. Дори когато се върнах и отидох при най-добрия си приятел в полицията, правех всичко възможно да стоя далеч от теб. Мисля, че се справих адски добре, но белезите, които носих през всичките онези години, облекчиха малко задачата ми. После Дани умря — и ти реши да играеш ролята на детектив. Да, ще замина. Но след като всичко свърши.

— И кога ще бъде това? — попита тихо Спенсър.

— Предполагам, че след като убиецът на Дани бъде заловен.

— Това може да продължи дълго. Още никой не е открил нищо.

— Но нещата вече не стоят така. Забрави ли, че Дилия е в затвора благодарение на теб?

— И някой може би е доволен от това?

— Много хора са доволни. И много хора знаят, че ти изведнъж реши да се ровиш в живота им заради Дани. Може би ти си катализаторът, който ще ни задейства, Спенсър. Но ако това е така, ти си в опасност.

— Значи ще ме охраняваш. Дори в дома на родителите ми. Заради Слай.

— Много си проникателна тази вечер.

Тя понечи да стане, но той я задържа.

— Спенсър, това е самолет. Не можеш да избягаш оттук.

— Сигурен ли си, че имаш билет за първа класа?

— Ето, това е най-гадното. Всеки може да си купи билет за първа класа. Дори чужденците.

Спенсър се обърна към него и блъсна с юмрук по възглавничката, която ѝ бяха дали.

— Жалко — рече само тя.

Усети как той се вцепени. Вената на врата му сигурно пулсира. Единственото, което издаваше гнева му, бяха очите — те ставаха почти черни.

— Кучка! — рече на испански тихо той.

Тя стисна зъби, облегна глава назад и затвори очи. Някога, много отдавна, бе научила много неща за неговия свят. Изучила бе всичко за Кастро и Куба. Научила бе всичко за баща му. Научи се да харесва кубинската храна, научила бе и много думи. Тази със сигурност я знаеше.

Миналото наистина не бе приключило. А Дани се бе появил помежду им, настанил се бе сякаш между тях.

Усещаше топлината, която Дейвид излъчваше. Долавяше уханието му. Неволно си спомни, как я бе докоснал и как я бе накарал да забрави, че светът съществува.

Колко много го бе обичала някога. Колко страстно. Дори сега можеше да я накара да забрави...

Да забрави Дани.

Трябва да намери убиеца му. На всяка цена. Не го ли направеше, вечно щеше да живее с чувството, че Дани не ѝ е простил.

Господи! Само да можеше да избяга.

Но Дейвид имаше право. Намираха се в самолет, на девет хиляди метра над земята.

Нямаше къде да отиде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За изненада на Спенсър, тя спа през по-голямата част от полета. Благодарение на шампанското.

Пропусна и вечерята. Когато се приземиха, умираше от глад. Слезе от самолета. Дейвид вървеше зад нея. Не направи опит да ѝ помогне с чантата или якето. Следваше я по петите и застана зад гърба ѝ, когато се приближиха до гишето за даване на коли под наем.

— Да наема ли отделна кола? Или ще ми позволиш да бъда в твоята? И в двата случая Слай ще получи сметката.

Тя го погледна ядосано и подписа документите.

— Ще има ли други шофьори? — попита хубавата млада служителка.

— Не — отговори Спенсър.

— Да — рече Дейвид, отвори портфейла си и сложи шофьорската си книжка до тази на Спенсър.

Главата ѝ се пръскаше от болка, а стомахът ѝ къркореше. Искаше час по-скоро да се измъкне оттук.

— Тогава двама шофьори — уточни служителката.

— Все едно — рече Спенсър, като се опитваше да говори спокойно. Забеляза, че младата жена хвърли на Дейвид състрадателен поглед, че има такава противна спътница. Забеляза също, че Дейвид ѝ отвърна със сияйна усмивка.

Спенсър се отправи към изхода. Дейвид тръгна след нея, като се оглеждаше.

— Идвал ли си друг път в Бостън? — попита тя.

Той поклати глава.

— Ню Йорк, Чикаго, Лондон, Мадрид, Париж, Рим — да, но никога в Бостън.

След няколко минути се озоваха пред друго гише, за да вземат ключовете. Дейвид я последва до колата, приближи се по навик до шофьорското място и протегна ръка за ключовете.

— Извинявай, но ти позволих да се возиш в моята кола, а не да шофираш.

— Спенсър, не е нужно да се караме за всяко...

— Не! Колата е моя.

— Това е кола под наем!

— Аз съм я наела. Освен това се намираме в град, който аз познавам, а ти не. Пък и не знаеш нищо за шофьорите в Бостън. Чувал ли си, че те са страшилище за нюйоркските таксиметрови шофьори.

— Сигурен съм, че ще са много развълнувани, ако чуят колко е лошо мнението ти за тях.

— Не казах, че са лоши шофьори, само са агресивни.

— Нима? И аз мога да бъда доста агресивен. А сега ми дай ключовете.

Спенсър разбра, че е безсмислено да продължава да спори с него и пусна ключовете на земята отпреде му. Мина от другата страна и седна в колата, докато той се навеждаше да ги вземе.

Движението около летище „Логан“ можеше да бъде убийствено, особено в петък вечерта. Започна умело да си проправя път между колите, сякаш бе живял тук през последните петдесет години.

— Направо в Нюпорт ли?

— Да! — сопна му се тя, после промени решението си. — Не. — Умираще от глад.

— Гладна си, а? — подразни я той. — А, да. Изпусна онази страхотна пържола в самолета. Предполагам, че познаваш всички луксозни заведения в града. Нямам нищо против, ако ме заведеш в едно от тях.

— Наистина знам няколко невероятни места — отговори мило Спенсър.

Обясни му къде се намира кафене „Хард Рок“ и когато стигнаха до него, тя изскочи от колата, докато Дейвид още гледеше към вратата. Дейвид слезе, като хвърли злобен поглед на Спенсър, щом чу оглушителната музика.

Спенсър се чудеше какво прави. Главата ѝ се пръскаше от болка. В „Хард Рок“ можеше да бъде много забавно. Тя обичаше да се разхожда из кафенето и да разглежда рокаджийските забележителности от миналото.

Но не и когато главата я болеше. Както сега. Довела бе Дейвид тук, защото знаеше, че е уморен и ядосан и вероятно му се искаше, независимо от това какво дължи на Слай, да не се е съгласявал да идва тук. За жалост, тя съжаляваше не по-малко от него.

Но преди всичко умираше от глад. Поръча си кафе и пилешка салата. Той си поръча само кафе.

Музиката беше болезнено силна. Заведението беше препълнено. Бизнесмени с костюми, хубави млади момичета с много къси поли. Дейвид дори не се опита да говори. Седеше облегнат назад, пиеше кафе и с интерес наблюдаваше публиката.

И на Спенсър не ѝ се приказваше, но тъй като той не казваше нищо, тя изведнъж попита:

— Обичайната ти петъчна вечер, а?

Той сви рамене. Спенсър внезапно осъзна, че не знае нищо за живота му. Когато Дани беше жив, тя бе отбягвала Дейвид, но умираше от любопитство да узнае как живее. Но Дани не отваряше дума, пък и тя не смееше да пита. Ядоса се, когато осъзна, че иска да знае всяка подробност от живота му и че още го ревнува. Колко нелепо! Да не би да си въобразяваше, че прекарва живота си сам?

— Какво правиш? — попита тя. — Когато не следиш някого?

— Зависи.

— От какво?

— С кого съм.

Тя отпи от кафето, като се опитваше да не мига. Изведнъж той се наведе към нея, за да бъде сигурен, че ще надвика музиката.

— Защо го увърташ, Спенсър? Защо не ме попиташ направо за половия ми живот?

Спенсър успя да запази самообладание.

— Имам право да съм поне малко загрижена за това.

— Нима?

Тя усети, че се изчервява, въпреки усилията да скрие смущението си.

— Не внимавахме, когато...

Той я изгледа продължително, мълчаливо, но искаше да чуе нещо повече и накрая каза:

— Не се притеснявай за болести, Спенсър. Свърши ли?

— Какво?

— Свърши ли с вечерята? Боли ме глава и ми омръзна да викам.

— Можеше да ме събудиш, за да вечерям в самолета.

— В това настроение, в което беше ли? Не мисля така, госпожо Хънтингтън. А ти можеше да избереш друго заведение, в което да вечеряш точно тази вечер.

Тя вдигна вежди.

— Не обичаш ли вече рокендрол?

— Обичам. Но не и тази вечер. Може ли да платим и да тръгваме?

Бяха им донесли сметката. Спенсър я бе бутнала под чинията си. Сега я извади да я види.

— Дай ми проклетата сметка.

— Защо?

— Защото съм женомразец или ме наречи какъвто искаш. Само ми я дай!

За своя изненада тя му я подаде. Излязоха мълчаливо от ресторанта. Когато пиколото докара колата, беше почти полунощ.

— Аз знам пътя — каза Спенсър.

— Влизай в колата, Спенсър. Моля те! — добави той, щом видя свирепия ѝ поглед.

В петъчната нощ улиците бяха почти пуси. През първата половина от пътя Спенсър седя напрегната, но сетне клепачите ѝ натежаха. Накрая облегна глава назад и задряма.

Събуди се от нечие разтърсване. Отвори очи и видя, че лежи в скута на Дейвид. Чувстваше се удобно там. Обзе я мимолетна тъга по миналото. Да, добре ѝ беше да усеща уханието му, да го чувства до себе си, плата на панталона му, твърдостта му.

Изправи се бързо и замига.

Намираха се пред външната врата на дома на родителите ѝ. Къщата можеше да се нареди сред най-красивите в района. Беше строена през 1900 година и цената ѝ непрекъснато се покачваше. Беше смешно голяма за двама души, но докато паднеше снегът, родителите ѝ живееха там сами заедно с прислугата.

— Тази ли е? — попита Дейвид.

Спенсър кимна.

— Как разбра?

Още беше сънена и не можеше да се ориентира.

— Слай ми даде адреса. Не че не можех да я намеря сам. Попитах на бензиностанцията долу за къщата на семейство Монтгомъри.

— Така ли?

— Как се влиза тук — без да те арестуват?

Спенсър махна падналата върху лицето си коса и посочи към звънеца.

— Натисни го.

— Доста е късно.

— Майка ми е нощна птица.

— Кой е? — попита един предпазлив мъжки глас.

— Хенри, Спенсър е. Отвори, ако обичаш.

— Да, госпожо Хънтингтън. Веднага.

Дейвид я погледна въпросително.

— Хенри?

— Икономът.

— И той ли е нощна птица?

— Вероятно не. Но му плащат добре. Външната врата се отвори.

Поеха по една виеща се алея. Къщата беше огромна. Отпред се издигаха високи колони в гръцки стил.

— Тук ще ни трябва поне още стотина души да те следят.

Тя му хвърли кръвнишки поглед.

— Точно така. Икономът може да ме нападне.

— Може. Не го познавам. А ти какво мислиш?

— Мисля, че Слай си пилее парите.

Дейвид не отговори.

— Какво да направя с колата?

— Остави я тук. Шофьорът ще се погрижи за нея сутринта.

Само преддверието е няколко десетки квадратни метра, помисли си Дейвид, когато влезе вътре. Полилеят над главата му вероятно струваше достатъчно, за да изхрани половината бездомни в областта за една година. Вляво имаше огромна бална зала, а вдясно — библиотека, по-голяма от няколкото обществени библиотеки, в които бе ходил.

В средата имаше мраморно стълбище с орнаменти от ковано желязо, което елегантно извиваше към балконите на втория етаж. Едва влязоха и се появи майката на Спенсър, облечена с широка нощница и

подходящ пенъоар. Съпругът ѝ — с кадифен халат — се показва зад нея. Дейвид имаше чувството, че е попаднал в съвременна сапунена опера.

— Спенсър!

Мари Луиз Монтгомъри прегърна дъщеря си, радостна, че я вижда. Сетне погледна през рамото на Спенсър и видя, че Дейвид стои в преддверието и чака.

— Дейвид! — възкликна тя със съвсем различен тон, макар че смело се опитваше да запази някакво подобие на усмивка.

Той бе видял родителите на Спенсър на погребението на Дани. Държаха се учтиво и сърдечно един с друг — какво друго биха могли да сторят, когато погребваха човек като Дани? Освен това се съобразяваха със скръбта на Спенсър.

Но сега...

Мари Луиз се опитваше да запази спокойствие. Пусна дъщеря си и го погледна.

— Спенсър, ти... Довела си Дейвид.

— Не съвсем, госпожо Монтгомъри. Тук съм по служба — добави глухо той.

— За какво говори той? — попита Джо Монтгомъри и пристъпи напред. Той дръпна Спенсър от ръцете на майка ѝ и я прегърна, без да сваля очи от Дейвид.

— Нищо, татко. — Спенсър се обърна и погледна изпитателно Дейвид. Той сви рамене, а погледът му говореше, че е по-добре да каже на родителите си за опасенията на Слай, отколкото да си мислят, че го е довела тук за развлечение.

— Дейвид, какво има? — попита тихо Джо.

Дейвид отново сви рамене. Започна да съжалява за прибързаното си решение. Нито харесваше, нито уважаваше Джо Монтгомъри особено много, но той по външност приличаше на Слай — висок, слаб, излъчваше достойнство. Според Дейвид, Джо нямаше нищо против него. Майка ѝ бе решила, че той не е подходящ за Спенсър, а Джо само се бе съгласил с онова, което тя мислеше, че е най-добре за единственото им дете.

— Нищо особено. Слай е малко разтревожен, защото някои неща около разследването на смъртта на Дани се нажежиха. Помоли ме да държа под око Спенсър.

— Дори тук? — попита леко възмутена майка ѝ.

— Слай е предпазлив човек.

— Знаете ли какво — намеси се Спенсър, — наистина е много късно. Сигурна съм, че има свободно легло за Дейвид, а самата аз съм изтощена. Ще разговаряме утре сутринта. Лягам си.

Тя се приближи до вратата и взе малката си пътна чанта от ръцете на Дейвид.

— Благодаря — каза бързо тя и се запъти към мраморното стълбище.

Почувства, че я пронизват три чифта очи. Не, четири. Хенри се бе появил безмълвно, като по чудо, с халат, не по-малко елегантен от този на баща ѝ, за да се погрижи за настаняването на Дейвид. Спенсър му махна с ръка.

— Здравей, Хенри!

— Добре дошла, госпожо Хънтингтън.

— Благодаря.

Спенсър продължи към стълбите. Нека да стоят там и да зяпат цяла нощ.

Но не стана точно така.

— Какво ще кажеш да пийнем по едно бренди, Дейвид? — чу тя гласа на баща си. — Хенри ще ти занесе нещата, а аз ще ти покажа стаята за гости, когато се качим.

— Аз... С удоволствие — отговори Дейвид.

— Може и аз да пийна нещо... — започна Мари Луиз.

— Не, трябва да си лягаш. Ще дойда след малко — прекъсна я Джо.

Спенсър се обърна, защото не можеше да се сдържи да не види сцената долу.

Майка ѝ гледаше стъписана, но баща ѝ имаше решителен вид. Мари Луиз докосна гърлото си и каза с неодобрение:

— Е, предполагам...

Спенсър изпита съчувствие към майка си. Самата тя умираше от любопитство да чуе какво ще си кажат двамата мъже. Едва не изтича обратно по стълбите, за да помоли да я пуснат да присъства на поверителния им разговор.

За съжаление знаеше, че ще ѝ откажат както на майка ѝ. Пък и наистина беше уморена. Изтощена. Ако не си легнеше веднага, щеше да падне. Беше уморена до смърт.

Смърт...

Каква ужасна дума ѝ хрумна. Тя потрепери силно и забърза по коридора към стаята си.

Беше си същата, каквато я помнеше, когато като малка идваше да прекара лятото тук. Пердетата бяха от златиста дамаска, а завесите над леглото от черешово дърво бяха същите, както и юрганът. Подът беше дървен, застлан с мек персийски килим. Железните радиатори, останали въпреки включването на централно отопление, бяха боядисани в светло бежово. Стените бяха облепени с тапети на слънца, които стигаха почти до тавана. Стаята беше уютна, приятна, обзаведена преди много години от талантлив дизайнер. Не че не я харесваше. Но чувстваше, че тук няма почти нищо от самата нея. Единственото, което наистина харесваше, беше банята, със старите ѝ кранове и огромна вана на крака във формата на животински лапи. Харесваше и балкона — той гледаше към розовите градини и басейна, който поддържаха затоплен през цялата година, в случай че някой иска да поплува.

Спенсър пусна чантата си до леглото и излезе на балкона. Долови уханието на розите. Балконът се простираше по цялата западна страна на къщата, но Спенсър все едно беше сама на света — толкова тиха беше нощта. Тя се върна в стаята си, изкъпа се набързо и си легна с надеждата, че след такава умора ще заспи бързо.

Но сънят не идваше.

Вместо това затвори очи и си спомни нощта, в която арестуваха Дейвид.

Очите му. Никога нямаше да забрави как я бе погледнал. Мраз прониза сърцето ѝ. Опита се тогава да изтича долу и да разбере какво става, но баща ѝ стоеше на стълбите и я хвана. Започна да се съпротивлява като обезумяла, викаше истерично, но той не я пускаше. Докато успее да се отскубне от него, Дейвид и полицейската кола бяха заминали. Майка ѝ беше неумолима. Естествено твърдеше, че никога нямало да извика, полицията, ако знаела, че това е Дейвид. Но, в края на краищата, той също трябвало да разбере, че е незаконно да влиза в чужда собственост, както и да чупи прозорци.

Това беше най-кошмарната нощ в живота на Спенсър. Доводите ѝ не трогнаха майка ѝ. Спенсър каза и на двамата, че повече не иска да ги вижда.

Напусна ги още на другия ден след като Дейвид я изостави.

Отново потрепери само при спомена за случилото се преди толкова много време. Дейвид беше нейният живот, а си бе отишъл. Защитила бе родителите си. Но същевременно ги мразеше. Минаха години, докато им прости. Отначало дори не се връщаше при тях през ваканциите. Всъщност, ако не беше Слай, тя може би никога нямаше да им прости — нито на себе си. Беше толкова обидена, че хората, които обича, ѝ бяха сторили такова зло.

Всичко стана толкова отдавна. Превъзмогна го. Омъжи се за Дани, беше щастлива с него. Но сега...

Сега отново се бореше. Приятно и беше да е близо до Дейвид. Да изпитва чувството, че спомените за тяхната връзка се връщат, а бракът — избледнява. Спенсър прехапа леко устни и си призна, че никога не е преставала да обича Дейвид. Това не означаваше, че не бе обичала Дани. Но може би не така, както трябва. Но имаше и моменти, когато забравяше за всичко и желаше единствено Дейвид. Сега бяха възрастни хора, имаха си свой живот. И тя не се осмеляваше да се отдава на прекалено дълбоки чувства, докато...

Докато душата на Дани намери покой. Едва тогава, може би...

Изведнъж отвори очи. Чу някакъв шум. Изскърцване. Шепот. Погледна към френския прозорец, откъдето се излизаше на балкона. През тънките тюлени завеси, които леко се полюшваха от ветреца, забеляза някаква сянка.

Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Не вярваше на Слай, че някой иска да я убие. Но сянката изглеждаше толкова заплашителна, извисяваше се на лунната светлина, уголеми се, когато се приближи до прозореца.

Спенсър скочи от леглото. Прекоси бързо стаята и се прилепи до стената на френския прозорец.

Сянката започна бавно да се придвижва навътре. Спенсър искаше да извика, но се страхуваше. Върху нощното ѝ шкафче стоеше голяма порцеланова статуетка. Тя я грабна, когато сянката влезе в стаята. Вдигна оръжието си и замахна. Сянката се обърна. Една ръка отклони удара ѝ и на устата ѝ се залепи длан, когато най-сетне се нахвана да извика.

— Спенсър, навремето ме арестуваха, че хвърлям камъчета по прозореца ти! Сега сигурно ще ме осъдят на смърт, че съм влязъл в

стаята ти.

— Дейвид! — възкликна тя, като се отскубна от него. — Негоднико! Изплаши ме до смърт! Защо не почука?

— Не исках да те събудя. Исках само да се уверя, че всичко с теб е наред.

Спенсър остави статуетката върху нощното си шкафче, като трепереше, а сърцето ѝ туптеше лудешки. Дейвид беше прекрасна сянка, по дяволите! Беше се изкъпал и беше само по джинси. Спенсър обожаваше уханието му на чиста плът. За миг се изкуши да се хвърли в прегръдките му, да му каже, че се страхува и че иска да прекара нощта до нея.

Но какво би казал той? Че ще се събудят сутринта пред взвода за разстрел? Това едва ли имаше някакво значение за него. Изобщо не му пукаше какво ще си помислят родителите ѝ. Беше научил, че достойнството е най-важното нещо.

Спенсър затвори очи. Усети как леко ѝ прилоша. Засрами се, че толкова бързо забрави, че е обичала Дани. Колко бързо избледняваше всичко — миналото и бъдещето, когато беше близо до Дейвид. Оставаше само копнежът. А след това...

Щеше да си спомни болката едва по-късно.

Дани беше един от най-прекрасните хора на света. И тя го бе обичала.

Но едно време бе обичала и Дейвид. И ако само я докоснеше...

Но той не го направи. Обърна се и тръгна към френския прозорец.

— Поразително — отбеляза иронично той. — Настанен съм в съседната стая. Изглежда ми имат доверие като куче пазач. При най-малкото нещо — викай. Ще оставя вратата си отворена.

— Нищо няма да се случи тук — отговори тя.

— Защо?

— Нима ми се случи нещо след премеждието в гробището. Ако тогава ме грозеше опасност, вината си беше моя.

— Спенсър, бъди добра и се дръж прилично, моля те.

— Нищо няма да се случи. Не и тук.

— Е, надявам се. — Той се поколеба и добави: — Може би трябва да поживееш известно време при родителите си...

— А може би не трябва! — прекъсна го тя възмутено.

— Реши бързо да избягаш.

— Не съм избягала.

— Избяга. Винаги бягаш, при това бързо. Но този път това може да не е толкова лоша идея.

— Дейвид, дойдох тук за почивните дни. Това е всичко.

Той сви рамене и каза:

— Е, късно е. Предлагам да довършим спора утре. Дейвид тръгна да излиза, но тя го повика:

— Дейвид!

— Да?

— Какво искаше баща ми?

— Личен разговор с мен.

Спенсър стисна зъби и повтори с монотонен глас:

— Какво искаше баща ми?

Дейвид се поколеба за секунда.

— Извини се. Каза, че съжалявал, задето тогава ме арестували.

Ветрецът изшумоля и тюлените пердета се раздвижиха.

— А ти какво му каза?

— Че е било много отдавна. И че вече няма значение. Лека нощ, Спенсър.

Той се спря за миг и я погледна. Сетне изчезна, а тя остана да лежи будна и продължаваше да мисли за него.

Той беше в съседната стая.

Толкова близо.

Когато на следващата сутрин се събуди, другите вече бяха станали и закусваха на верандата. Денят беше хладен, но грееше слънце. Чудесно утро да седиш навън и да усещаш ветреца и топлината. Дейвид държеше в ръка чаша с кафе. Не че седеше на масата с родителите ѝ като приятел, когото не бяха виждали отдавна, но поне беше там, пиеше кафе и гледаше добре поддържаната трева.

— Спенсър, мила! — рече майка ѝ. — Изглеждаш отпочинала и освежена. Помислих си, че след като си тук, ще дойдеш да обядваме заедно е Дейзи Итън.

— Съжалявам, мамо, искам да видя плажа и къщите днес. Може да ми хрумне някоя идея за проект.

— Спенсър, не е необходимо непрекъснато да работиш — възрази жалостиво майка ѝ. — А къщата на Дейзи Итън е много по-

хубава от онези безвкусни къщи, отворени за посещение. Ако Дани беше жив, можеше сега да си бременна, той да се е отказал от глупавите си идеи за борба е престъпността. Вие двамата...

— Мари Луиз! — прекъсна я грубо Джо.

Спенсър щеше и сама да възрази, но думите на майка ѝ пронизаха сърцето ѝ като е нож — сякаш някой завъртя метална кука в плътта ѝ.

Тя погледна баща си леко изненадана. Той се бе навел към майка ѝ и я гледаше строго.

— Спенсър и Дани имаха право сами да изберат начина си на живот, също както и ти си свободна да изпълняваш капризите си. Да напомняш на Спенсър, че съпругът ѝ е бил убит, съвсем не ми се вижда уместно.

Мари Луиз ахна, вперила поглед в съпруга си. Обида изпълни очите ѝ, щеше да се разплаче.

Спенсър си помисли колко пъти майка ѝ се бе намесвала в живота ѝ и за миг остана неподвижна. Винаги бе прощавала на Мари Луиз. Никога не бе искала да наранява чувствата ѝ. Но баща ѝ имаше право.

Спенсър стана. Почувства, че родителите ѝ я гледат, а Дейвид бе вперил в нея изпълнен с любопитство поглед.

— Трябва да тръгвам — каза тя тихо и се обърна.

Вече приближаваше до гаража, когато усети, че Дейвид е на две крачки зад нея.

Обърна се.

— Какво? Няма ли да има аплодисменти? — попита тя с огорчение. — Мисля, че получих хубава плесница в лицето, а ти?

— Спенсър...

Тя не искаше да чува нищо. Отвори гаража и видя колата под наем там. Ключовете висяха на таблото. Отиде до шофьорското място, вмъкна се вътре и тръшна вратата след себе си.

Дейвид седна до нея.

Излезе на алеята пред къщата и подкара напред, напълно отчаяна. Дължеше на Дани толкова много, а му изменяше. А и какво правеше сега, по дяволите?

Дейвид седеше смълчан.

— Каж ми нещо! — настоя тя.

Той помълча още малко, после каза тихо:

— Не мога да се преструвам, че едно време съм уважавал майка ти...

— Ти я мразеше.

— Изобщо не ме е интересувала. Но сега я съжалявам и може би едва сега разбрах нещо. Тя не може да е различна, Спенсър. Твоите възгледи са по-широки. Изпратили са те в частно училище, но в квартала е било пълно с деца от гетото. Цял живот си гледала как прииждат бежанци. Разбрала си неща, които другите не са и подозирали. Майка ти никога не е имала тази възможност. Била е богата. Обградена е била с обич и разкош. Не е могла да приеме онова, което не е знаела и още не може да приеме нещата, които я плашат. Но тя може да се промени, Спенсър. Всеки може да се промени. И тя те обича.

Обърна към него. Не можеше да повярва на ушите си.

— Светофара, Спенсър!

Видя червената светлина пред тях, точно когато се намираха пред стръмен склон. Настъпи спирачката с всичка сила. Нищо.

— Спенсър! Удари спирачки!

— Това правя! Не работят.

Почти летяха по нанадолнището — наклонът придаде на колата допълнително ускорение. В подножието на възвишението колите се движеха лениво. Отвъд светофара се виждаше бяла ограда. Зад нея — скала, трева и цветя. Зад скалата — далече долу — се простираха скалистите брегове на Атлантическия океан.

Колата се наклони на една страна. Спенсър извика, като не отлепяше крака си от спирачката. Дейвид се хвърли напреки — кракът му стъпи върху нейния.

Никаква допълнителна сила не можеше да помогне.

Колата набра още скорост и Спенсър впери ужасен поглед в приближаващото кръстовище.

Светнала бе зелената светлина. Движението пред тях спря. Остана само малката бяла ограда от колове. И скалата.

Водата и скалистия бряг...

Полетяха към кръстовището.

После пред тях се ширнаха небето и океанът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид изви рязко волана надясно. Взеха завоя, като отнесоха половината колове от бялата ограда. Врязаха се в уличното движение. Слава Богу, че не беше много натоварено. Отвсякъде се чуваха клаксони, докато колата се накланяше ту наляво, ту надясно и се плъзгаше на две колела.

Пътят още беше леко наклонен. Достатъчно, за да поддържа движението на колата. Ужасена, вперила поглед в профучаващите край тях коли, Спенсър успя да вдигне ръка и да натисне с всичка сила клаксона. Колите се стрелкаха ту вляво, ту вдясно. Гуми скърцаха по настилката. Следваше завой, а след него — гъсти храсти.

— Отивам там — рече напрегнато Дейвид.

Спенсър отвори уста да протестира, но не можа. Той имаше право. Отвъд тях сигурно идваше друг завой, друга ограда. Сетне полет в бездната и щяха да се разбият долу в скалите.

Или да се блъснат в друга кола, автобус, мотоциклет. Все с нещо ще се сблъскат. Ще причинят смъртта и на други хора.

Спенсър мълчеше. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Завъртяха се рязко на следващия завой, но после Дейвид изправи волана и се озоваха в храсталака. Спенсър изпищя, като чу как клоните покрай тях пращят и удрят по колата. Стъклата се счупиха и се посипаха върху тях като смъртоносен дъжд. Спенсър инстинктивно затвори очи.

Като по някакво чудо колата спря. Спенсър остана неподвижна на мястото си, като се боеше да отвори очи. Почувства върху себе си тежест. Нещо топло. Дейвид. Мъртъв ли беше?

Осмели се да отвори очи, едва когато усети, че той се отмества от нея. Между тях се посипаха стъкълца.

— Добре ли си? — попита тихо той.

Спенсър седеше с широко отворени очи, но успя да кимне. Косата ѝ беше пълна с парченца от стъкло. Протегна ръка, но той я хвана.

— Внимавай. Не мърдай. Аз ще изляза и ще те измъкна.

Дейвид отвори вратата. Заседнали бяха в храстите. Предното стъкло откъм неговата страна беше пробито от клон. Само на няколко сантиметра от главата му.

Задърпа нейната врата, изруга, сетне се хвърли с всички сили върху нея и отново я дръпна.

Спенсър чу сирените и моментално затвори очи. Мразеше воя на сирените. Винаги я караха да потръпва. Дори когато знаеше, че идват на помощ. Слава Богу, че на нея и на Дейвид им нямаше нищо.

Той успя да отвори вратата. Протегна ръце към нея. Лицето му беше напрегнато, красиво, делово.

— Имаш ли нещо счупено? Сигурна ли си? Врата, гърба...

— Нищо ми няма — успя да отговори Спенсър, без гласът ѝ да потрепери.

— Внимавай! Бавно. Пази се от стъклата — предупреди я той.

Първа пристигна една полицейска кола, зави и спря до тях. Полицаят не изглеждаше на повече от двадесет години, но действаше светкавично. Подаде им ръка, попита ги дали са добре.

— Исусе, цяло чудо е, че сте невредими! — възкликна той, като се почеса по главата, загледан в колата. — Какво се случи, по дяволите?

— Спирачките отказаха — отговори Спенсър.

— Колата под наем ли е? — попита той.

Тя кимна.

— Наехме я снощи в Бостън — добави Дейвид.

Пристигна и линейка. Една лекарка с къса къдрава черна коса и гаменска усмивка хвана Спенсър под ръка и ѝ каза, че имат специален вакуум, който изсмуква парченцата счупени стъкла от косата.

Спенсър се остави да я отведа да я почистят, а Дейвид остана да разговаря с полицаия. Видя го как извади шофьорската си книжка и документа за наемането на колата, сетне забеляза, че ризата му е раздрана. Парченцата стъкло в черната му коса блестяха на слънцето.

— Как е? По-добре ли се чувствате сега? — попита младата лекарка. — Мисля, че и двамата трябва да дойдете в кабинета за спешни случаи, само за да се уверим, че нищо ви няма. Сигурно ще ви боли всичко — от главата до петите. В такива случаи човек инстинктивно се свива в очакване на удара. Гореща баня ще помогне. И се движете. Болките ще минат.

Спенсър кимна разсеяно, като не откъсваше очи от Дейвид. Той изглежда настояваше за нещо и ченгето отново се почеса по главата.

Пристигнаха още полицейски коли. Един по-възрастен мъж с цивилни дрехи дойде да разговаря със Спенсър, а лекарката с гаменската усмивка изчезна някъде.

— Вие ли шофирахте, госпожице?

Спенсър кимна.

— И казвате, че спирачките са отказали?

— Точно така. Внезапно отказаха.

— Независимо от всичко, шофьорът е отговорен за превозното средство. Ще ви глобим за нарушаване на правилника. Имате невероятен късмет.

— Ще ме глобите ли? — възкликна недоумяваща Спенсър. — Но ние наехме тази кола едва снощи! Глобете агенцията, която ги дава под наем!

— Сержант, почакай! — извика някой. Другият млад полицаи, който бе разговарял с Дейвид, бързаше към тях. — Сержант, това е Спенсър Монтгомъри Хънтингтън.

По-възрастният мъж присви очи.

— Вие сте Монтгомъри?

— Да — отговори сухо тя, като погледна през рамото му към Дейвид.

— Ще видя какво можем да направим — рече начумерено мъжът и се отдалечи.

По-младият полицаи й се, усмихна широко.

— С удоволствие ще ви помогна, госпожо Хънтингтън.

— Благодаря — измънка тя.

Пристигна камион влекач от пътната помощ. Дейвид поговори още малко с шофьора му и с ченгетата, после се приближи до Спенсър.

— Мислиш ли, че е нужно да ходиш в болницата? — попита я той.

Тя твърдо поклати глава.

— А ти?

— И дума да не става. Хайде. Полицаят ей там ни предложи да ни закара до дома на родителите ти. Бих искал да се изкъпя и да сменя дрехите си.

Младият полицай със страхотната усмивка ги покани да седнат отзад.

— Искаха да ме глобят — каза иронично Спенсър на Дейвид. — Едва не се пребихме, а те искат глоба.

— Такъв е законът.

— Но ти им каза, че съм Монтгомъри.

Дейвид се поколеба за миг, сетне поклати глава.

— Не им казах, че си Монтгомъри. Казах им, че си вдовица на полицай. Някой знаеше името — очевидно това е голям принос към всички вдовици на полицаи, които не носят името Монтгомъри, към тях и към децата им.

Спенсър усети, че се изчервява. Наведе глава и започна да разглежда пръстите си. До венчалния ѝ пръстен имаше малка драскотина. Златната халка, която Дани ѝ бе подарил.

— Дани и аз нямахме деца. Много от убитите полицаи имат. Майките им се мъчат да се справят с мъката си и да отгледат децата си сами. Те заслужават някаква утеха.

— Не е необходимо да ми го обясняваш. Аз бях ченге. — Той замълча, после смени темата на разговора. — Може би сега ще се вразумиш и ще признаеш, че животът ти е в опасност.

— Какво?

— Спенсър, едва не се пребихме...

— Спирачките отказаха! Не сме в Маями, а в Роуд Айлънд! Престани, Дейвид!

Той кимна и зачака да заглъхне ехото от думите ѝ. После я погледна строго.

— Рики Гарсия е милионер. Трей Дилия командва стотици религиозни фанатици из цялата страна. А Жан Виши се наслаждава на парите на съпругата си. Не мислиш ли, че ръката на някой от тях може да се е протегнала до Роуд Айлънд?

— Глупости. Та аз не знам нищо.

— Но както непрекъснато изтъкваш, успя да тикнеш Трей Дилия в затвора — срязва я той. — Може би Гарсия мисли, че ще бъде следващият.

— Но както ти изтъкна, Рики Гарсия е изключително богат и властен. Ако наистина иска да ме убие, трябваше вече да съм мъртва.

— Да не мислиш, че ще те причака на улицата и ще те застреля ей така? Не, той е много по-хитър. Като например да инсценира автомобилна злополука!

— Тогава можеше да го направи в Маями.

— Няма да е толкова подозрително, ако загинеш в Роуд Айлънд.

— Ти си непоправим — каза Спенсър.

— Спенсър...

Тя изведнъж го сръга с лакът в ръката, но не забеляза, че той се сви от болка.

— Стигнахме. Кажи му да спре.

Дейвид стисна зъби, наведе се напред и посочи алеята пред къщата. Мъжът кимна и отново се усмихна. Спря пред портата, Спенсър излезе от колата да позвъни да им отворят и махна с ръка, като реши да върви пеша по алеята, за да се изчисти от останалите стъкла. А може би и да поразмисли върху думите на Дейвид. Когато стигна до къщата, двамата мъже бяха излезли от колата и я чакаха. Полицаят оглеждаше фасадата с неприкрито любопитство.

— Желаете ли нещо безалкохолно или чаша кафе? — предложи Спенсър, като тръгна към стълбите.

— Не, благодаря, дежурен съм — отговори той. — Но може би друг път.

— Тогава заповядайте друг път — каза Спенсър и стисна ръката му.

Полицаят се обърна към Дейвид.

— Ще се чуем с вас, господин Делгадо.

— Благодаря — отговори Дейвид.

— За какво ще се чувате?

— Ще ме уведоми за спирачките.

— Което означава?

— Ще се опитат да открият как и кога са ги пипали.

— Какво те кара да мислиш, че някой ги е пипал? Може да са се повредили.

— Да, възможно е. Колкото аз мога да летя — с малко магия. Да влизаме.

Той сложи ръка на гърба ѝ и я бутна към стълбите. Хенри стоеше на вратата, а в очите му се четеше въпрос.

— Претърпяхме лека злополука с колата под наем — успокои го Спенсър.

— Да ви донеса ли нещо? Да направя нещо? — попита Хенри. — Родителите ви вече отидоха на обяда. Ще се върнат късно следобед.

— Добре — каза съвсем тихо Спенсър. Дейвид я чу и я изгледа. Тя не му обърна внимание и се запъти към стълбите. — Нищо не искам, Хенри. Благодаря.

— Аз бих желал едно голямо бренди — рече мило Дейвид.

— Веднага ще донеса, сър — увери го икономът.

Тя дълго стоя под горещата струя, като се надяваше, че ще измие всички останали стъкълца.

Дейвид грешеше. Сигурна е била някаква техническа повреда. Единственият път, когато действително се намираше в опасност, беше когато сама се изпречи на пътя ѝ — на гробището. Признаваше, че постъпи глупаво. Но Слай сигурно започваше да страда от мания за преследване, щом мислеше, че падането на една греда е нещо повече от случайност. И спирачките отказваха, ставаха злополуки. Спореше с Дейвид тогава и може би несъзнателно е объркала нещо.

Още малко и наистина ще започне да мисли, че някой иска да я убие, помисли си тя.

Излезе от банята и облече пухкав хавлиен халат. Среса кожата си и впери поглед в бледото си отражение в огледалото. Остави решително четката за коса и излезе на балкона. Застана пред отворения френски прозорец на стаята на Дейвид. Чу го да пее в банята. Гласът му беше мелодичен.

Влезе предпазливо в стаята. Нещо дълбоко в нея се съпротивляваше, предупреждаваше я, че прави грешка и че ако някога си е навличала неприятности, това е сега.

Въпреки това влезе. Опита се да си представи лицето на Дани. Опита да си каже, че е дошла само да поговори с Дейвид. Двамата сега бяха възрастни и разумни хора. Достатъчно зрели, за да съзнават, че различията помежду им и десетина други бариери се издигат като висока тухлена стена.

Тъкмо реши да се върне в стаята си, когато чу гласа му.

— Кой е там?

Що за частен детектив е, след като не е чул стъпките ѝ?

— Спенсър — отговори тя.

Е, стигна дотук. Отиде до вратата на банята и се облегна на рамката.

Бяха направили много подобрения в банята към спалнята за гости — мраморни стъпала, порцеланови кранчета със златни ръбове. Дейвид се бе потопил почти изцяло във ваната. Подаваше само ръка, за да разклати кехлибарената течност в чашата си. Хвърли на Спенсър поглед, който недвусмислено говореше, че нарушава уединението му.

— Ако се провалиш във всичко останало, можеш да се включиш в някоя рок група — каза му тя.

— Благодаря, ще го запомня — отговори той. — Какво искаш, Спенсър?

— Дейвид, ти и Слай трябва да се вразумите. Той се изплаши, само защото падна онази проклета греда. Нищо и никаква греда! — Забрави за миг колко странно се бе почувствала, когато влезе и го завари гол... Мокър. Приблужи се до ваната и седна на ръба на мраморното стъпало. — Дейвид, нямам желание да си търся смъртта. Наистина искам да живея. Само че не мога да повярвам, че онова, което се случи тук днес, има нещо общо с убийството на Дани. Той беше ченге. Ченгетата имат врагове.

— А понякога вдовиците им мътят водата...

— Дейвид... — въздъхна тя.

— Какво правиш тук? — ядоса се внезапно той. — Наслаждавам се на горещата вода и спокойно си пия питието. Бъди така добра и излез. Какво ще каже майка ти, ако се прибере къщи и те завари с гол латиноамерикански бежанец?

Спенсър усети, че цялото ѝ тяло се сковаваше от гняв. Но за Дейвид това изглежда нямаше значение. Гледаше я с присвити очи. Вената на гърлото му пулсираше.

— Нали защитаваше майка ми тази сутрин? — заяде се тя.

— Това е нейната къща — подчерта той. — Едва ли е предполагала, че си спала с мен навремето. Би се споминала на място само при мисълта, че един латиноамерикански бежанец е докоснал бялата ти като лилия плът.

— Върви по дяволите! — извика тя и стана. После промени решението си и взе чашата от ръцете му. — Щом говориш така за майка ми, махни устните от нейното бренди.

— И от дъщеря ѝ ли? — попита учтиво той.

Спенсър се обърна. Дейвид улови края, на халата ѝ и я дръпна силно. Тя загуби равновесие и нададе уплашен вик, преди да падне във ваната. Халатът ѝ мигновено се намокри, когато се озова в скута на Дейвид и провеси крака навън. Ахна, когато установи, че той е твърд като стомана. Очите му пронизваха нейните с метален блясък.

— Да видим сега как ще ми прехвърлиш вината, Спенсър. Ти влезе в моята баня. Само по хавлия.

— Халат.

— Хавлия с ръкави.

— Дейвид...

— Дойде, защото искаше нещо ли, Спенсър? Всеки би си помислил това. Но ти никога няма да признаеш, че всъщност искаш нещо толкова първично, не и когато си вдовица само от една година. Добре, случи се веднъж. Но тогава само легна по гръб и замря. Сега искаш пак.

— Дейвид, пусни ме да стана! — запротестира тя.

Но той не я пусна. Измъкна чашата с брендите от пръстите ѝ. Нямаше време да се чуди къде я сложи, защото той вече я целуваше. Тя затвори очи, когато усети устните му — влажни и гладки. Усети как парата ги обгръща и чу бълбукането на водата около тях.

Устата му сякаш поглъщаше нейната. Ръката му се плъзна към извивката на хълбоците ѝ. Почувства допира му — дързък, решителен, неотстъпващ, търсец, намиращ, даващ.

Парата като че ли проникваше в плътта ѝ. Виеше се спираловидно между краката ѝ, където Дейвид намери, погали и опита мъничката ѝ, най-чувствителна пъпка. Спенсър отмести глава назад. Едва дишаше. Удоволствието ставаше почти непоносимо. В гърлото ѝ се надигна стенание, но той впи устни в нейните и заглуши звуците, които биха се изтръгнали оттам. Тя започна да се извива под него в отчаяно желание да се освободи от страстта, да получи повече. Получи зашеметяващ оргазъм, който разтърси цялото ѝ тяло. Усети, че Дейвид я намества върху себе си, бавно я наглася отгоре си, без да откъсва поглед от очите ѝ.

Когато проникна в нея, тя беше още окъпана в приятно блаженство, лицето ѝ беше зачервено и лъскаво, плътта гореща, сетне леденостудена, докато накрая отново започна бързо да се сгорещява. Не искаше да срещне погледа му и наведе глава, като зарови лице в

рамото му отново почувства надигащата се вълна от наслада. Ръцете му се плъзгаха по тялото и — докосваха раменете, хълбоците ѝ и я движеха, докато тя отново улови ритъма и страстта. Улови раменете ѝ и я притисна към себе си. От устата му се изтръгна дрезгав вик, когато тялото му се напрегна, преди да се взриви. Тя се отпусна върху него, удивена от вълните, които цялата я разтърсиха, когато получи оргазъм едновременно с него.

Сърцето ѝ туптеше лудешки. Чу учестеното му дишане и бълбукането на водата.

Отново започнаха да я измъчват угризения. Болка. Смут. Какво правеше? Слава Богу, че този път не бяха в леглото на Дани. Намираха се в дома на майка ѝ, а Спенсър не се страхуваше от нея. Не се чувстваше виновна заради родителите си, но изпитваше вина заради Дани и защото...

Защото от време на време, дори когато Дани беше още жив. Спенсър си спомняше за времето, прекарано с най-добрия му приятел. А сега Дани беше мъртъв и тя действително беше с най-добрия му приятел, имаше нужда от него, мразеше го, желаше го, ненавиждаше го.

Доста би затруднила някой психиатър, помисли си Спенсър.

Никого не мамеше. Беше вдовица. Дани не трябваше да умира, но беше мъртъв. Сърцето ѝ се раздираше от терзания. Може би, ако не беше Дейвид...

Ако не беше Дейвид, тя нямаше да изпитва това желание, тази болка, тази потребност. Спомените нямаше да я измъчват. Враждебността нямаше да подклажда огъня; страстта ѝ нямаше да бъде същата. Едно време бе обичала Дейвид. После той я намрази и тя също го намрази. Сега двамата и светът се бяха променили, но не съвсем.

Внезапно той изстена, вдигна я над себе си и се вгледа в очите ѝ. Изправи се на колене, сложи я да седне на ръба на ваната и докосна лицето ѝ. Спенсър усети, че плаче, едва когато Дейвид избърса сълзите ѝ. Лицето му изведнъж стана много студено и сериозно. Сетне тихо изруга.

Той стана, като я вдигна със себе си. Мокрият ѝ халат падна във водата, но той бързо го взе и го притисна до гърдите ѝ, докато излизаше от ваната. Вдигна я на ръце и я занесе до френския прозорец,

през който появяваше хладен ветрец. Той обаче не охлади гнева на Дейвид. Когато отново заговори, гласът му вече не беше нежен, а груб и гърлен.

— Спенсър, ако някога си готова да правиш любов, без да плачеш след това, кажи ми. Но дотогава стой облечена и не влизай в банята ми. Дойде тук, по свое желание, но винаги се преструваш, че нямаш нищо общо с онова, което става помежду ни. Правиш го, защото искаш, Спенсър. По-добре запомни това, по дяволите!

За нейна изненада, той я пусна на балкона, където тя притисна мокрия халат към гърдите си и зяпна с широко отворени очи, когато той се обърна, остави я там и изчезна в банята. Хладният ветрец галеше голото ѝ тяло.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След миг Спенсър осъзна, че стои полугола с гръб към басейна. Дано градинарите или Хенри не са там. Отрупаните с листа дървета, които ограждаха имението, се огъваха и накланяха от вятъра. Кристалночистата вода беше леко набраздена и отразяваше отблясъците на бледото залязващо слънце. Не се виждаше никой.

Спенсър изтича в стаята си и затвори вратата на балкона след себе си. Хвърли мокрия халат във ваната и грабна суха хавлиена кърпа. След това пусна и нея и влезе под душа. Застана неподвижно, докато струята обливаше тялото и. Хладката вода трябваше да успокои наранената ѝ душа.

Сетне облече джинси и широк пухкав пуловер. С нервни движения среса мократа си коса, сложи си малко грим и отново излезе на балкона.

Чу, че Дейвид продължава да ругае на испански. Още ли и се сърдеше? Приблужи се до стаята му. Дейвид стоеше пред огледалото на старинния гардероб и гледаше гърба си.

— Има ли нещо? — попита бодро Спенсър.

Ругатните спряха. Дейвид се обърна към нея. Той също беше облечен с джинси, но горната част на тялото му беше гола.

— Да, има. Ела тук.

— Това заповед ли е?

— Моля те — добави той.

Спенсър влезе и Дейвид ѝ показа гърба си. Тя чак сега забеляза, че по него се стича тънка струя кръв.

— Ти си ранен! — възкликна Спенсър.

— Знам. Вътре има парченце метал. Усетих го, едва когато гърбът ми се опря във ваната. Понякога контактът с теб може да се окаже доста рискован.

— Какво искаш да кажеш... — започна тя, сетне гласът ѝ заглъхна. — Вече си голямо момче! Не съм те карала да правиш това с пистолет, опрян в гърба.

— Не, Спенсър, ти само обичаш да съблазняваш мъжа, а после му натякваш, че се е изкушил.

— Ти по-добре внимавай — предупреди го тя. — Искаш ли да ти помогна?

— Виж дали можеш да направиш нещо.

— Седни на шкафчето. Там светлината е по-силна.

След минута Спенсър докосваше леко гърба му с натопена в кислородна вода марля и се опитваше да хване металното парченце, което се бе врязало в плътта му.

— Ох! — извика той. — Стига си чоплила.

— Налага се.

— Прави го по-внимателно.

— Ако престанеш да кървиш, няма да е толкова хлъзгаво.

— Съжалявам.

Най-сетне хвана здраво парченцето метал. Точно когато го извади, на вратата се потропа силно и след това рязко се отвори.

— Дейвид, Спенсър, къде сте?

На прага се появи Джо Монтгомъри, с разрошена сребриста коса и обезумели сини очи. Имаше такъв вид, сякаш всеки миг щеше да се хвърли да брани Спенсър, но после видя кръвта на гърба на Дейвид.

— О, Боже, ти си ранен! — ахна той.

— Само драскотина — успокои го Дейвид.

Ама и баща ѝ беше един, помисли си Спенсър. Зад гърба му, разбира се, се показва майка ѝ, която истерично крещеше името ѝ и вперил поглед в двамата. Видя кръвта, извика уплашено и се олюля.

— Майко, нищо му няма... — започна Спенсър.

— Ще припадне — отбеляза делово Джо.

Обърна се спокойно и хвана Мари Луиз, точно когато се свличаше на земята. Занесе я на леглото и внимателно я остави там.

— Ще донеса амоняк — предложи. Спенсър, изтича до стаята на майка си, върна се бързо и отвори шишенцето под носа на Мари Луиз.

Майка ѝ бавно дойде на себе си, усмихна ѝ се уморено, сетне протегна ръка към нея и тихо проплака:

— О, Спенсър, на пътя ни спря един симпатичен полицаи и каза, че е станала катастрофа, и колата е смачкана, а ти...

— Майко, нищо ми няма — рече твърдо Спенсър и погали ръката ѝ. Обзе я чувство за вина. Въпреки странния си характер, Мари

Луиз я обичаше всеотдайно. — Мамо, съвсем честно ти казвам, нямам и драскотина по себе си. А Дейвид — само една раничка, но трябва да го превържа, преди да изцапа персийския ти килим.

— Спенсър, как можеш да се шегуваш! — започна укорително Мари Луиз, като се опита да стане. После погледна съпруга си. — Джо, наистина ли нищо им няма?

— Изглеждат ми здрави и читави — отговори Джо Монтгомъри, като оглеждаше дъщеря си.

Спенсър забеляза лека усмивка в ъгълчетата на устните му. Зачуди се за миг какво ли би станало, ако родителите ѝ се бяха върнали преди половин час.

— Добре ли сте, госпожо Монтгомъри? — попита Дейвид.

Мари Луиз го погледна и кимна.

— Да, благодаря. Добре съм. Извинявам се, че бях такава... лигла.

— Виждал съм в полицията огромни мъже, които припадаха, когато трябваше да дават кръв. Някои хора не издържат при вида ѝ, затова не се притеснявайте. Спенсър, мислиш ли, че можем да довършим започнатото?

Спенсър бе застанала неподвижно, удивена, че Дейвид говори така мило на майка ѝ. Кимна и го последва в банята, където превърза раната му. Родителите ѝ още седяха на леглото, когато излязоха оттам.

Бащата на Спенсър се прокашля и попита:

— Мисля, че двамата трябва да хапнете нещо. Искаме да ви заведем в едно от любимите ни заведения.

Дейвид отвори уста да каже нещо, но Джо вдигна ръка.

— Непретенциозно е. Можеш дори да си занесеш виното. Сервират омари върху дървени маси. Най-вкусните в Нова Англия.

Дейвид погледна Спенсър. Тя сви рамене едва забележимо.

— Добре. Звучи примамливо. Благодаря — отговори Дейвид.

— А сега ще се обадя на адвоката си — рече Джо.

— Защо? — попита Спенсър.

— Заради фирмата, от която сте наели колата.

— Полицията ще разпита хората там. Както и вашия шофьор и всички, които работят тук — каза Дейвид.

— Всичките ми служители? — попита стъписан Джо.

— Може някой да е видял нещо, да знае нещо — предположи Дейвид.

— Искаш да кажеш, че произшествието днес не е случайно? — попита Джо.

— Не! — възрази решително Спенсър, като погледна изпитателно Дейвид. — Знаеш какви са ченгетата. Чувстват се задължени да разпитат всекиго. Освен това, полицаят, който ни докара до тук, страшно хареса къщата. Вероятно търси възможност да я разгледа по-отблизо.

— Не го ли покани да влезе? — попита майка й.

— Разбира се, че го поканих, мамо. Но беше дежурен и нямаше време.

Мари Луиз стана и Джо я последва.

— Тогава отиваме на вечеря — заяви тя. — Този шофьор не ми харесваше от самото начало — добави тя с укор, отправен към съпруга си. — Има проблем е пиенето.

— Той е напълно излекуван алкохолик — възрази Джо.

— Съществува ли, такъв? — попита Мари Луиз.

— Да! — отговори решително Джо. — Ще проучим тази работа! — увери той Спенсър и Дейвид.

Джо и Мари Луиз излязоха от стаята. Дейвид се обърна, по Спенсър се бе върнала по същия път, по който бе дошла.

Той вдигна телефона и се обади в полицейския участък. Вече бяха започнали да проверяват изправността на спирачната система на колата.

— Трудно ще докажем нещо — каза дежурният сержант. — Има малка дупка в хидравличната линия. Може да е станала случайно. Може да е пробита умишлено. Да ти кажа честно, ако не беше ти, щяхме да приемем, че става дума за техническа неизправност и нищо повече. Но в агенцията за даване коли под наем са категорични, че всичките им автомобили са в изправност. И все пак, дупчица като тази, трудно се забелязва.

— Как тогава е изтекла толкова много спирачна течност, без да забележим?

— Може да е текло от Бостън до Нюпорт. Говорихме с шофьора на Монтгомъри и той се кълне, че не е пипал колата, само я закарал в гаража. Каза, че собствеността на Монтгомъри се охранява добре. Ще

говорим и с другите, разбира се. Кажи ми, ако искаш да знаеш нещо повече.

Дейвид му благодари, затвори, после се обади на Слай. Разказа му за злополуката и за доклада на полицията.

— Ти какво мислиш? — попита Слай.

— Вече не знам какво да мисля.

— Мислиш като Спенсър, че съм стар глупак, който страда от мания за преследване?

— Никога не съм те мислил за глупак, Слай — отговори кисело Дейвид.

— В неделя ли се връщаш?

— Така пише на билета.

— Дръж ме в течение.

— Добре.

Дейвид понечи да затвори телефона, но чу изщракване и той изчака. Някой в къщата подслушваше.

Джаред и Сесили Монтийт бяха довели децата в дома на баща му, за да прекарат съботния следобед заедно.

Сесили не обичаше особено много тихите семейни сбирки. Не можеше да си криви душата — обичаше увеселенията на яхти, обедите, коктейлите, клубовете на Южния плаж. Благодетелните балове, балетните и театрални постановки с актьори от Ню Йорк бяха нейната страст.

Но къщата на свекър ѝ не беше лоша. Намираще се досами водата и имаше дълъг пристан, който се връщаше навътре в залива. Можеше да се разхожда по него с децата и да гледат яхтите в залива. Освен това не идваха тук толкова често. Обичаше свекъра си; би могла да го обича и повече, ако беше малко по-практичен.

Джон Монтийт работеше за Слай, преди да получи два инфаркта един след друг. Сега Джон се чувстваше добре. Говореше, че скоро ще се върне на работа. Играеше голф със Слай най-малко веднъж на две седмици и постоянно ровеше в градинката си. Също като Сесили обичаше пристана. Имаше малка лодка, с която се разхождаше от време на време. Страстта му бяха внучетата. Сесили трябваше да признае, че се държеше добре с децата — седемгодишния Уилям и петгодишната Ашли. Хубави деца. Радваше им се. И двамата имаха

тъмноруса коса и големи кехлибарени очи. А Джаред — независимо от недостатъците си — беше добър баща.

Тази вечер Джон печеше на скара ребърца, пиле, наденички и кренвирши.

Някои от кренвиршите свари, защото Ашли не обичаше „чернилката“ от скарата. Сесили се бе върнала с децата от пристана и всички се излежаваха около басейна, докато чакаха Джон да свърши с приготвянето на храната.

Сесили се бе изтегнала и размишляваше върху най-новата си дилема. Обичаше слънцето. Знаеше, че изглежда по-добре със слънчев загар. Но вече не беше дете. Слънчевите бани правеха бръчки, независимо с какви количества лосион и крем се мажеше.

Чу, че телефонът звъни.

— Аз ще вдигна, татко — каза Джаред.

Сесили понякога искаше да бъде на мястото на Джаред. Не го беше грижа дали е изгорял от слънцето, или не. Мъжете бяха устойчиви към капризите на времето. Те им придаваха характерен вид. Жените обаче се сбръчкваха.

— Стой спокойно, синко — отговори весело Джон. — Изпекох и последната наденичка. Аз ще вдигна.

Сесили завиждаше дори на Джон! Въпреки проблема със здравето, той беше хубав мъж. Висок и строен. Дори косата му не беше оредяла. Бяла, но гъста. Непрекъснато се къпеше в морето и се печеше. Слънцето изобщо не му се отразяваше. Майката на Джаред беше починала преди години сравнително млада и около Джон се въртяха няколко по-възрастни жени.

Джон влезе в къщата. След малко се появи на прага с отпуснати до тялото ръце. Гледаше ту Джаред, ту Сесили.

— Станала е злополука.

Джаред скочи и впери поглед в баща си. Сесили се стресна и също се изправи.

— Какво се е случило? — попита тя.

— По дяволите, татко, какво се е случило? — повтори Джаред.

— Станала е злополука в Роуд Айлънд. Спирачките на колата на Спенсър отказали.

— И... — едва не изкрещя Джаред.

— Делгадо е бил с нея.

— В колата?

— Да. Успели да спрат в някакъв храсталак.

Изведнъж чува хленч, а после и тих плач. Ашли стоеше до нея, пъхнала ръчичката си в нейната. Чула бе разговора. Доловила бе напрежението.

— Ранена ли е леля Спенсър?

Сесили не можа да отговори. Само гледаше Джон е широко отворени очи.

— Нищо им няма. Слай каза, че и двамата са невредими.

Сесили продължи да гледа втренчено Джон, сетне затвори очи и усети, че ѝ прималява. След това коленичи до подсмърчащата си дъщеря.

— Не. Нищо ѝ няма. Нали чу какво каза дядо? Имала е малка неприятност с колата, но сега всичко е наред.

Дъщеря ѝ още хлипаше, сгушена до нея.

— Не позволявай леля Спенсър да умре мамо. Моля те, не оставяй леля Спенсър да умре като чичо Дани.

Сърцето на Сесили като че ли заседна в гърлото ѝ. Тя притисна Ашли до себе си и впери поглед в Джаред.

Имаше някои неща, които Спенсър искаше да свърши сама. Сигурна беше, че Дейвид е зает. Излезе от къщата и тръгна решително към гаража. Почука силно на страничната врата, която водеше към апартамента на шофьора.

Никакъв отговор.

— Господин Мърфи? — извика тя, но пак не получи отговор.

Бутна вратата.

Мърфи беше на около шестдесет години. Оплешивяващ, пълничък, с увиснал бял мустак. Седеше на един стар стол и имаше такъв вид, сякаш светът бе пропаднал. До него имаше бутилка уиски. Още неотворена.

— Господин Мърфи? — извика отново Спенсър.

Той впери в нея насълзените си очи. Вдигна едната си ръка и после я отпусна върху облегалката на стола.

— Госпожо Хънтингтън. Радвам се, че не ви се е случило нищо. Моля се на Бога, поне вие да ми повярвате!

— Благодаря. Разбира се, че ти вярвам — рече смутено тя. — Само дойдох да те попитам...

— Вие идвате да ме питате, полицията дойде да ме разпита. А баща ви дойде да ме уволни. — Той стана и се приближи до нея. Едва сега видя колко е едър. За малко да отстъпи назад, но не го направи. Спря пред нея и поклати тъжно глава. — Не бих дал и косъм да падне от главата ви. Вие сте добра и бих се заклеял в това на смъртния си одър — само закарах колата в гаража и това е всичко, госпожо.

Спенсър се вгледа в него. От все сърце искаше да знае кой казва истината и кой лъже. Но Мърфи не лъжеше. Сигурна беше.

— Господин Мърфи, вие не сте уволнен.

— О, госпожо Хънтингтън.

— Дай ми уискито. Само един зрял човек може да се справи с алкохола. Остани такъв. Дай ми бутилката. А аз ще кажа на баща си, че или ще продължаваш да работиш за него, или ще дойдеш на юг и ще работиш за мен.

Отначало Мърфи не й повярва. Сетне се усмихна. Подаде й бутилката. По зачервените му бузи започнаха да се стичат сълзи.

— Господ да ви благослови, госпожо Хънтингтън.

— Аз съм виновна, че татко ти се е скарал.

— Но...

— Ще се погрижа за това — прекъсна го Спенсър. Сетне се обърна и се отправи към къщата.

Дейвид тръгна да говори с шофьора, после се поколеба и се върна, когато видя Спенсър. Тя не го забеляза и влезе в кабинета на баща си.

— Мърфи е невинен — заяви тя.

— Спенсър, ти не разбираш тези...

— Вече съм голяма, татко. Много добре зная кое е истина и кое не. Настоявам да върнеш човека на работа.

Джо помълча известно време.

— Добре.

— Аз ще говоря с мама и ще я убедя.

— Не. Аз послушах съвета й, както обикновено. Но решенията взимам сам.

Дейвид знаеше, че не е прилично да подслушва, но това беше част от работата на частния детектив. Нещо повече, остана много

доволен, че е подслушвал. Излезе от къщата и тихо затвори вратата след себе си. Трябваше да поговори с шофьора.

За огромно облекчение на Спенсър, вечерята вървеше добре. Мари Луиз беше малко несигурна, но Джо водеше разговора. Разказваше как е израснал през тридесетте години и какво е било тук тогава.

— Странно е, като си помисля, че това беше едно нищо и никакво градче. Трябва да чуете разказите на Слай.

— Чували сме ги — казаха в един глас Спенсър и Дейвид и дори Мари Луиз се усмихна.

Омарът беше превъзходен. Дейвид бе донесъл вино. Майка й беше доволна, че Дейвид разбира от вина. Спенсър не се бе чувствала така спокойна от месеци.

Всичко вървеше добре, докато не се появиха някакви приятели на родителите й. Семейство Грешам — от елита на Нюпорт. Тя устройваше безброй благотворителни балове, той участваше в множество управителни съвети. Най-големият им син беше губернатор, по-малкият — биохимик, а дъщеря им — адвокат — се готвеше да стане сенатор. Мари Луиз изглеждаше смутена от тази среща и се запъна, докато ги представяше.

— Спомняте си дъщеря ми Спенсър и...

Тя млъкна, защото не знаеше как да продължи.

— Господин Дейвид Делгадо. Приятел на починалия съпруг на Спенсър — помогна й Дейвид.

— А, да! — каза госпожа Грешам, наклони посребрялата си глава и погледна Спенсър. — Мила моя, толкова съжалявам за тази трагедия.

— Благодаря — отговори Спенсър и погледна майка си. — Дейвид е мой приятел, госпожо Грешам — подчерта тя.

— Да, да, разбира се — рече смутено майка й и се усмихна.

Мари Луиз, Джо и Дейвид си поръчаха обикновено кафе. Спенсър реши да пие еспресо. Дейвид я наблюдаваше с любопитство. Искаше й се да му каже, че е в правото си да си поръчва каквото си иска кафе и че не се опитва да намеква за произхода му, тъй като еспресото и кубинското кафе си приличаха. Той изглежда се забавляваше.

Започна да харесва еспreso през последната си година в гимназията, след като за пръв път бе опитала приготвеното от него кубинско кафе.

Когато тръгнаха да се прибират, Дейвид и родителите на Спенсър имаха вид на хора, които напълно се разбират. Щом влязоха в къщата, Спенсър бързо ги остави, като каза, че е уморена. Чуваше гласа на Дейвид долу. Тази вечер разговаряше и с двамата. Спенсър облече пижамата си и се вмъкна в леглото. Задряма, но се стресна и се събуди, като съзря някаква сянка точно пред прозореца ѝ на балкона. Седна в леглото.

— Добър вечер, Спенсър — каза той.

— Хареса ли ти вечерта?

— В сравнение със злополуката ли?

— Хареса ли ти?

— Не беше лоша. Нека да видим — представяш ме като свой приятел. Много по-добре, отколкото да кажеш, че съм твой враг, с който споделяш леглото два пъти на десет години — или напоследък веднъж седмично.

Спенсър запрати възглавницата по посока на гласа му. Чу гърления му смях, докато Дейвид изчезваше от балкона.

Подухна ветрец и разлюля пердетата. Спенсър легна отново и по устните ѝ играеше лека усмивка.

Но щом заспа, пак ѝ се присъни, че е в колата, че лети надолу по хълма, отчаяно се опитва да спре, но не може. Пред нея се простираха морето и небето, а тя се носеше с главозамайваща скорост. Появиха се голи, заострени скали.

Тя полетя от скалите в празното пространство. Знаеше, че долу я чакат назъбените брегове. Чуваше пляскането на студените вълни по тях...

Внезапно колата, скалите и океанът изчезнаха.

Пред нея застана Дани. От него капеше вода, целият беше покрит с водорасли. Усмиваше се спокойно и нежно. Точно както правеше винаги.

— Спенсър, не се измъчвай. Винаги си харесвала най-много него. Няма значение.

В този миг се събуди цялата разтреперана. Лежа будна часове наред, като се страхуваше да заспи отново.

Толкова се страхуваше, че Дани ще се върне. Не лош и отмъстителен, а мил.

Онзи Дани, който я обичаше и който винаги ѝ бе вярвал.

Прииска ѝ се да има смелостта да отиде в съседната стая, за да потърси утеха. Да поплаче над сънищата си. Да ги прогони. Да се почувства по-добре. Разбрана...

Трябваше да намери покой и разбиране, но сама. Дори Дейвид не можеше да ѝ помогне.

Все още желаше да отиде при него. Само да легне до него. Да усети нежното му докосване до кожата си, до душата си.

Но не можеше да го направи.

Не сега.

А може би и никога.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спенсър се върна на работа в понеделник сутринта и завари Одри на бюрото. Тя ѝ даде знак с глава, че в кабинета ѝ има някой. Изненадана, Спенсър влезе вътре и видя Сесили, която разглеждаше снимката на стената.

— Здравей, Спенс! — рече Сесили, бързо се приближи, до нея и я прегърна. — Каква събота и неделя?! — Тя се дръпна назад и огледа внимателно Спенсър. — Нищо ти няма, а?

Спенсър я прегърна на свой ред и отговори:

— Съвсем нищо.

Сесили никога не носеше обикновени дрехи. Тя обичаше да пазарува и имаше вкус. Тази сутрин беше облечена с моряшки костюм. Сакото беше без ръкави, панталонът леко се разширяваше надолу. Целият тоалет беше обточен със златист кант, който сякаш подчертаваше великолепната ѝ коса. Беше изключително привлекателна. Като ученички бяха най-добрите приятелки. И сега бяха доста близки, макар че оттогава нещата се бяха променили. По-рано разговорите им бяха оживени и вълнуващи. После, с течение на годините, в тях започна да се долавя горчивината, че мечтите не се оказаха точно такива, каквито някога изглеждаха.

— Как разбра за злополуката? — попита Спенсър, седна зад бюрото си и посочи стола пред него.

— Как разбрах ли? — засмя се Сесили. — В такова семейство? Шегуваш ли се? Слай веднага се обади на бащата на Джаред. След няколко минути позвъни майка ти. Само да кихнеш в Роуд Айлънд, веднага чуваме за това.

— И какво чу?

— Майка ти искала да останеш в Роуд Айлънд. Там едва не те убиха, но нали знаеш как разсъждават майките? Освен това каза на свекър ми, че ако живееш там, няма да те изпуска от поглед, за да е сигурна, че си в безопасност. Сега евентуално мислела да вземе самолета и да дойде тук.

Спенсър изохка и сложи глава на бюрото.

— Тя наистина не ме изпусна от поглед. През цялото време. Не се отдалечи на повече от метър и половина през целия ден.

— Интересно — каза Сесили, като повдигна дяволито вежди. — Как се спогаждаше с Дейвид?

— Добре. Слай го нае да ме следи. Това е единствената причина да се върти около мен.

— И къде е сега?

Спенсър сви рамене. Напоследък държанието на Дейвид беше загадка за нея. През целия ден се държа странно. Мари Луиз ги бе задържала вкъщи. Направиха скара край басейна. Почиваха. Дейвид беше необичайно мълчалив, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила. Мълча и по време на полета. Изпрати я до дома ѝ. Влезе вътре, огледа всяко ъгълче и си тръгна — след като ѝ изкрещя да включи алармената система.

Тази сутрин, на излизане от къщи, Спенсър видя един хубав млад мъж на двадесетина години, който се беше облегал на прашно черно старомодно беамве. Беше висок метър и осемдесет, имаше осанка на борец, но усмивката му беше младежка и дружелюбна, когато ѝ се представи като Джими Ларимор, служител на Дейвид. Изпратил го да я охранява.

Последва я до работата и паркира до колата ѝ. Остана навън, извади вестник и започна да чете, като ѝ махна с ръка, докато тя влизаше вътре.

— Спенсър?

— Предполагам, че в момента следи някой друг — отговори Спенсър.

— И какво стана през почивните дни? — опита отново Сесили.

— Какво да стане?

— Спенсър, искам да ми разкажеш пикантните подробности, а ти не казваш нищо.

— Няма какво да ти кажа — излъга Спенсър.

Сесили се усмихна и поклати глава.

— Не, ти вярвам. Като ученици имахте доста страстна връзка.

— Сесили, трябва ли да ти припомням, че завършихме гимназия преди повече от десет години.

Сесили изохка.

— Нищо не трябва да ми припомняш! Вече си и личи! Бръчки около очите! Можеш ли да си ме представиш с бръчки около очите? Естествено, щом наистина започнат да се личат, ще прибегна до хирургическа намеса, ако трябва.

— Сесили, ти изглеждаш великолепно. Не ти трябва никакви операции.

— Трябват ми — въздъхна Сесили. — Но ти, мила, още имаш божествено тяло, защото не си раждала.

Внезапно остра болка прониза сърцето на Спенсър като с нож. Дъхът ѝ секна. Искаше да я удари, но Сесили не знаеше колко силно тя и Дани искаха да имат деца.

Сесили не знаеше, че Дани умря в деня, в който възнамеряваха да станат родители.

— Децата си заслужават, независимо от пораженията, които нанасят на тялото ти — каза тихо Спенсър. — Завиждам ти за твоите от цялото си сърце.

— О, Спенсър, те са чудесни. Разбира се. Говоря ужасно себично, нали? Имам две красиви деца, а ти дори вече нямаш и Дани. Съжалявам, честна дума. Само дето възрастта може да бъде толкова смущаваща. Когато се оженихме, знаех, че Джаред е луд по мен. И аз бях луда по него. А сега, когато сме на гости, го виждам да оглежда някое двадесетгодишно маце с къса поличка и ми идва да му издера очите. Е, и на мен понякога ми се искат такива работи.

Спенсър не можа да скрие усмивката си. Сесили беше откровена по начин, който беше едновременно забавен и тъжен.

— Сесили, имаш много пари, две прекрасни деца и си много красива. Успокой се.

— Добре. И така, разкажи ми за почивните дни с Дейвид. Нека да ги изживея чрез теб!

— Сесили, съвсем не беше вълнуващо да летиш към скалите!

— Не това, другото. — Спенсър изпъшка и се облегна назад. — Добре, виждам, че няма да пророниш нито дума. Спенсър, ти беше много по-забавна в гимназията. Но нищо. Слушай, направи така, че следващия петък да си свободна. Свекър ми иска да се съберем семейно. Джаред, аз, децата, ти и Слай. И някой от телохранителите ти. Става ли?

— Ще дойда на всяка цена — увери я Спенсър.

Сесили стана да си тръгва, по се спря на прага.

— Трябва да използваш запазеното си тяло, преди да го загубиш.

— Ще имам това предвид. Благодаря.

Едва дочакала, Одри надникна в стаята.

— Знаеш ли, Спенсър, няма нищо лошо в това да водиш нормален живот.

— Аз водя нормален живот.

— Искам да кажа — полов живот.

— Одри...

— Е, добре. А сега, по работа. Ще обядваш със Слай и неколцина от членовете на управителния съвет — Андерсън Тирел и Къмингс. Искат да разговаряте за стария хотел, който току-що са купили на Южния плаж. Агентката се обади да ти напомни за онази къща до игрището за голф. А Слай иска да те види в мига, в който влезеш, само че ти вече закъсня.

Дейвид отиде в полицията. Влезе в отдел „Убийства“ и седна на бюрото на Джери Фрайд. Полицаят го погледна тъжно и изохка.

— Има ли нещо ново около убийството на Дани, Делгадо?

— Само един любопитен факт. Бях с вдовицата на Дани в Нюпорт тази събота и неделя. Познай какво се случи?

Джери се вторачи в него с недоумение.

— Нищо не ми идва на ум, Делгадо. Какво?

— Претърпахме злополука. Колата, която Спенсър взе под наем, едва не падна от една скала.

Джери насочи показалеца си към него.

— В такъв случай, ако имаш влияние над съпругата на Дани убеди я да не се занимава с този случай. Изпрати я някъде. Дръж я настрана от полицейския участък и от нещата, които не я засягат.

— Смъртта на съпруга ѝ я засяга.

— Но да търси убиеца му не е нейна работа.

— Заплашваш ли я?

— Разбира се, че не — възмути се Фрайд. — Господи, Делгадо, полудя ли или какво, след като напусна полицията? Съзнаваш ли, че Спенсър е в опасност, ако убиецът на Дани, мисли, че тя знае нещо за него?

— Или за нея.

— Не си играй на думи, Делгадо. — Фрайд отмести поглед за миг, сетне пак вдигна очи към Дейвид. — По дяволите, Дани криеше от мен много неща. Ти знаеш повече за работата му, отколкото аз.

Дейвид мълчеше и го гледаше. После стана от бюрото.

— Къде е лейтенантът?

Фрайд посочи с глава към кабинета на Опенхайм. Дейвид влезе вътре. Опенхайм говореше по телефона. Поколеба се, когато видя Дейвид.

— Ще ти се обадя пак — каза той и затвори. — Дейвид, започна да ставаш редовен посетител тук в понеделник сутрин, а? Ако е така, върни се в полицията, поне да ти плащат.

— Не, благодаря.

— Не си дошъл да ме видиш, защото ти липсвам, напи?

— Спенсър Хънтингтън едва не загина при злополука тази събота.

— Къде?

— В Роуд Айлънд.

— В Роуд Айлънд ли? — попита недоверчиво Опенхайм. После се наведе напред и поклати глава. — Дейвид, работя в един от най-големите градове, в един от най-опасните райони в страната. И ти мислиш, че мога да контролирам положението чак в Роуд Айлънд?

Дейвид сложи ръце върху бюрото на Опенхайм и се наведе напред.

— Справям се добре, лейтенант, но имам малък проблем. Длъжници сте ми. Винаги съм правил онова, което сте искали от мен. Сега се нуждая от вашата помощ.

— Дейвид, правя каквото мога. Но знаеш, че нямам хора за...

— Намери! — прекъсна го Дейвид и добави. — Моля те. Ще помогнеш за залавянето на убиеца на ченге. По дяволите, лейтенант, знаеш, че съм добър детектив. Създал съм си добри връзки и мога да вляза там, където никое ченге не може. Очаквам всеки момент да се случи нещо. Духовете се раздвижиха, откакто Спенсър направи онзи номер на гробището и ми е необходима полицейска помощ. Мисля, че вдовицата на Дани е в опасност. Някой се страхува, че тя може да открие нещо. Не мога да проведа разследването, ако не получа помощ от вас. Трябва да я охранявате.

— Ще направя каквото мога. Ще ти се обадя.

Дейвид кимна и тръгна да излиза.

— Ей, лейтенант?

— Какво има?

— Посещавай гимнастическия салон или зарежи наденичките.

Шкембето ти нараства.

— Много ти благодаря, че забеляза. А сега изчезвай оттук.

— Тръгвам.

— Между другото, какво точно си намислил?

— Мисля да отида под някой мост и да похапна корави понички с бездомните.

— Звучи чудесно.

— Да. Много приятен начин да прекараш следобеда.

Какъв отвратителен ден! Прекара часове под един мост сред бездомните и неколцина опасни на вид типове — вероятно убийци, изнасилвани и крадци, помисли си Дейвид, свит върху бетона, докато наблюдаваше отрепките около себе си.

Двама мъже изтичаха и измиха стъклата на един мерцедес, като се надяваха да получат някой долар.

Бледата жена вътре им плати.

По-късно същите двама се заеха да мият стъклата на зелен ягуар. Този път жената вътре започна да крещи истерично. Дейвид реши да види какво става и се промъкна напред.

— Хей, вие, не искаме неприятности тук.

Мъжете — единият чернокож, другият бял — се обърнаха и впериха погледи в него. Сигурно им се видя доста едър с огромното войнишко яке. Двамата се разкараха.

— Госпожо, това не е много подходящо място за разходка с кола... — започна Дейвид.

— А ти какво правиш по улиците? Захвани се за работа! — извика му тя.

До обяд на небето не се появиха никакви облаци. Слънцето печеше безмилостно, но влагата беше още по-неприятна. Информаторът на Дани трябваше вече да е тук.

Точно когато Дейвид щеше да се откаже и се приготви да извърви километъра и половина до Бейсайд, където бе оставил за по-безопасно колата си, той видя мършавото чернокожо хлапе, с което

Дани от време на време работеше. Момчето също го видя и хукна да бяга.

Дейвид го настигна две пресечки по-нататък, точно в средата на опасната зона. Не смееше да си помисли какво би се случило тук на латиноамериканец, който преследва чернокожо момче, ако нямаше някакво приемливо обяснение.

— Спайк, спри! Искаш да ме убият ли? — извика Дейвид.

Момчето се спря и изпъна гръб.

— Стой настрана от мен — каза то, но се обърна към него.

— Трябва да видя Уили — рече Дейвид.

— Трябва да внимаваш, братче! — отговори Спайк.

Той беше невероятно красиво хлапе. Гъвкав, черен като абанос. На четиринадесет години беше висок метър и осемдесет. Дейвид беше още партньор на Дани, когато се запозна със Спайк. Бяха го заловили за някакво дребно нарушение и тъкмо се канеха да го арестуват, когато Дани се намеси. Спайк беше най-голямото от шестте деца от различни бащи и непосилно трудеща се майка, която не можеше да контролира цялата си челяд. Живееше в тристаен апартамент точно до лудницата. Но дотогава нито едно от децата ѝ не бе поело по кривия път и Дани беше убеден, че арестът ще се отрази зле на Спайк.

Дейвид и Дани го отърваха. И той остана чист — докарваше си доста пари от слухтене и казваше на Дани всичко, което бе чул. Дейвид все още проверяваше понякога какво става с него. Напоследък бе започнал да ходи редовно на училище. Момчето беше умно и получаваше сравнително добри оценки. Освен това беше достатъчно хитър, за да поддържа реномето си на улицата. Спайк тръгна към Дейвид, като размаха заканателно пръст насреща му.

— Ще кажа на Уили. Но слушай, Делгадо. Чуй ме добре. Говори се, че Рики Гарсия се готви за война, защото ченгетата пак са по петите му. Знаел, че ти си в дъното на неприятностите му. Затова си отваряй очите и бъди спокоен. Уили ще те намери.

Спайк продължи да бяга. Нямаше да е добре за него, ако го видеха да разговаря дълго с Делгадо. Дейвид се запъти към колата си, като подтичваше.

Ужасен ден! Предстоеше му и неприятна седмица.

Джими Ларимор проследи Спенсър до дома ѝ. Тя се бе замислила върху проектите си, когато излизаше от работа, и забрави за красивия си млад телохранител.

Разбра, че я следи, едва когато се качи горе и понечи да дръпни пердетата, преди да се съблече. Беше се облегал на колата си на отсрещната страна на улицата. Махна ѝ, тя — също.

Обади се да ѝ донесат пица. Поръча две и когато пристигнаха, отиде да даде на Джими едната. Той се усмихна и ѝ благодари.

— Можеш да влезеш — каза му Спенсър.

— Вечерта е приятна. Леко хладна. Добре съм тук.

Преди да си легне, вдигна пердето и отново погледна навън, като очакваше да види, че Джими е все още там.

Но него го нямаше. Дейвид седеше в колата си на отсрещната страна на улицата. До него имаше друг човек и Дейвид не я видя, защото разговаряше с него.

Спенсър пусна бавно завесите.

Десет минути след като си легна, телефонът започна да звъни. Звукът беше толкова силен, че едва не подскочи.

— Добър вечер, Спенсър — каза тихо мъжки глас.

— Дейвид?

— Да. Още съм под прозореца ти. Шпионираш ли ме?

— Да те шпионирам, докато ти ме охраняваш?

— Нещо такова.

— Аха...

— Лягай си, Спенсър.

— А ти?

— Аз ще постоя още малко.

— Наслаждаваш се на хладния въздух, а?

— Така ли ти каза Джими?

— Да.

— Опитваш се да съблазниш горкото момче ли?

— Дейвид, защо не се разкараш — рече тя и затвори, като се постара да не тръшка слушалката.

Телефонът иззвъня отново почти веднага. Спенсър бързо вдигна слушалката.

— Какво има сега? — попита тя.

Настъпи няколко секунди мълчание. Сетне някой се прокашля и мъжки глас попита:

— Госпожа Хънтингтън?

— Да? — каза предпазливо Спенсър.

— Името ми е Виши. Жан Виши. Госпожо Хънтингтън, полицията е по петите ми.

Спенсър замълча за миг.

— Може би така трябва — отговори накрая тя.

— Вашият дядо и аз членуваме в един и същ яхтклуб. Помислих си, че можем да поговорим там. Ще се срещнем случайно, разбира се.

— Защо?

— Защото искам да ви убедя в невинността си. И вероятно защото знам някои неща, които биха могли да ви заинтересуват. — От дълбокия му дрезгав смях по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. — Ще бъда там следващия понеделник следобед. Не казвайте на никого, иначе няма да се появя. И бъдете сама. Ако ви интересува, разбира се.

— Защо в понеделник?

— Лека нощ, госпожо Хънтингтън.

— Почакайте...

Той затвори.

Седмицата се изнизваше бавно, въпреки че Спенсър имаше работа. Непрекъснато беше нащрек и очакваше нещо да се случи.

Не беше разговаряла както трябва с Дейвид. Джими Ларимор ѝ махаше всяка вечер, когато дърпаше пердетата, а после, по-късно през нощта, Дейвид го сменяше. Обаждаше ѝ се точно в единадесет часа.

Долавяше напрежението в гласа му, докато я питаше забързано дали е всичко е наред. Имаше време само за кратък отговор, защото той затваряше.

Ако ѝ беше дал възможност, може би щеше да спомене за срещата си с Жан Виши. Естествено, Виши я бе предупредил да не казва никому, но как щеше да разбере?

Все пак Дейвид можеше да се появи в клуба. Охраняваха я още по-усилено. Вече се бе включил трети човек. Спенсър го видя няколко пъти пред къщата на съседите.

Но най-важното беше, че ще накара Слай да я заведе на обяд в яхтклуба, сетне щеше да измисли някакво оправдание да се измъкне, за

да разбере какво знае Жан Виши. Не можеше да ѝ се случи нищо лошо, защото в клуба винаги имаше хора.

Настъпи петък сутринта и тя се зарадва, когато Одри покани агентката на недвижими имоти Санди Гомес в кабинета ѝ. Спенсър я поздрави радостно, помоли Одри да донесе кафе и се облегна назад, докато Санди описваше най-новата си находка:

— Спенсър, направо ще ме разцелуваш, когато видиш тази къща! — каза тя, после махна с ръка. — Добре де, без целувки, само един обяд. Идеална е за теб. Не е пипана. Дори още не са я чистили. Първоначалният собственик се мести. Отива някъде по на юг. Спенсър, трябва да я видиш! Тухлите са внесени от Малага. Прекрасна архитектура. Може да решиш да я реставрираш за компанията, а може да я купиш за себе си.

— Добре. Кога ще отидем?

Санди — дребничка, чернокоса вихрушка от енергия — се усмихна и размаха връзка ключове под носа на Спенсър.

— Когато кажеш! Сигурна съм, че ще купиш тази къща, затова — ето ти ключовете. Само ми се обади какво си решила, за да подготвя договора.

Санди излезе и Спенсър позвъни на Слай да му каже, че отива да види къщата. Стори ѝ се, че той се разтревожи.

— Сега ли отиваш?

— Да, защо?

— Ами защото...

На Слай рядко му се случваше да не знае как да отговори.

— Аха! — рече тихо Спенсър. — Мисля, че разбирам. Дейвид и неговите хора не ме охраняват, когато съм на работа.

— Е, не през цялото време — призна Слай. — Но аз съм тук. Джаред е тук. А Одри е не по-малко смела от нас — продължи той, като се опита да прибави жизнерадостна нотка в гласа си.

— Джаред може да дойде с мен. Той ще трябва да направи оценка на къщата, ако „Монтгомъри Ентърпрайзис“ реши да я реставрира.

Слай се поколеба за секунда.

— Добре. Ще се обадя на братовчед ти.

— Аз ще му се обадя, Слай. Честна дума. Ще се оправя.

— Обади се, когато се върнеш.

— Тъй вярно — измърмори тя, сетне затвори и позвъни на Джаред.

Той долови вълнението в гласа ѝ и обеща да остави другата си работа и да отиде с нея да видят къщата.

Караше Спенсър. Забеляза, че къщата е само на една пресечка от дома на Слай. Може би щеше да се окаже приятна за живеене. Не че вече не обичаше сегашното си жилище или искаше да забрави Дани. Но може би трябваше да започне отначало. Пък и Слай остаряваше. Той беше в идеална форма, разсъдъкът му беше ясен както винаги и сигурно нямаше да пожелае тя да се грижи за него, но ако се преместеше да живее наблизо...

— Изглежда добре оттук — отбеляза Джаред, когато Спенсър зави по алеята към къщата и спря отпред.

Наистина беше хубава. Повече от всичко къщата се нуждаеше от боядисване. Плесен покриваше фасадата, около перилата от ковано желязо се виеха диворастящи лози, които почти бяха скрили и четирите колони в гръцки стил, които пазеха като стражи тежката порта.

— Имаш ли ключ? — попита Джаред.

Спенсър изрови ключовете от чантата си и му ги подаде.

Тръгнаха по пътеката от счупени плочки към предната врата. За тяхна изненада, малкият фонтан под формата на ангел във вътрешното дворче работеше и шумът на течащата вода приятно и нежно погали ушите им. Джаред отключи и влязоха в преддверието. Беше прашно, но красиво. Над главите им се извисяваше купол. Виещото се стълбище водеше към площадката на втория етаж, а през две сводести врати, които се намираха една срещу друга, се отиваше в голяма всекидневна и в кухнята.

В мълчаливо съгласие двамата се отправиха към всекидневната. Помещението приличаше по-скоро на бална зала, отколкото на обикновена стая за гости. В дъното ѝ имаше сводест изход към закрыта тераса, а по гредите високо над главите личаха останки от старателна украса. През остъклените врати се излизаше във вътрешния двор, където се намираше стар напукан и празен басейн.

— Основен ремонт — предупреди Джаред.

— Но нали точно с това се занимаваме — отговори Спенсър. — Погледни само всекидневната!

Тя влезе по-навътре и се огледа. Таванът беше много висок и площадката на втория етаж се издаваше напред като балкон за трубадури. Спенсър си представи трио музиканти да свирят на увеселение в хладна нощ.

— Джаред! Великолепна е! — възкликна Спенсър.

— Спенсър, само ти можеш да се възхитиш на нещо сред цялата тази мръсотия и паяжините.

— Знаеш как би могла да изглежда тази къща.

— А ти знаеш, че можеш да утроиш цената ѝ — отбеляза той.

Спенсър сви рамене. Още не желаше да признае, че иска да купи къщата.

— Искам да разгледам по-отблизо шарките — каза тя.

— Да се качим ли горе? — попита Джаред.

Въпросът му прозвуча отегчено. Беше видял достатъчно, за да прецени каква е стойността на къщата. Той не се занимаваше с физически труд. Харесваше му да сключва сделки, да купува, да продава, да дава и взима под наем. А Спенсър обичаше самата работа по възстановяването. Оттук нататък Джаред само щеше да ѝ се присмива. И двамата знаеха, че къщата е прекрасна и би могла да стане бисер в короната на „Монтгомъри Ентърпрайзис“.

Започнаха да се качват по стълбите.

— Дължим на Санди един хубав обяд.

— Санди печели доста пари покрай нас — отбеляза сухо Джаред.

— Но тя работи усилено и е добра в професията си — възрази Спенсър, като леко свъси вежди.

Днес Джаред беше определено кисел. Обикновено не се държеше така.

Когато стигнаха до площадката, Спенсър възкликна от възхита. От едната страна имаше коридор, който свършваше с голяма врата. Вляво тръгваше вътрешния балкон, който беше по-голям, отколкото изглеждаше отдолу. А всекидневната с красиво нашарените си греди, сводове и остъклени врати, представляваше невероятна гледка.

Спенсър тръгна към балкона. Джаред вървеше съвсем близо до нея.

— Перилата са ниски — отбеляза той.

— Но отдолу изглеждат високи — възрази Спенсър и прокара ръце по старите дървени перила. Забеляза, че на места са прогнили. —

Срамота е, че е била занемарена толкова дълго.

— Перилата са изпочупени — съгласи се Джаред и застана до нея. Улови се за перилата и погледна надолу.

Леко безпокойство обзе Спенсър, докато наблюдаваше братовчед си.

— Джаред, не се навеждай така. Виждаш, че къщата е в лошо състояние.

— Странно, Спенсър, защо са направили перилата толкова ниски. Представи си хора с малки деца. Едно седем-осемгодишно хлапе, което се боричка с братчето си, девет-десетгодишно. Излизат на този балкон, като се дърпат и гонят. Едното замахва. Другото прави крачка встрани. Първото връхлита върху перилата и — пада долу. Високо е.

Той потрепери. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се катурне долу.

— Джаред!

— Спенсър, погледни надолу. Господи, тръпки ме побиват. Ела тук. Виж.

Обърна се към нея и протегна ръка. В очите му имаше странен блясък. Тя изведнъж се изплаши от него, независимо, че през цялото време си повтаряше, че ѝ е братовчед.

Чудата усмивка изви устните му.

— Спенсър... — Решително протегна ръка към нея. Тя започна да отстъпва. Твърде късно. Пръстите му се вкопчиха в китката ѝ. Спенсър впи поглед в него, готова да се съпротивлява. Той беше висок и силен. В добра форма.

— Джаред — започна тихо тя.

— Спенсър! — Гласът му беше като идващо отдалеч съскане. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

— Спенсър! — Този път прозвуча рязък, плътен, силен мъжки глас. Отдолу.

Джаред мигновено пусна ръката ѝ и отстъпи назад. Спенсър си пое дълбоко въздух. Братовчед ѝ изглежда дойде на себе си.

— Спенсър! — извика пак някой отдолу.

Тя се наведе от разстояние над перилата. Сърцето ѝ още туптеше учестено. Преди да види напрегнатото, обърнато нагоре лице и гъстата черна коса, паднала над челото, Спенсър знаеше кой стои долу.

Дейвид! Мислеше, че е далеч, а той беше тук. Точно навреме.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е Дейвид — каза Джаред. — Хей, Делгадо! Представяш ли си да си израснал в такава къща? — провикна се той.

Спенсър вече се бе обърнала и тичаше надолу. Сблъска се с Дейвид на половината път. Той я хвана за раменете и се опита да я спре.

Странно, но докато я държеше и я гледаше право в очите, за да открие причината за уплахата ѝ, тя се почувства като глупачка. Едва ли Джаред е искал да я бутне през перилата. Нали самият той можеше да падне след нея!

— Щяхме да съборим къщата — продължи Джаред, който се появи зад гърба на Спенсър. Усмехнат, сърдечно се ръкува с Дейвид. Имаше вид на невинно агънце.

— Определено не мога да си представя да съм израснал тук — отвърна му Дейвид.

Той отново погледна Спенсър с любопитство и продължи нагоре по стълбите, като се отпрати към балкона, който ѝ се бе сторил толкова хубав, когато го видя за първи път.

— Не се приближавай до перилата! — предупреди го тя.

— Не се бой — Дейвид се държи здраво на краката си — успокои я Джаред.

Спенсър усети как цялото ѝ тяло се напрегна, когато Джаред се качи отново горе, застана до перилата при Дейвид, показа му нещо долу и Дейвид се наведе да го види.

— Защо не се махнете от тези перила! — настоя раздразнено Спенсър.

Мъжете се обърнаха и я изгледаха учудено.

— Тъкмо се опитвах да му покажа как са отрязани носещите греди — обясни Джаред.

Спенсър не каза нищо. Тръгна да разглежда спалните, като се опитваше да мисли единствено за къщата. За съжаление това не ѝ се отдаваше. Някакъв вътрешен глас ѝ крещеше, че нейният братовчед, с

когото бяха приятели от деца, е искал може би преди минути да я убие. Но възможно ли е някой да направи опит за убийство и веднага след това да има толкова невинен вид? Едва ли, най-малкото Джаред. Навярно е реагирала прекалено емоционално. Той бе накарал Дейвид да се наведе по същия начин и нищо не се беше случило.

На втория етаж имаше пет спални. Едната от тях беше обширна и до нея се намираше красива всекидневна, която гледаше към игрището за голф и басейна. Баните не бяха малки, но не бяха и особено големи. Повечето от хубавите къщи, строени през двадесетте години на века, си приличаха. Приемните на долните етажи обикновено бяха големи и хубави помещения, докато на баните и вградените гардероби, очевидно бяха обръщали по-малко внимание. Но всичко можеше да се преустрои.

Дейвид и Джаред влязоха след нея в стаята. Джаред се облегна на стената, като я наблюдаваше със смесица от обич и насмешка.

— Какво оглеждаш още? Знаеш, че ще купиш къщата — каза ѝ той, после се обърна към Дейвид. — Не харесва перилата на балкона и това ще е първото нещо, което ще смени.

— Независимо дали ги харесвам, или не, те трябва да се съборят. Преди всичко обаче трябва да сменим електрическата инсталация и да ремонтираме водопроводите. После ще реша какви перила да сложа — обясни Спенсър.

— А ти нямаш ли думата? — обърна се Дейвид към Джаред.

— Обикновено имам. Слай също си казва мнението. Но тази къща няма да е за компанията, нали Спенс? Тя я купува за себе си.

Дейвид я изгледа невярващо.

— Наистина ли?

— Така мисля — отвърна предпазливо Спенсър.

— Тук се иска много работа.

— Нали с това се занимаваме — напомни му тя.

— Откъде разбра, че сме тук? — попита Джаред и му хвърли смръщен поглед. — Знам, че Слай те е наел да охраняваш Спенсър, но нали е с мен.

Дейвид се поколеба за секунда.

Нима има някаква причина Слай да няма доверие на Джаред? — зачуди се Спенсър.

В този момент се чу отговора на Дейвид:

— Рива организира довечера тържество. Племенникът ми става на десет години. Не е виждала Спенсър отдавна и се надява, че тя няма да има нищо против да дойде с мен. Естествено, сигурен съм, че ще ѝ бъде приятно, ако дойдете ти и Сесили. Заедно с децата, разбира си.

Спенсър и Джаред впериха поглед в него.

— Какво ще кажеш, Спенс? — попита тихо Джаред.

— Аз...

— Мисля, че Сесили много ще се зарадва. Децата също — прекъсна я Джаред. — В колко да дойдем?

— Около седем и половина — отговори Дейвид. — А ти, Спенсър, ще дойдеш ли?

— Аз... Разбира се — леко смутено отвърна тя. Дали Рива наистина ги е поканила на рождения ден? Или Дейвид го каза, само защото не искаше Джаред да разбере, че го подозира? — Но първо трябва да се върна в офиса и да кажа на Санди, че ще купя къщата.

— Наистина ли мислиш да се преместиш тук? — попита Дейвид.

— Ами... Защо не? Тя е само на една пресечка от Слай — отговори Спенсър. — Няма да е лошо да съм близо до него.

Дейвид кимна, като я гледаше изпитателно.

— Освен това, тя е очарована от къщата — каза Джаред и сложи ръце на раменете ѝ. Спенсър усети, че цялото ѝ тяло се стегна от допира му. — Добре ли се чувстваш? — попита я той и леко се намръщи.

— Да. Да тръгваме.

Слязоха долу. Не бе успяла да разгледа цялата къща, но нямаше значение. Харесваше ѝ. Освен това искаше да се заключи в кабинета си, за да остане сама. Все още не можеше да повярва, че изпитва съмнения към Джаред — сигурно грешеше. А и не искаше Дейвид да забележи, че нещо не е наред.

Спенсър забърза към колата си. Джаред се настани до нея, а Дейвид потегли след тях.

През целия път Джаред не спря да говори. Бе разгледал къщата много по-добре, отколкото Спенсър предполагаше. Предложи да превърнат някои от килерите в просторни бани, а от по-малките стаи да направят дрешници. Все уместни предложения. Неща, които би направила самата Спенсър.

— Ще сключа сделката още в понеделник и веднага ще изпратя архитект — каза тя.

— Ще я задържиш ли за себе си?

— Имаш ли нещо против?

— Спенсър, съвсем нямам нужда от друга къща. Притежавам повече от хиляда и петстотин квадратни метра и плащам огромни данъци. Пък и нали знаеш, че Сесили обича съвременните удобства. Мисля, че къщата е много подходяща за теб. Ще ти помогна с каквото мога.

Не може да ѝ мисли злото. Едва ли е искал да я бутне през перилата.

Когато стигнаха до сградата на „Монтгомъри Ентърпрайзис“, Дейвид спря колата на малкия паркинг.

— Ще се отбия да видя Слай за минутка — каза той и влезе заедно с тях.

Спенсър мина бързо покрай Одри, затвори вратата на кабинета си и се облегна отвътре. Погледна ръцете си. Трепереха. Ами ако Джаред наистина се бе опитал да я убие?

Защо би могъл да я мрази братовчед ѝ?

Мислите ѝ летяха една след друга. Чу почукване на вратата.

— Спенсър?

Дейвид. Вече беше отворил вратата.

— Спенсър, господин Делгадо не обича да съобщават за присъствието му! — извика Одри след него, явно притеснена. — Бих извикала охраната, само че нали самият той е телохранител.

Спенсър стана и впери поглед в двамата.

— Трябва да поговорим — каза ѝ Дейвид.

— Няма да се откаже — увери я Одри.

Спенсър го покани с ръка.

— Влез, Дейвид.

Дейвид погледна строго Одри. Тя сви рамене и навири нос. Спенсър ѝ се усмихна. Одри поклати глава и излезе. Спенсър се върна зад бюрото си и посочи на Дейвид стола пред него.

— Рисуваш, а, Делгадо? Можеше да съм само по хавлия.

— Рискът не е чак толкова голям — отговори той, докато разглеждаше снимките по стените, после седна на стола пред бюрото ѝ. Наведе се напред и попита:

— Добре. Да чуем сега. Какво се случи?

— Не знам за какво говориш.

— Нещо трябва да се е случило. Когато влязох в онази къща, видът ти бе такъв, сякаш е настъпило Второто пришествие.

— Нищо не се е случило. Онези перила ме притесниха за момент. Не си ли спомняш, че и теб предупредих да не се приближаваш до тях?

Той скръсти ръце в скута си, вперил поглед в нея. Претегляше наум всяка нейна дума. Не й вярваше. Навярно мислеше, че няма да чуе истината сега, независимо каква е тя.

— Харесва ли ти къщата? — попита Спенсър.

— Великолепна е — отговори хладно той.

— Не е необходимо да си язвителен.

Той вдигна ръце озадачен.

— Наистина мисля, че къщата е чудесна. Вярно, че трябва да смениш перилата, но от онзи балкон се открива фантастична гледка. Представям си някакво малко канапе...

— Във викториански стил ли? — прекъсна го Спенсър.

— Да, и рафтове за книги. Ще стане прекрасно място за почивка. Къщата наистина е чудесна. Но не за всеки. За много хора би била прекалено голяма. Но за теб е подходяща.

Спенсър изведнъж се усмихна.

— Хм, май че за първи път одобряваш нещо, избрано от мен.

Той се изправи.

— Получавала си одобрението ми за много неща, Спенсър. Сега обаче трябва да тръгвам. Имам работа. Отбих се само да го питам дали да мина да те взема от вас около седем часа.

— Не е необходимо. Ще отида с кола — но нали и без това не ме изпускаш от зоркия си поглед?

— Точно така.

Тя сви рамене.

— Тогава ще те чакам в седем.

Джими Ларимор я последва до дома ѝ и паркира отпред. Спенсър излезе от колата и отиде да поговори с него.

— Джими, денонощно ли ме наблюдавате вече?

— Почти. Питай Дейвид.

— Може и да го направя. Благодаря, Джими.

Тя тръгна към къщата, ала размисли и се върна при него.

— Значи тази вечер си свободен.

— Ще бъда на рожден ден — отговори той и се намръщи. — Рива винаги кани всички колеги на празненствата у тях.

— Аха — рече тихо Спенсър.

— Ще отскоча обаче до вкъщи да се изкъпя, когато се появи Дейвид — ухили се той.

— Радвам се да го чуя.

Спенсър се прибра и взе един душ. Облече си джинси и бледолилава памучна блуза. Обу маратонки. Дейвид дойде точно в седем, също с джинси и синьо поло. Изчака я навън.

Тя седна в колата му и се взря в напрегнатото му лице.

— Ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че се страхуваш от мен.

— Аз наистина се страхувам от теб, Спенсър. И то много.

— Съжалявам. Не предполагах, че сексуален контакт веднъж, е, два пъти на десет години може да предизвика такъв страх.

— Сексът е чудесно нещо, Спенсър — отвърна ѝ весело.

Той внимателно наблюдаваше пътя, докато минаваха покрай дърветата и храстите от двете им страни. Зеленината беше красива, избуяла след урагана „Андрю“. Тропическите храсти бяха полазили по сградите, боядисани в най-различни цветове — пурпурно, оранжево, червено. — Само че предпочитам партньорка, която няма да рони сълзи след това. Не съм вече хлапе, Спенсър. Не съм готов да забравя огорченията в живота. Вече определено избягвам някои неща. Сълзите са едно от тях.

— Е, и ти не си точно това, от което имам нужда! — жегна го Спенсър, обидена и унижена. Беше ядосана на себе си. Искаше ѝ се да не си бе отваряла устата. — Ти не си...

— Не, аз не съм Дани! — прекъсна я ядосано той.

Спенсър видя как пръстите му се вкопчиха във волана.

— Не исках да кажа това.

— А какво?

Тя тръсна силно глава.

— Не мога да обясня. Аз... Трудно ми е. Животът е тежък. Трудно се справям с него.

Господи, какви ги говори? Мислите ѝ изглеждаха ужасни. Как би могла да обясни на друг какво изпитва? Обичала бе Дани. Но едно време обичаше повече Дейвид и можеше отново да го обича по този начин.

— Какво се опитваш да кажеш, Спенсър?

Тя въздъхна, усетила внезапно голяма умора.

— И аз не знам. Само... Къде живее Рива? — попита тя тъжно след миг.

— Точно зад следващия завой.

Рива излезе усмихната от къщата. Може би наистина е искала да покани Спенсър, Джаред и Сесили тази вечер.

— Хей! Благодаря, че дойде! — поздрави я Рива и я прегърна сърдечно.

— Аз ти благодаря за поканата. О, мирише на вкусно! — каза весело Спенсър.

Наистина наоколо се разнасяха приятни аромати.

— Семейна черта. От страна на татко. Помниш ли саздърмата от агнешки дреболии на дядо Майкъл — засмя се Рива.

— Никога не съм я опитвала — призна Спенсър.

— Той беше много гостоприемен. Хайде. Влизайте. Всички го очакват с нетърпение, Дейвид. Спенсър, ти всъщност не познаваш децата ми. Те бяха на погребението...

Гласът ѝ заглъхна и на лицето ѝ се изписа съжаление.

— Мисля, че ги помня. Имаш едно много хубаво момченце, нали? Всъщност прилича на брат ти.

— Не го казвай на съпруга ми. Той мисли, че Деймиън му е одрал кожата. Но моля ви, влизайте — засмя се Рива, улови Спенсър за ръката и я поведе навътре.

Къщата представляваше голямо ранчо — с всекидневна, от която се влизаше в просторен хол, а оттам — в широк вътрешен двор, в средата на който имаше басейн. Десетина деца вече играеха там, а възрастните стояха на групи около барчето от черешово дърво, около масите или бяха изпонасядали по шезлонгите. Рива заведе Спенсър да поздрави съпруга ѝ Джордж. Тъкмо тогава някой я повика от кухнята.

— Извини ми, Спенсър. Веднага се връщам. Оставям те в добри ръце.

Спенсър помнеше Джордж от погребението. Той беше среден на ръст, с пясъчно руса коса, приятни лунички и изразителни зелени очи. Стисна топло ръката ѝ.

— Много се радваме, че дойде. Не знам дали ме помниш...

— Разбира се — увери го усмихната Спенсър.

— Аз пък няма как да не те помня — каза ѝ Джордж. — Чувал съм от Рива толкова много неща за теб.

Спенсър усети, как се изчервява. Сигурно му е разказала и за последната им среща преди много години — за онзи ужасен ден, в който се разделиха с Дейвид.

— Казвала ми е, че ти си първият човек в Съединените щати, който я накарал да се почувства равна на всички останали, накарала си я да повярва, че тази страна може да ѝ стане родна. Казвала ми е също, че твоят дядо е помогнал на нея и на Дейвид да получат образование, но е оцеляла единствено благодарение на теб.

— Какво? — смая се Спенсър.

— Казвала ми е, че си я приела като равна и си ѝ станала приятелка. Благодарение на теб са я приели и другите. Много ѝ липсваш. — Джордж се усмихна.

— Аз... И тя ми липсва — каза Спенсър. Изведнъж осъзна, че това е самата истина. Вдигна смутено рамене. — Ала понякога е трудно. Знаеш какъв е животът, ежедневието. А и при вас и децата — те също искат грижи.

— Да. Понякога е трудно. Но се надявам, че ще те виждаме често, особено след като вече знаеш къде живеем.

— Благодаря. И аз се надявам, че ще се виждаме.

— Спенсър? Спенсър! — извика някой.

Дребничката и закръглена като ябълка чернокоса Тия Ана стоеше зад нея с протегнати ръце. Спенсър не я беше виждала повече от десет години. Тя беше сестра на бащата на Дейвид и Рива. След Майкъл Маклауд, Тия Ана беше най-близката им родственица. Беше се грижила за счупени кости, шарки и заушки, както и за наранените им души.

Тя се приближи до Спенсър и я притисна към едрите си гърди.

— Бедничката ми! — изтананика тя, като я държеше в прегръдките си. — Как си? — попита Ана.

— Добре — отговори Спенсър. — Справям се чудесно.

— Много си отслабнала. Сега ще те поохраня. Ела до басейна и седни, а аз ще ти напълня една чиния. Ще повикам и онзи мой капризен племенник. Той яде обикновено прав. Иди и седни до него.

Рива бе изчезнала някъде, а Джордж забавляваше друг гост. Дейвид стоеше до басейна и гледаше как играят децата. Спенсър тръгна към масата от ковано желязо, като се усмихваше на хора, които не познаваше. Те също ѝ се усмихваха. Взе един стол и седна.

Ана се появи след секунда с две чинии, отрупани с достатъчно ядене да нахрани половин футболен отбор.

— Ето! — каза тя и остави едната пред Спенсър. — Моят специалитет, пържола „Наталия“, черен боб с ориз „Рива“, кюфтенца, салата, хубав кубински хляб и пържените наденички на Джордж. Яж. Дейвид — извика тя. — Ела тук при Спенсър. Седни, яж и се забавлявай.

Дейвид се обърна.

— Напълнила съм ти чинията — каза му тя и намигна на Спенсър. — От понеделник ще си на диета, а?

— Ще се наложи, ако изям всичко това! — засмя се Спенсър.

Дейвид се приближи до нея и си взе стол. Тъкмо се канеше да седне, когато леля му дойде и го прегърна, последвана от десетгодишния рожденик Деймиън. Той беше високо, слабо момче, с големи, тъмносини и изразителни очи. Опита се да си изсуши ръцете, преди да се ръкува със Спенсър, но тя му се усмихна, пое мократа му ръка и му честити рождения ден.

— Благодаря, че дойде. Приятно ми е, че си тук — отговори учтиво той. Сетне се поколеба и Спенсър разбра, че е любопитен като всяко умно дете. — Тия Ана ми каза, че си била в траур дълго време и че трябва да се опитаме да те развеселим тази вечер. Ние всички много съжаляваме. Не знам дали си спомняш, че мама и татко ни доведоха на погребението.

— Да, спомням си — отговори Спенсър. — Много беше мило от ваша страна да ми помогнете да се сбогувам с Дани. И моля те, не се притеснявай. Времето минава. Хората ни липсват, но се учим да продължаваме да живеем. И знам, че тази вечер ще бъде чудесна.

— Дани беше най-добрият приятел на чичо Дейвид. Мама казва, че е бил един от най-добрите хора, които познава, и че имал голямо желание да промени света.

Спенсър кимна. Момченцето много ѝ хареса. Беше сериозен и учтив, интелигентен и прекалено чувствителен за възрастта си. Напомняше ѝ за някой друг. За Дейвид.

Когато се запозна с него, и той беше вежлив и сериозен. Леко смаян от света, в който Дани ненадейно го бе въвел. Дейвид беше много зрял за възрастта си. Малко момче, което е било принудено да порасне прекалено бързо. Мрачен, ала умен и интелигентен.

— Дани щеше да стане високопоставен държавен служител — каза тя на Деймиън. — И действително можеше да промени нещата. Той наистина беше много добър човек.

— Сигурно ти е много мъчно за него.

Спенсър усети погледа на Дейвид, но продължи разговора си с Деймиън.

— На всички ни е мъчно за него. Понякога се държа себично и забравям, че липсва и на други хора. Но нали имаш рожден ден. Дани обичаше празниците и искаше хората да се забавляват. Не знаех какво точно харесваш, затова ти донесох талонче за подарък от магазина за играчки. Можеш да си избереш, каквото искаш.

— Не беше необходимо да носиш нищо — отговори Деймиън и Спенсър помисли, че той е най-възпитаното дете, което е виждала. Но сетне в сините му очи засия истинско дяволито пламъче. — Но ужасно се радвам, че си го направила! Благодаря, госпожо Хънтингтън.

— Няма за какво.

— От тебе капе вода в храната ни и тя изстива. Отивай да се забавляваш, докато още си млад и можеш! — каза му строго Дейвид.

Момченцето се засмя и прегърна чичо си, като го измокри, и сетне изтича към басейна. Дейвид го гледаше с неприкрита обич и гордост.

После погледна учудено Спенсър.

— Как успя да намериш подарък, като имаш толкова малко свободно време?

— Може и да нямам деца, но имам приятели с деца, които пазят талончета от магазина за играчки за спешни случаи.

— Много хитро.

— Помага в трудни моменти. Рива наистина ли ни покани или Слай те изпрати подире ми?

— Рива настояваше да дойдеш. Но и Слай ме подгони. Не иска да те изпускам от очи. Защо питаш?

Той присви очи подозрително.

— Само се чудех — излъга невинно Спенсър, после се усмихна и намери начин да промени темата на разговора.

— Ти нямаш деца, нали? — попита внезапно тя.

— Още не съм женен.

— В днешно време не е задължително.

— За мен е. Видял съм по улиците достатъчно много деца без родители. Ето ги! — възкликна ненадейно той.

Спенсър се сепна и се обърна. Джаред и Сесили бяха пристигнали с децата си. Ашли видя Спенсър. На хубавото ѝ лице се изписа безпокойство, тя извика и се спусна към леля си. Спенсър я хвана и я сложи да седне в скута си.

— Хей, дребосък! Защо е всичко това?

Ашли не отговори, само прегърна Спенсър, която сви озадачено рамене.

Секунди по-късно, след като поздравиха домакините, Джаред и Сесили дойдоха при Дейвид и Спенсър.

— О, погледни колко много неща за ядене! — въздъхна Сесили. — Виждам как се натрупват килограмите. Е, голяма работа, от утре ще има диета.

Джаред издърпа един стол за нея, а след това се настани отсреща ѝ. Дотича Уилям. Без да обръща внимание на сестричката си, той целуна Спенсър по бузата.

— Здравсти, лельо Спенсър.

— Здравсти, сладур, как си? Имаш ли бански костюм? Можеш да отидеш при момчетата в басейна.

Той кимна, но погледна боязливо към групата в басейна.

— Ела да те запозная с тях — предложи Дейвид. — Извинете ме.

Той хвана Уилям за ръката и тръгна. Спенсър наблюдаваше как децата се запознават. Отново изпита чувството, че се е пренесла назад в миналото. Деймиън поздрави Уилям учтиво, твърдо решен да го приобщи към останалите.

Спенсър притисна Ашли до себе си и отправи въпросителен поглед към Сесили.

— Какво ѝ е?

Сесили въздъхна.

— Разтревожи се за теб, когато ни чу да говорим за злополуката с колата. Ашли, миличка, погледни леля Спенсър. Нищо ѝ няма, виждаш ли?

Ашли кимна, но не се отдели от Спенсър.

— Спенс, съжалявам. Не можеш да се храниш, като ти виси така на врата — рече Джаред.

— Няма нищо — отговори Спенсър. — Мога да си взема едно-две кюфтенца.

Бяха много вкусни. Но на Спенсър изведнъж ѝ прилоша.

Дали защото Джаред беше отново близо до нея?

— Много мило, че дойдохте и доведохте децата — каза Дейвид на Сесили и Джаред.

— Също като едно време, а? — рече Сесили.

Рива — капнала от умора — взе стол и седна при тях. Всички прихнаха да се смеят.

— Какво направих? — учуди се Рива.

Сесили поклати глава.

— Нищо. Аз казах, че е като едно време. Не си спомням откога не сме се събирали така. Естествено, някои ги няма.

— Тери — Сю — въздъхна с копнеж Джаред.

Сесили го ритна.

— Аз я виждам от време на време. Великолепните ѝ гърди сега са увиснали до коленете.

— Ах, лигите ми потичат! — подразни я Джаред.

— През повечето време бяхме само ние — каза Рива. — Петимата и...

Гласът ѝ заглъхна и тя отново се натъжи.

— Ние петимата... и Дани — продължи монотонно Спенсър. — Рива, вече не ми е толкова мъчно, като говорим за него. Всъщност дори ми е приятно.

— Още не мога да повярвам — каза тихо Рива. — Ей, чух, че си намерила страхотна къща!

— Страхотна, ако си Спенсър! — отбеляза Сесили, като потрепери. — Привличат я къщи, вонящи на мухъл. На мен ми дай нещо съвременно, с всички удобства.

— Сесили, съвременното може да се комбинира със старинното — възрази Спенсър.

— Всъщност чух, че имаш чудесна къща и сега — каза Рива.

Тя протегна ръка и приглади меката коса на Ашли. Момиченцето вдигна очи и се усмихна.

— Здравсти, Ашли. Аз съм Рива. Ще дойдеш ли при мен?

Ашли се поколеба за секунда, сетне седна в скута на Рива.

— Ела ми на гости — покани я Спенсър. — Домът ми наистина е хубав. Той е...

— Прочистен от духове! — изсумтя Джаред.

Спенсър го погледна стъписана.

— Съжалявам — измънка той.

— Новата къща е близо до Слай — продължи решително Спенсър. — И прочистена от духове — съгласи се тихо тя с Джаред.

Появи се Джими Ларимор и седна при тях. Дойдоха още двама колеги на Дейвид, поговориха малко, сетне станаха и се върнаха при другите гости.

Отначало на масата разговаряха за голф, после за миналото и за това колко се е променил градът. Сесили и Джаред напълниха чиниите си. Спенсър едва докосваше своята. Поглеждаше от време на време към Джаред и всеки път той ѝ отговаряше с насърчителна усмивка.

Не можеше да хапне нищо.

— Спенсър, направо ти завиждам! — изстена Сесили. — Как може да не опиташ тези вкуснотиите?

Никой не бе забелязал това досега. Изведнъж тримата впериха очи в нея.

— Може би защото е много пикантна. Отдавна не съм опитвала нищо кубинско.

Дейвид я погледна така, сякаш искаше да каже: „Ами, как да не си опитвала?“

Тя впери поглед в чинията си и той изглежда я съжали. Стана, взе чинията ѝ, а после донесе бира за Джаред и бяло вино за Сесили. Спенсър се обърна смутено и помоли за същото.

Постепенно гостите започнаха да се разотиват. Спенсър се запозна с дъщерята на Рива, Даяна — пълно копие на майка си, малка, осемгодишна, като кукла, с приятни обноски и нежен глас. Ашли веднага беше очарована от нея.

Към полунощ почти всички си бяха отишли.

Сесили непрекъснато повтаряше, че трябва да слага децата да спят и всеки път Джаред ѝ казваше, че те се забавляват чудесно.

Всички бяха обзети от тъга по миналото. Смехът още не бе стихнал, когато някой подемаше:

— Спомняте ли си, когато всички...

Присъствието на Дейвид ѝ помагаше да не тъгува толкова силно за Дани. Беше я накарал отново да изпита предишните си чувства към него. Разговорите за Дани в някои отношения я караха да страда, но в други ѝ бяха приятни. Трябваше да се примири с това. Само да можеха да заловят убиеца на Дани!

И да престанеше да се страхува.

Пи прекалено много вино. Усещаше, че Дейвид я наблюдава. Време беше да си тръгва.

Тя стана и почувства въздействието на виното, макар че се опита да стои здраво на краката си. Радваше се, че няма да шофира.

Ашли отново увисна на врата ѝ, когато си тръгнаха, и се разплака.

— Преуморена е — отбеляза Сесили.

— Не умирай, лельо Спенсър — проплака Ашли.

Спенсър усети как по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Ашли го каза така, сякаш имаше някакво предчувствие. Спенсър се разстрои и потрепери. Дани бе загинал млад и здрав. Ашли бе чула, че Спенсър е в опасност. Това беше причината.

Освен ако бащата на Ашли не се опитва да убие собствената си братовчедка, но... защо?

— Няма да умра, миличка. — Тръпките станаха още по-ледени. Какви гаранции имаше, за да ѝ говори така? — Ашли, обещавам, че ще направя всичко възможно да не умра — добави Спенсър.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се — отговори тържествено Спенсър.

Сбогуването се проточи. Джаред, Сесили и децата им си тръгнаха първи.

— Благодаря, че дойде — каза ѝ Рива.

— Благодаря, че ме прие отново — отвърна Спенсър.

Изведнъж изпита неудобство, че стои там. Зарадва се, когато Дейвид ѝ каза, че през всичките тези години Рива никога не е казала

лоша дума против нея и все пак...

Рива внезапно заговори, решила сякаш да ѝ каже нещо, така че мъжете да не чуят.

— Много искам да се виждаме по-често, Спенсър. Липсваш ми. Наистина. Но не искам да те виждам с Дейвид. Не искам да го виждам как страда, Спенсър. Той винаги ще страда, когато си до него.

Спенсър беше изумена и не знаеше какво да каже. Понечи да се обърне, но Рива изведнъж извика и силно я прегърна.

— Съжалявам. Повярвай ми, наистина съжалявам.

— Хей, късно е! Хайде! — извика Дейвид, като за щастие прекъсна разговора им.

Рива пусна Спенсър, която имаше чувството, че извървя като насън останалото разстояние до колата. Дейвид ѝ отвори вратата. Спенсър се вмъкна вътре.

Облегна глава назад, докато пътуваха, и затвори очи. Изведнъж усети силна умора и тъга. Какво стана с всички онези години? Как така се върнаха всички обиди и започнаха да ги обсебват?

Не си казаха нито дума, докато стигнаха до дома ѝ. Дейвид спря пред застланата с плочи пътека, която водеше към входната врата.

— Значи се радваш, че дойде? — попита той.

— Да, но аз...

— Не обичаш вече кубинската храна.

Тя се засмя и поклати глава.

— Мисля, че съм много изнервена. Всичко беше чудесно. Само понякога ми се иска...

— Какво?

— Да продължа напред. Понякога миналото е като окови. — Тя сви рамене и добави: — Няма значение.

— Изглежда виното те направи по-разговорлива — подразни я той.

— Може би.

— Хайде да те прибирам.

Тя излезе от колата, отиде до вратата и превъртя ключа в ключалката.

— Не забравяй алармената система — напомни ѝ той.

Тя се спря.

— Наистина ли прекарваш цялата нощ в колата?

— Понякога. Друг път Джими или Хуан са тук. Нали го видя тази вечер.

— Мъжът в синия седан ли? — попита Спенсър.

Дейвид мигновено се намръщи.

— Син седан ли?

Спенсър кимна.

— Тъмносин, покрит с прах. Може би модел от втората половина на осемдесетте години.

— Имаш предвид колата на съседите ли? — попита той и още повече се намръщи.

Спенсър поклати глава.

— Онези интелектуалци? Шегуваш се. Тя има мерцедес, а той кара волво.

Едва свършила изречението, Дейвид рязко се обърна. Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ. Чул бе някакъв шум. Тя също. Съвсем лек звук, като шумолене на листа от вятъра.

— Влизай в къщата! — заповяда ѝ Дейвид.

— Дейвид, искам...

— Спенсър, за Бога, влизай в къщата. И ако не се върна след двадесет минути, повикай полицията.

Той отвори вратата и я бутна вътре.

— Не светвай лампите. И включи алармената система. Веднага!

Той тръшна вратата след нея.

Спенсър се разтрепери. Чу, че Дейвид потегли. Тръгна към всекидневната и едва не светна лампата, но си спомни, че ѝ бе казал да не го прави. Понечи да дръпне пердетата, но после се спря и се обърна. Погледна през остъклената врата на хола към басейна.

Там сякаш нещо се движеше. Клоните на дърво? Сенки в нощта?

Спенсър тръгна из къщата тихо, бавно, твърдо решена да види дали там има нещо. Застана под един от сводовете. Очите ѝ започнаха да свикват с тъмнината и тя видя басейна, осветен от оскъдната светлина на нощта.

Там имаше някой, клекнал до един храст на отсрещната страна на басейна. Някой дебнеше. Трябва да предупреди Дейвид.

Обърна се бързо, готова да изтича и да извика от предната врата.

Но не успя да стигне дотам. Блъсна се сякаш в тухлена степа. Една ръка запуши устата ѝ и писъкът ѝ отекна дълбоко в нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казах ти да включиш алармената система! — процеди през зъби Дейвид и махна ръка от устата ѝ. Гледаше през рамото ѝ към задния двор.

— По дяволите! Уплаши ме до смърт! — кипеше от гняв тя.

Очите му за миг срещнаха нейните.

— Може би това ще те научи да включваш алармената система!

Продължи да стои напълно неподвижен, приковал поглед в задния двор. Спенсър застана до него и също се взря навън.

Сянката в храстите леко се изправи. Неканеният гост се бе скрил там, за да не се вижда на светлото около басейна.

— Как мога да се промъкна зад гърба му? — попита шепнешком Дейвид.

— По-нататък в коридора има баня, свързана с басейна — обясни Спенсър. — Можеш да излезеш през нея, без да те забележи.

Дейвид хукна по коридора.

Луната изплува иззад облака и в двора стана по-светло. Очертанията на сянката се виждаха по-ясно. Някакъв мъж. И държеше нещо в ръка. Пистолет.

Спенсър хукна подир Дейвид. Настигна го, тъкмо когато се готвеше да отвори вратата на банята.

— Дейвид! — прошепна тя. — Чакай! Той има пистолет.

Той се обърна към нея ядосан.

— И аз имам.

— Извикай полицията. Нека те се справят с него.

— Спенсър, нали и аз съм бил полицай. Знам какво върша. А ако се забавим още малко, може да го изпуснем, без да разберем какво търси тук. Моля те, поне веднъж направи каквото ти казвам. Скрий се на някое безопасно място и ме остави да се промъкна зад гърба му и да го хвана!

Спенсър отстъпи назад, като хапеше нервно устни.

Дейвид успя да отвори вратата съвсем безшумно.

— Заклучи я след мен. Моля те, Спенсър. Слушай какво ти говоря.

След това се измъкна навън. Боже Господи, дано успее да я затвора също толкова безшумно като него, молеше се наум Спенсър. Така и не разбра дали бе успяла.

После се втурна обратно по тъмния коридор и видя как Дейвид се промъкна през храстите край басейна и застана точно зад сянката.

Облак закри луната. Целият двор изведнъж потъна в мрак, с изключение на бледото осветление край басейна. Спенсър стисна здраво зъби и започна да се моли. Секундите течаха невероятно бавно.

Тогава чу един-единствен пронизителен изстрел, след него сподавен вик раздра тишината.

— По дяволите, Дейвид! — Сърцето ѝ се сви. Не виждаше нищо и не разбра какво стана. Дръпна се назад. На светлото се появиха две сенки. Вече се виждаха ясно. Дейвид бе насочил пистолета си към един среден на ръст и не много възрастен мъж, с четвъртито лице, малки очи, зле ушит черен костюм и насинено око. Дейвид ѝ направи знак да отвори остъклената врата и да ги пусне да влязат в къщата.

Ръцете ѝ трепереха, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Дейвид грубо блъсна мъжа вътре.

— Светни лампите, Спенсър.

Запали ги и Дейвид едва сега успя да види добре пленника си.

— Харис! — възкликна той.

— Делгадо? — Гласът на мъжа издаваше едновременно надежда и страх.

— Какво правиш тук, за Бога?

— Да повикам ли ченгетата? — попита угрижено Спенсър.

— Остави. Самият той е ченге — каза ѝ Дейвид.

— О! — възкликна тя и се вгледа в мъжа, когото Дейвид бе нарекъл Харис. — И какво правеше в задния ми двор?

— Опитвах се да ви охранявам — отговори глуповато Харис. — Лейтенант Опенхайм ми нареди, Дейвид.

— Опенхайм ли? — Дейвид го изгледа озадачен.

— По дяволите, отговарям за целия квартал, но ми наредиха да си отварям очите най-вече за госпожа Хънтингтън и особено за къщата ѝ, когато госпожата я няма.

— Ти ли караш син седан? — попита Спенсър.

— Не, колата ми е бежов плимут — поклати глава Харис.

— Къде е паркирана? — попита Дейвид.

Спенсър вдигна ръка.

— Чакай. Не казвай нищо, докато не се върна.

Тя се отправи към кухнята.

— Спенсър, какво правиш? — попита Дейвид.

— Тъй като господин Харис е ченге, мисля, че най-малкото не бива да оставяме окото му да се подуе още. Отивам за лед. И не говорете, докато ме няма!

Те, разбира се, не я послушаха. Когато Спенсър се върна с торбичка лед, двамата бяха погълнати в разговор. Харис я погледна виновно.

— Съжалявам. Ще повтора всичко отначало. Бях във вашия двор, госпожо, защото видях, че някой влиза в него.

Спенсър изгледа озадачено Дейвид, после отново обърна поглед към Харис.

— Кого?

— Съжалявам. Изпуснах го. Обикновено патрулирам с партньор, но тази вечер нямаме достатъчно хора — Карла се разболя и съм сам. Когато минах с колата оттук, ми се стори, че някой прескача задната ограда. Знаех, че ще избяга, ако паркирам веднага, затова спрях по-надолу и бързо се върнах тук. Стори ми се, че чух шум от задния двор. Прескочих оградата и видях някой ей там, на остъклената врата. В този миг облаци закриха луната и той сякаш се изпари във въздуха. Затова се скрих в храстите и започнах да дебна оттам. Тогава... — Той млькна и поклати глава. — Тогава Дейвид се нахвърли върху мен — останалото знаете.

Спенсър погледна Дейвид.

— Да се обадим ли в полицията? Трябва някой да дойде и да провери за отпечатъци?

Харис поклати глава и се обърна към Дейвид.

— Няма смисъл. Онзи беше с ръкавици.

Дейвид се намръщи.

— Тъмно е, пък и си бил на разстояние. Как разбра?

— Беше облечен в черно — от главата до петите. Сигурно е носил и маска. Казвам ти, Дейвид, да имаше и сантиметър открита кожа, щях да забележа на лунната светлина.

— Непрекъснато говориш в мъжки род — намеси се Спенсър. — Сигурен ли си, че беше мъж?

— Да — започна Харис, сетне се намръщи. — Поне така ми се стори. Мисля, че беше мъж, но... — Той въздъхна. — Както вече казах — той или тя — носеше маска и тъмни дрехи. Със сигурност обаче фигурата беше облечена от главата до петите и имаше ръкавици. Няма да откриете никакви отпечатащи.

— Възможно е да няма отпечатащи от пръсти, но може би все пак има отпечатащи от обувки или от нещо друго. Не се знае какво могат да намерят момчетата от лабораторията. Ще им се обадя...

Харис въздъхна. Спенсър скоро разбра причината.

Разбира се, беше благодарна на полицаите. Знаеше, че са преуморени и ниско платени. Повечето обичаха професията си, бяха предани и старателни — и всеки ден излагаха живота си на риск.

Но нощта се превърна в истинска досада.

Трябваше да отговори на стотици въпроси и добре че Дейвид и Харис бяха там, та й спестиха повечето от тях. Ченгетата надникнаха във всяко ъгълче на къщата, взеха отпечатащи от пръсти от вратата и огледаха сантиметър по сантиметър двора за отпечатащи от обувки.

Повечето принадлежаха на Дейвид и Харис, но един усмихнат млад сътрудник каза на Спенсър, че е намерил ясен отпечатък, който може би ще свърши работа.

Приключиха чак в четири сутринта.

Главата ѝ се пръскаше от болка. Сигурно защото беше пила повече вино, освен това умираше за сън. Глътна един аспириин, докато правеше кафе на полицаите, но от него само я присви стомах.

Сигурно имам язва, помисли си тъжно Спенсър. Беше твърде млада за целия този стрес. Или твърде възрастна, за да издържа на това напрежение.

Но най-сетне, застанала на прага зад Дейвид, гледаше как се отдалечава и последната полицейска кола. След малко и той щеше да си тръгне.

— Знам — каза изтощена тя. — Да включа алармената система. Обещавам. Няма да забравя.

Той поклати глава и се вгледа навън. Хоризонтът на изток бе започнал леко да порозовява.

— Аз ще се погрижа за това. Ще остана да спя тук на дивана.

— Дейвид, не бива. Няма да си починеш добре.

— Лягай си, Спенсър.

— Не мога да те оставя така. Имам спалня за гости. Мога да...

— По дяволите, Спенсър — прекъсна я той, като прокара пръсти през косата си. — Не се грижи за мен.

— Но ще ти бъде по-удобно...

— Последното, което искам тази вечер, е да ми е удобно — прекъсна я ядосан той.

— Добре! Страдай! — рече Спенсър и тръгна към стълбите.

В този миг почувства, че ако не легне и веднага не затвори очи, ще се строполи на пода.

— Страдай! — повтори тя, когато стигна до площадката.

Дейвид я наблюдаваше леко намръщен. Трепна, когато чу, че вратата ѝ се затвори с трясък.

— Страдам, откакто влезе в кабинета ми, Спенсър — рече тихо той. — Откакто се върна в живота ми.

Опъна се на дивана, вперил поглед във вътрешния двор.

Дейвид беше доволен, че Опенхайм е приел думите му сериозно и прави всичко възможно да охранява Спенсър. Все повече се убеждаваше, че тя е в опасност и че „произшествията“ с нея съвсем не са случайни.

Харис бе видял някого в двора. Разполагаха с отпечатък от обувка. Разбира се, той може би принадлежеше на някой от боклукчиите или инкасаторите. Но може и да беше истинска улика.

Кой, по дяволите, може да е бил в двора? И защо? Може би крадец. В района имаше голяма престъпност.

Не. Дълбоко в себе си Дейвид знаеше, че някой е търсел нещо друго в къщата. Или някого.

Спенсър. Колата ѝ беше паркирана отпред и сигурно онзи си е помислил, че тя е в къщата. Сама. Спи дълбоко на горния етаж.

Водата в басейна блестеше на лунната светлина. Дейвид затвори очи. Понякога идваше тук следобед с Дани. Дани обичаше водата и слънцето. Седяха, пиеха бира и разговаряха.

Изведнъж Дейвид си спомни с болезнена яснота деня, в който бяха простреляли Дани.

Надигна се неспокойно.

— За Бога, Дани! — рече тихо той на лунната светлина. — Правя всичко каквото мога. Кълна се — правя всичко възможно. Само да беше казал нещо... Къде греша? Ще направя всичко, стари приятелю. И аз я обичам...

Той стисна здраво челюст. Е, да, така е. Обичаше я. Обичал я бе и винаги щеше да я обича.

Понечи да се излегне на дивана, но промени решението си и започна тихо да се изкачва по стълбите. Спря пред вратата, сетне внимателно я отвори.

Спенсър спеше, облечена с широка стара фланелка.

На Дани.

Косата ѝ беше разпиляна като златна прежда върху възглавницата. Лицето ѝ беше напрегнато дори в съня, сякаш сънуваше кошмари. Искеше да влезе, да я докосне нежно и да успокои разтревоженото ѝ лице.

В този миг съзря снимката върху шкафчето до леглото. Двамата с Дани в зоологическата градина. Смееха се, защото един козел се опитваше да ухапе яката на Дани.

Дейвид затвори тихо вратата и слезе долу. Седна уморено на стълбите.

Помислил бе, че е започнала да преодолява скръбта си по Дани. Чувството си за вина, че...

Предишните чувства избледняваха, но никога не умираха. А чувствата между тях бяха горели с толкова силен пламък!

Снимката сигурно е отдавна там. Спенсър вероятно спи с фланелките на Дани по навик.

Трябваше да стане и да се изтегне поне на дивана. Но нямаше сили да помръдне — толкова беше уморен. Облегна глава на стената.

И в това положение го намери Спенсър, когато слезе долу.

Спенсър знаеше, че е преуморена и че нервите ѝ са пред скъсване. Може би това е предизвикало неприятностите онзи ден. Възможно е обаче и да не е било по нейна вина. Дейвид се събуди, като изръмжа като мечок.

— Спенсър! — възкликна той и прокара пръсти през косата си. — По дяволите, защо се промъкваш така зад гърба ми?

— Само слязох по стълбите.

Той се дръпна назад, стисна зъби и потърка врата си.

— Нали ти казах да се прибереш — напомни му тя.

— Да, но аз казах на Слай, че ще се погрижа да останеш жива.

— Щях да включа алармената система. Ще направя кафе — измънка тя. — Можеш да се изкъпеш — добави смутено. — Сигурна съм, че ще намеря горе някоя чиста риза, която ще ти стане. Аз...

— Още ли пазиш дрехите на Дани? — прекъсна я той.

— Не съм имала възможност да раздам нещата му — оправда се тя.

— Мина повече от година — каза Дейвид. — Има много организации, които биха ги използвали. Дай им ги, Спенсър. Той би одобрил това.

Погледна го вцепенена.

— Благодаря. Ще запомня съвета ти. А ако не искаш да облечеш нещо на Дани, мисля, че в гардероба има една твоя спортна фланелка. Сигурно си му я дал назаем някога.

Спенсър се обърна и влезе в кухнята.

Разля кафето, докато се опитваше да го свари. Приблужи се до задната врата и погледна към двора. Той беше уютен, спокоен и ведър. Буйната растителност и кристалночистата вода танцуваха на ярката слънчева светлина. Предстоеше още един горещ ден. Вече усещаше жегата във въздуха. Ако продадеше къщата, щеше да ѝ липсва. Задната част беше напълно защитена от дървената ограда. Разбира се, Харис и още някой я бяха прескочили снощи, но през повечето време дворът беше уединен... Двамата с Дани често седяха там.

Имаше чувството, че духът на Дани ще я преследва цял живот. Трябваше да се научи да живее с него. Той беше добър дух. И именно затова понякога я болеше толкова силно. Може би, ако се примири с...

Спенсър изведнъж се обърна. Дейвид стоеше зад нея и пиеше кафе от голяма чаша. Облякъл беше спортната си фланелка. Беше изкъпан и избръснат, а лъскавата му черна коса беше пригладена назад.

— Джими е тръгнал за насам — каза той. — Аз трябва да изляза за малко. Какви са плановете ти за днес?

Спенсър скръсти ръце на гърдите си.

— Знаеш ли, започва да става малко комично.

— Спенсър, не спори с мен. Нямам настроение за това.

— А аз не съм в настроение да ме командват! Това е лудост...

Гласът ѝ заглъхна. Вече не знаеше какво да мисли. Но в едно беше сигурна — страхуваше се от Джаред.

Но не той бе прескочил оградата ѝ снощи. По това време той пътуваше с колата заедно със съпругата и децата си.

— Кое? — попита той и отметна глава, без да сваля поглед от нея.

— Нищо — поклати глава тя.

— Спенсър...

— Джими ще бъде тук, нали? Ако внезапно ми хрумне нещо, сигурна съм, че той веднага ще те уведоми.

— Не се опитвай пак да се качваш на самолет или нещо подобно. Ще те смъкна веднага.

— Дейвид...

— По дяволите, Спенсър, не можеш да ми пречиш непрекъснато!

Той се обърна и тръгна към външната врата. Минута по-късно вече го нямаше.

Опенхайм си бе взел почивен ден, седеше в задния си двор и гледаше как едно от внучетата му играе в детския басейн.

Той изпъшка, когато видя, че Дейвид приближава към него.

— Знам, знам. Прочетох доклада на Харис.

— Тогава знаеш, че някой се е опитал да влезе в къщата.

— Дейвид, аз обичам Коконът Гроув. Той е един от любимите ми квартали. Обичам го дори в петък и събота вечер, когато е пълно е хора, кафенетата са претъпкани, музиката се разнася от клубовете и движението е невъзможно. Но, Дейвид, там има и голяма престъпност. Знаеш колко кражби стават.

— Тук става дума за друго и ти го знаеш много добре.

— Дейвид, проумей истината! Загрижен дядо те наема, защото една греда е паднала в полуразрушена стара къща! Спенсър Хънтингтън си пъха носа там, където не трябва, и накрая си навлича неприятности в гробището. Възниква някакъв проблем с колата под наем — и то чак в Роуд Айлънд! После опит за кражба. И ти не преставах да ме тормозиш!

— Не те тормозя. Нали изпрати Харис.

— Тогава какво още искаш от мен? Правя всичко, което е по силите ми.

— Дойдох само да се уверя, че вече си повярвал на думите ми, че Спенсър е в опасност.

— О, Господи — въздъхна Опенхайм.

— Непрекъснато ли я охраняват?

— Правя каквото мога.

— Благодаря — отговори Дейвид и си тръгна. Весело махна с ръка на тригодишното дете в басейна.

— Дейвид... Помоли твоите хора да не я изпускат от погледа си през почивните дни. Съботните вечери са най-трудни за мен. Познаваш града — почивните дни могат да бъдат убийствени.

Прав е, съгласи се мислено Дейвид.

— Благодаря ти, ще се грижим за нея през почивните дни. Искам обаче да отида в лабораторията.

— Отпечатъкът е от ботуш на фирмата „Фрай“ — уведоми го Опенхайм. — Няма от пръсти. Поне такива, които биха ни помогнали. Намерихме твои, но не се притеснявай — не си заподозрян.

— Благодаря — отвърна сухо Дейвид, но все пак реши да се отбие в лабораторията.

Там завари Ханк Дженкинс. Извади късмет, защото именно Ханк прие мострите снощи.

— Ботуш на „Фрай“, номер 40, ако ти върши работа. Хубав ботуш, скъп, но сигурно има стотици хиляди такива. Номерът е малък за мъж. А дълбочината на отпечатъка показва, че извършителят е лек — около шейсет и пет — шейсет и осем килограма. Може дори да е била жена.

— Жена? — попита изненадан Дейвид.

— Има крадли.

— Това не е обикновен крадец — отговори Дейвид.

Сетне благодари на Ханк и излезе.

Отиде с колата до къщата на Спенсър, обезпокоен, че сега повече от всякога не трябва да я оставя сама.

Свърна зад ъгъла и видя бежовия плимут, паркиран от другата страна на улицата.

Вътре седеше Харис. Той вдигна чашата си с кафе към Дейвид, който му махна с ръка в отговор.

На алеята беше паркирана колата на Джими, но младежът не беше вътре. Сигурно е в къщата, помисли си с раздражение Дейвид.

Позвъни на вратата и Джими отвори. Беше облечен с къси панталони и фланелка — старите дрехи на Дани.

— Госпожа Хънтингтън се обади да донесат пица. Харис беше навън и затова предположих, че може да вляза. Но непрекъснато съм нащрек.

Дейвид кимна. Джими щеше да започне да заеква от смущение всеки миг.

— Няма нищо, Джими — каза Дейвид, макар че това не беше точно начина, по който се охраняваха клиенти, и въздъхна. — Нали Харис е бил отвън. А ако си беше тръгнал...

— Щях да знам. Той ми каза, че ще ми съобщи, ако го повикат.

— Аха.

— Ами — каза неловко Джими, — след като ти си тук, мога да вървя.

Той наведе глава към краката си. Беше бос.

— Само си взимам обувките и изчезвам.

Дейвид отново кимна. Изчака, докато Джими влезе вътре, каза „лека нощ“ на Спенсър и излезе с обувките си в ръка.

— Лека нощ. Утре да идвам ли?

— Да.

— Ще се видим около осем.

— Добре.

Джими си тръгна. Дейвид включи алармената система и обиколи къщата. Спенсър беше навън, излегната на един от шезлонгите сред меките отблясъци на светлините покрай басейна.

Не мислеше, че бикините ѝ са скроени с единствената цел да съблазняват. Не бяха особено дълбоко изрязани, всъщност съвсем не я разголваха в сравнение с онова, което човек можеше да види по плажовете на Флорида.

Само че начина, по който ѝ стояха, ги правеха да изглеждат направо еротични.

Беше свила колене и подпряла на тях някакво архитектурно списание. Малка чашка с лед и някакво питие стоеше до нея на масичката от ковано желязо. Косата ѝ беше мокра и пригладена назад, а на лицето ѝ нямаше грим. Изглеждаше много млада и невинна.

Тя вдигна очи и изпъшка, като го видя.

— Какво ще кажеш да си купя огромен доберман? — попита Спенсър. — Ще си отидеш ли тогава? Можем утре да му купим и колибката.

Дейвид се приближи до нея, взе чашата и опита съдържанието ѝ. Чай с лед. Надяваше се, че е алкохол.

Настани се в шезлонга срещу нея, скръсти ръце и я погледна.

— Хубави дрешки. Съблазняваш горкия Джими, а?

Тя се взря в очите му.

— Забелязваш ли, че зад мен има нещо, което се нарича басейн. А аз съм по бански костюм. Някои хора се обличат така, когато плуват.

— Страхотен костюм — кимна Дейвид.

— И съвсем приличен.

— Е, бих казал, че е по-добре отколкото хавлиена кърпа — или нищо — съгласи се Дейвид.

— Нека първо изясним другото. Наистина ли ме обвиняваш, че искам да съблазня служителя ти? — попита тя гневно.

— Бива те по съблазняването. Знам го от собствен опит.

— Защо да съблазнявам Джими? — попита Спенсър. — В края на краищата, ти най-добре знаеш, че не бях невероятно щастлива, след като се хвърлихме в леглото.

— След като се хвърлихме в леглото... Хм. Интересно. — Наведе се към нея. — Възможно е причината да съм аз, Спенсър. Може би нямаше да си толкова нещастна, ако се беше хвърлила в леглото с друг.

Тя се изправи и остави списанието.

— Ти си идиот, Дейвид. Пълен идиот!

Отиде до басейна, гмурна се изцяло във водата и заплува към отсрещната страна.

Дейвид продължи да я гледа. Господи, той наистина беше идиот.

Стана. Изхлузи спортната фланелка през главата си. Ритна обувките си и свали чорапите си. Като подскачаше от крак на крак, се освободи и от джинсите и бельото си.

Спенсър го гледаше втренчено от отсрещната страна на басейна с присвити сини очи.

— Какво правиш, по дяволите? — попита тя.

— Плувам.

Хвърли се във водата. Помисли, че тя ще се гмурне и ще се опита да му се изплъзне.

Но тя не го направи. Остана да стои, облегната на стената, без да откъсва очи от него.

Искаше да ѝ каже нещо. Каквото и да е. Не го направи. Вместо това протегна ръце към нея, притегли я към себе си и я притисна към хладните тъмносини плочки, с които бе облицован басейнът. Впи устни в нейните, плъзна ръка под бикините ѝ, смъкна и ги захвърли.

Започна да я гали, а устните му я поглъщаха толкова жадно, сякаш бе решил да ѝ предаде лумналия в него огън. Тя издаде слаб стон. Остана неподвижна, но само за миг. После плъзна ръце по гърба му.

Спенсър откъсна устни от неговите.

— Не бива, Дейвид — рече тя с дрезгав глас.

— Знам.

Не биваше да правят това, но вече нямаше сила, която можеше да го спре. Тя отново започна да го милва. Ръцете ѝ жадно докосваха тялото му. Той отново изстена и откопча горнището. Наведе се и нежно захапа втвърденото розово зърно.

— Дейвид... Това е лудост — промълви задъхана тя.

— Да. Това е едно от определенията за умопомрачение — съгласи се той.

Тя поклати глава, вторачила гузните си сини очи в него.

Той се усмихна.

— Това е по-голяма лудост, отколкото си мислиш. Въртим се в някакъв омагьосан кръг. Правим едно и също нещо отново и отново и очакваме различни резултати. Ще се любим. После ще плачеш. Аз ще се ядосам на себе си. Нали така?

— Тогава недей...

— Не — прекъсна я той, като сложи пръст на устните ѝ. — Само ми кажи, че съм луд.

Изведнъж я вдигна нагоре и я сложи да седне на ръба на басейна. Разтвори бедрата ѝ и зарови лице между тях. Тя извика, цялата трепереше. Секунди по-късно отново извика и той я улови за бедрата, свали я във водата и бавно я намести върху себе си. Заля го като гореща лава. Той я притисна до стената на басейна, целият треперещ от силата на страстта си, и проникна в нея.

Това сякаш бе единственото истинско пътуване в живота. Жаждата експлодира, взриви се на парчета. От неговото тяло в

нейното. Тя се отпусна, обвила ръце около тялото му.

Той не смееше да мръдне. Дълго време остана неподвижен.

Проклятие! Не можеше да повярва на очите си. Беше прилепил око към тесния процеп в оградата. Каква нощ! Струваше му се още по-прекрасна, защото бе успял да се изплъзне от зоркия поглед на ченгето пред къщата.

Наведе се, за да вижда по-добре. Коленете му трепереха, кръвта му се разгорещи, вдигна леко крак.

Най-сетне Дейвид се раздвижи. Спенсър трепереше. Нощният въздух беше хладен, водата — малко по-топла. Но дневната жега я нямаше. Полазиха я студени тръпки.

Пак започна да ридае.

— Не плачи! — каза Дейвид. — По дяволите, не започвай пак да плачеш!

— Не плача — процеди през зъби Спенсър.

Той посегна да я сложи да седне, за да я погледне в очите.

Тогава и двамата чуха шума — счупване на клонка в шубраците отвъд оградата.

— Мръсник! — изруга Дейвид.

Изскочи от водата за секунда и светкавично нахлузи джинсите си. Не посегна към фланелката и обувките си, а се втурна към оградата и се прехвърли от другата страна.

Скочи на тротоара, точно когато двигателят на една кола на улицата изрева.

Дейвид хукна през храстите, като се спъна в пръскачката в съседния двор.

Дейвид излезе на улицата, точно когато колата прелетя по нея. Син седан.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спенсър се отказа от идеята да се опита да намери бързо банския си костюм, изскочи от басейна и се уви в халата си. Чувстваше се отвратително. Като изнасилена.

Бяха ги видели. Някой ги бе наблюдавал.

Едва не изпищя, когато Дейвид внезапно и съвсем тихо прескочи обратно оградата. Видя, че е блед и разтревожен. Мина покрай нея и отиде до отворената остъклена врата.

— Влез вътре и заключи — нареди той.

— Да включи ли алармената система?

— Аз ще я включа. Какво ли е станало с Харис? — зачуди се Дейвид. Зададе въпроса по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Спенсър заключи стъклената врата и последва Дейвид до официалния вход. Стоеше отпред и оглеждаше улицата възмутен.

— Няма го. Трябваше да се обади, преди да тръгне. Да го вземат дяволите! Можеше да хванем онзи!

— Видя ли...

— Син седан. Профуча край мен. Трябва да се обади и да ги информирам за нашия господин Любопитко. И да разбере какво е станало с Харис. Каква вечер!

Говореше делово. Сякаш нищо не се бе случило.

Спенсър усети как се изчервява от главата до петите.

— Не можеш да им се обадиш. Какво ще им кажеш?

— Ще кажа, че е имало някой в храстите отвън и ни е наблюдавал през оградата.

— Ще започнат да те разпитват.

— Не се тревожи. Няма да кажа какво е правила вдовицата на Дани.

Спенсър рязко се обърна и тръгна към стълбите. Сигурно пак щеше да плаче, но той никога нямаше да разбере причината. Докато самата тя не изяснеше чувствата си. Бяха толкова объркани. Само да не ѝ се подиграва.

А може би се го заслужаваше. Едно време го бе засегнала дълбоко. Нямахте да позволи да го нарани отново.

Спенсър започна да се качва по стълбите, на площадката спря и се обърна.

— Тази вечер не можеш да ме обвиниш! — каза тя.

— Знам ли. Мисля, че бикините влизат в категорията на хавлиите, халатите и голотата.

— Дейвид, ти си...

— Спенсър, за нищо не те обвинявам. По всяко време и за всичко цялата отговорност поемам аз.

Тя се обърна, без да отговори, влезе в стаята си и започна да крачи напред-назад. Чу, че Дейвид говори по телефона. Разговорът ѝ се стори цяла вечност.

Вероятно се бе свързал с Опенхайм. С кражбите и убийствата се занимаваха различни отдели, но в случай като този, когато беше налице опит и за двете, отделните екипи действаха съвместно. Кое то беше чудесно — стига само да не започнеха да я разпитват отново.

Спенсър се поколеба, после влезе в килера и взе една възглавница. Пъхна я в калъфка, приготви чаршафи в същия цвят и излезе от стаята. Дейвид беше затворил телефона.

— Дейвид?

Той се появи в подножието на стълбите и тя му хвърли завивките.

— Диванът е много по-удобен — извика тя.

Дейвид улови възглавницата, но чаршафите изпопадаха по перилата.

— Благодаря — каза ѝ той.

Спенсър кимна хладно, обърна се и влезе в спалнята си.

Легна и впери поглед в снимката си с Дани в зоопарка. С треперещи ръце и парещи от напирещите сълзи очи, Спенсър обърна снимката. Ето, пак започваше да плаче. Само че тази вечер беше различно. Вече не плачеше за Дани. Тази вечер плачеше за себе си.

Дейвид постла завивките на дивана, сетне обиколи къщата, провери прозорците, вратите, резетата, ключалките и алармената система. Накрая се изтегне да почине. Диванът наистина беше доста удобен.

Не. Не искаше вече да ляга в леглото на Дани с вдовицата му. Предпочиташе да я прегръща в басейна.

Дълго се хвърля и мятна на дивана и чаршафите се усукаха около него. Само да пипне Харис — ще му извие врата.

Какво става тук, по дяволите? Снощи беше някой с ботуши, тази вечер — воайор със син седан. Един и същ ли човек беше? Или различни? И защо?

На вратата се звънесе. Дейвид стана, като премигна на слънчевата светлина, после отиде да отвори. Беше сигурен, че Джими е дошъл да поеме дежурството. Погледна през шпионката. На прага стоеше Слай.

С риза на бели и златисти шарки и бежови шорти, както винаги прав като тръстика. Само дето беше малко по-слаб за ръста си. Дейвид отстъпи назад, изключи алармената система и отвори вратата.

— Добро утро — поздрави Слай. — Всичко наред ли е?

— Ами... Да — отговори Дейвид, защото още не беше готов да каже на Слай онова, което знаеше.

— Кафето готово ли е? — попита Слай.

— Спенсър още не е станала — започна Дейвид, но тя вече беше на крак. Слизаше по стълбите боса, с лятна рокля. Русата ѝ коса беше вързана на опашка.

— Слай!

— Дойдох да ви заведа на закуска — каза дядо ѝ.

— Съжалявам, Слай, но аз не мога да дойда. Имам малко работа тази сутрин — рече Дейвид.

Слай го изгледа от главата до петите.

— Изглеждаш адски зле, момче.

— Благодаря — отвърна сухо Дейвид.

— Спенсър, нали ти няма да ми откажеш?

— Нямам такова намерение — отговори Спенсър. — А след това ти ще дойдеш с мен на църква. — Погледна часовника си. — По-скоро преди това. Отивам да се обуя и да си взема чантата. Ти изпрати Дейвид вместо мен. Освен ако не иска да ти направи кафе.

— Шегуваш ли се? — попита Слай. — Пил съм от кафето му!

— Джими ще бъде тук всеки момент, нали? — обърна се Спенсър към Дейвид. — Може би той ще иска да дойде с нас на

закуска, а, Слай?

Спенсър хвърли поглед към Дейвид и трепна. Защо, по дяволите, се заяжда с него по този начин?

— Ето го Джими. Спира отпред. Той ще поеме дневното дежурство и съм сигурен, че ще остане доволен от закуската. — Той се взря в Спенсър и очите му изведнъж станаха студени.

— Той изглежда доволен от всичко, което му предложи, Спенсър.

Дейвид се обърна и влезе в хола. Върна се след минута с фланелката и обувките си. Дори не си направи труда да ги обуе. Само каза довиждане на Слай и излезе.

Спенсър се почувства още по-зле от преди. Може би наистина има язва. Чувствата ѝ вече толкова време я разяждаха отвътре, но тя сама си е виновна. Зачуди се дали има начин да каже на Дейвид, че най-сетне започва да се примирява със смъртта на Дани.

Дейвид се прибра вкъщи, изкъпа се и се избърсна, сетне отиде до офиса си. Започна да рови из папките и натисна бутона на телефонния секретар. Първите три обаждания бяха свързани с услугите, които предлагаше. Ще каже на Рива да им отговори в понеделник.

Четвъртото беше от полицейската лаборатория. Ченгетата отново бяха претърсили храстите и земята около оградата на Спенсър. Този път бяха намерили един неясен отпечатък, но в лабораторията го бяха идентифицирали като мъжка обувка тип мокасина, номер четиридесет и три.

Петото обаждане го накара да замръзне на мястото си. Обаждал се бе един от полицаите, разследвали злополуката в Роуд Айлънд.

— Не сме сигурни дали това има връзка със случилото се, господин Делгадо, но от агенцията за даване на коли под наем ни се обадиха за нещо много странно. Механикът, който работил върху колата на госпожа Хънтингтън, изчезнал няколко дни след злополуката. Естествено, агенцията обвини нас, като казаха, че сме подронвали авторитета им е въпросите си. Но когато се опитахме да научим нещо за него, се оказа, че всички данни, които с дал в заявлението си за работа, са фалшиви. Проверихме номера на социалната му осигуровка и открихме, че принадлежи на човек, починал преди двадесет години. Но намерихме отпечатъците му върху един от инструментите, с които е работил, и познай — бивш

затворник. Избягал от затвора, където излежавал дванадесет годишна присъда за вьоръжен обир. И отгатни при кого е работил за последен път? Сигурен съм, че го познаваш. Рики Гарсия. Засега сме стигнали дотук, но ако можем да помогнем с още нещо, обади се. Телефонният номер тук е...

Дейвид вече го набираше.

Спенсър прекара целия ден със Слай и Джими.

Чувстваше се изненадващо приятно и спокойно. По време на закуската си помисли да спомене на Слай, че иска да иде в понеделник на обяд в яхтклуба, но се уплаши, че дядо й веднага ще каже на Дейвид и ще осуети възможността й да се срещне с Виши. Знаеше, че Дейвид е спокоен, когато тя е на работа, затова нямаше утре да я следи и тя щеше да успее да придума Слай да я заведе в клуба.

След църквата и като закусиха, тримата отидоха до къщата, която Спенсър възнамеряваше да купи:

— Купуваш я само защото е близо до мен ли? — попита Слай.

— Мисля, че ме познаваш по-добре — отвърна му Спенсър.

— Така ли е?

— Предимство е, че живееш на една пряка оттук.

— А какво ще направиш със сегашната си къща?

— Мисля да я продам. Не са ми необходими две къщи. Пък и ще ми трябва цяло състояние да ремонтирам тази.

Слай започна бавно да оглежда наоколо и прикова поглед в стълбите към балкона. Спенсър потрепери, като си спомни колко се бе изплашила, когато стоеше там горе с Джаред.

Сигурно беше плод на въображението й!

— Какво има, Спенсър? — попита Слай, доловил промяната в настроението й.

— Нищо.

— Изглеждаш изплашена.

— Не се боя от нищо. Ти си този, който се страхува от всичко.

— Никой не уважава възрастните.

— Недей да хленчиш. Изглеждаш по-млад от онези, които биха могли да ти бъдат внуци. Възрастта е само състояние на духа, забравил ли си?

— Помня, но бърбреците ми понякога забравят това. Само че и ти не забравяй, млада госпожо, че младостта не е гаранция за безопасност!

— Така е, но моят дядо ми е осигурил денонощна охрана.

— Хайде, хайде, това не е чак толкова лошо.

Спенсър отново си спомни как се изплаши от Джаред онзи ден и осъзна, че всъщност е благодарна, че я охраняват денонощно.

— Ела да ти покажа останалата част от къщата. — Тя погледна Джими и попита: — Искаш ли да видиш другите пометения?

— Разбира се — отговори учтиво той.

Спенсър се усмихна. Джими съвсем не остана очарован от къщата. Видя само разрухата. Но се държеше учтиво.

Тази вечер Спенсър реши да готви. Печено агнешко бутче, пресни картофи, аспержи и салатата.

Не знаеше дали е спокойна, защото се надяваше, че Дейвид ще се появи, или радостна и отпусната, защото не дойде. Джими и Слай много харесаха яденето. Слай си тръгна около девет, а Джими ѝ каза, че ще пази пред къщата.

В единадесет часа тя се отказа да чака Дейвид повече и си тегна, но сънят не идваше. Не можеше да продължава повече да живее така. Нещо трябваше да се промени — при това бързо.

Заспа някъде след полунощ. След два часа отново се събуди.

Погледна през прозореца. Навън вече дежуреше Дейвид, облегнат на колата си.

От една страна, искаше да слезе долу и да го накара да влезе. От друга — той да си отиде. Далече от нея.

Легна. Трябваше да стои на разстояние от него, помисли си тя, а възелът отвътре я стегна още по-силно. Затвори очи и се опита да заспи. Заудря по възглавницата. Стана, закрачи напред-назад. Легна и пак удари по възглавницата.

Още една дълга нощ. На сутринта се чувстваше отвратително. Дори кафето не ѝ се услади.

Дейвид паркира пред клуба.

Слай му се беше обадил преди около час, за да му каже къде отиват. В клуба беше винаги оживено и отначало Дейвид не се

притесни. Сетне, поради някаква необяснима причина, изпита безпокойство.

Мина покрай големия открит басейн откъм редицата пристани и лъскави яхти, и чу, че някой го вика по име. Спря се и се обърна. Сесили Монтийт се бе изтегнала на един шезлонг, е черни очила и лъщящо от плажно масло тяло.

— Наистина следиш Спенсър като ловджийска хрътка, а? Не съм те виждала тук от години.

— Не съм идвал отдавна.

— Винаги съм харесвала това място. Особено през лятото. Грижат се по цял ден за децата. Учат ги на ветроходство.

— Радвам се да чуя това. Със Спенсър и Слай ли дойде?

Сесили поклати глава и се засмя.

— Не съм дошла по работата. Просто обичам слънцето. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Благодаря, но трябва да разбере какво са наумили Слай и Спенсър.

— Обяд, скучен делови обяд. — Сесили направи гримаса, после се усмихна кокетно. Можеше да бъде груба, досадно пряма, понякога забавна, друг път мила.

Не се беше променила много от гимназията, помисли си иронично Дейвид. Може би нито един от тях не се беше променил — не и душите им — а това беше най-важното.

— Седни за минутка — покани го тя. — Тревожа се за Спенсър.

— Защо?

— Хайде, седни за малко!

Той седна. Дойде една сервитьорка с къси панталони. Дейвид си поръча бира.

— Защо се тревожиш за Спенсър? Слай мисли, че нещо я застрашава, но всички останали са на мнение, че той страда от мания за преследване.

— О, не за това. Не се безпокоя за безопасността ѝ. Искам да кажа, нали ти — момчето, което върши чудеса — я охраняваш?

— Сесили...

— Е, занасям се.

Донесоха бирата и той започна да я пие на малки глътки. Съзнаваше, че Сесили умира от удоволствие да седи по бански до

чужд мъж. Все още беше привлекателна.

— Та какво казваше? — попита той, като се опита да я върне към темата.

— Ами, мисля, че Спенсър е... болна. Нали се сещаш.

— Не. Какви ги говориш?

— Може би греша — въздъхна тя.

— Вероятно.

— Може би не трябва да разговарям с теб...

— Сесили, очевидно се опитваш да ми кажеш нещо и независимо дали трябва да разговаряш с мен, или не, изплюй камъчето или ще те удуша.

— О, обичам да ми говорят грубо — подразни го тя.

— Сесили...

— Добре де! — Тя замълча за миг, като се наслаждаваше на преимуществото си, и продължи: — Ами, онази вечер Спенсър изобщо не хапна от кубинската храна. А Слай се оплаква, че не е докоснала закуската си вчера.

— Сесили, за какво точно намекваш?

Тя се наведе напред.

— Чудя се с кого се среща, това е всичко. Готова съм да се обзаложа, че светицата Спенсър е в много деликатно положение. Бременна, Дейвид. И се чудя кой ли е бащата, защото Дани е мъртъв отдавна.

На Дейвид му идваше да я удари. Вместо това той тръшна чашата си на масата и стана.

— Сесили, може би трябва да обсъдиш това със Спенсър, след като си толкова любопитна. Лично аз мисля, че според нея това не е твоя работа.

— Да се надяваме, че според нея няма да е и твоя — отвърна мило Сесили.

— Благодаря за бирата — каза рязко той, сетне метна якето си на рамо и влезе в клуба.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слай веднага се съгласи да я заведе в клуба. Но едва успя да се измъкне от него за достатъчно дълго време, за да се срещне с Жан Виши. Когато накрая поръчаха кафе му каза, че отива в тоалетната и после ще проведе няколко спешни телефонни разговора. Сетне Виши я намери.

Облечен целият в бяло, спретнат, сребрилата му коса пригладена назад. Носеше черни очила, но ги свали, когато стана и ѝ предложи стола срещу себе си.

Спенсър седна и го огледа. Беше привлекателен мъж, с изключително красиво лице, чувствени устни и светли очи. Истински „убиец“ на жени.

А може би не само в преносен смисъл.

— Желаете ли кафе? Или алкохол?

— В момента пия кафе с дядо си. Само кажете каквото имате да казвате, господин Виши.

— Много сте енергична, госпожо. Още по-твърда от съпруга си.

— Ако имате да ми казвате нещо...

— Исках да ви кажа, че не съм убил мъжа ви — каза той, като се облегна назад. — Не съм убил нито съпругата си нито него. Подозират ме, че съм ударил жена си по главата с тъп предмет в спалнята и съм застрелял съпруга ви с пистолет на улицата. Но в живота нещата не стават така, госпожо Хънтингтън. Предложих ви да се срещнем, защото се надявах, че ще ми повярвате. Постоянният полицейски тормоз започна да ми омръзва и вие сте причината за него. Надявах се да ви убедя да помолите полицията да ме остави на мира. В противен случай, ще ви съдя.

— Ще ме съдите! — изуми се Спенсър.

— Точно така.

Тя стана, като го гледеше недоверчиво.

— Господин Виши, искам да ви уверя, че нямате никакъв шанс да спечелите дело срещу мен! Не можете да ме обвините в нищо,

затова задръжете заплахите за себе си и...

— Заплашва ли те? — Въпросът прозвуча по-скоро като ръмжене на звяр, отколкото като изречен от човешки глас. Цялата трепереше, когато се обърна.

По дяволите! Дейвид!

— Не — започна Спенсър.

Виши се бе изправил на крака — бял като платно — и гледаше Дейвид като разярен звяр.

— Делгадо, не се приближавай към мен, защото ще те съдя за нападение и телесна повреда.

— Само я пипни и ще бъдеш мъртъв! Няма да можеш да съдиш, когато и да е! — озъби му се Дейвид. — Хайде Спенсър!

Какво му става, за Бога? Вкопчи пръсти като стоманени обръчи в ръката ѝ и тръгна толкова бързо, че едва го догонваше.

Беше сърдит, защото не му бе казала за срещата ли? Но как е разбрал, че е предварително уговорена? Може случайно да е срещнала Виши тук. Изведнъж установи, че Дейвид върви към яхтите.

— Дейвид, Слай е в...

— Слай е на път към офиса си — прекъсна я рязко той. — А ти идваш с мен.

— Чакай малко!

— Не!

Спенсър не възрази повече. Стигнаха до лъскавата яхта на Слай. Беше дълга девет метра и притежаваше всички съвременни удобства.

Дейвид познаваше яхтата много добре. Слай я бе купил преди повече от петнадесет години.

— Качвай се — заповяда ѝ той.

— Няма. Стига ми толкова. Всичко ми омръзна. По-добре да ме застрелят...

— Аз ще те застрелям, ако не се качиш! — уведоми я той.

Скочи на носа и ѝ протегна ръка. Сега беше моментът да избяга, но се страхуваше, че ще я спре със сила, ако се опита да се върне в клуба.

— Не съм облечена подходящо. Не мога да вървя по палубата с високи токчета...

— Имаш достатъчно дрехи и обувки в яхтата. Хайде.

Той отново протегна ръка, хвана нейната и ѝ помогна да се качи. Сетне развърза въжето и остави Спенсър да стои на носа, а той отиде на кърмата и запали мотора.

Спенсър се приближи предпазливо до него. Той вече беше изкарал яхтата от кея и я насочваше навътре в залива.

— Къде отиваме? — извика тя, за да надвика рева на мотора.

— Навътре!

— Къде? Защо?

— Ще разбереш, когато стигнем там, и тогава ще ти кажа.

Спенсър слезе по стълбите. Мина по коридора, през трапезарията и контролната кабинка. По-нататък имаше две малки каюти, по една от всяка страна на коридора. Главната каюта беше под носа. Дейвид беше прав в едно — тя наистина държеше маратонки и спортни дрехи тук. Сложи си къси бели шорти и риза без ръкави.

Качи се отново горе. Яхтата енергично пореше водата. Спенсър седна на една от седалките на кърмата напълно озадачена. Не можеше да е толкова разгневен заради една случайна среща с Жан Виши — сигурно подозира, че е била предварително уговорена. Но ако е знаел, защо не се бе опитал да я спре?

Дейвид стоеше с лице към насрещния вятър и не я поглеждаше. Когато стигнаха до Беар Кът, той угаси мотора.

Беше много горещо — един от онези летни дни, когато въздухът сякаш танцува и цвърчи от жегата. Слънчевите лъчи падаха върху водата и тя изглеждаше като покрита е диаманти. Яхтата се леко се полюшваше върху малките вълни.

Дейвид пусна котвата, после се изправи и впери взор в храсталаците и пясъка, оградили малкия остров в далечината.

— Дейвид, кажи ми веднага какво става или ще рискувам да доплувам обратно до брега.

Той се обърна към нея.

— Добре. Защо не ми каза?

Значи все пак беше заради Виши.

— Аз... Нямахте нищо за казване. Той ми се обади, но...

— За какво говориш? — прекъсна я той.

— А ти за какво говориш? — попита предпазливо Спенсър.

Беше махнал сакото на костюма си, когато се качи на борда. Сега разхлаби възела на вратовръзката си, свали я и разкопча горните

копчета на ризата си.

— Кой ти се обади? Виши ли?

— Аз... — Искаше да излъже, но той я гледаше в очите и тя разбра, че трябва да каже истината. — Да, Виши ми се обади. В петък. Каза, че днес ще бъде в клуба и иска да говори с мен. Помислих се, че няма нищо лошо да чуя какво иска да ми каже. Имаше вероятност да ми каже нещо, което не би казал на теб.

Дейвид изведнъж се отпусна на седалката, прокара пръсти през косата си и наведе глава. Сетне я вдигна и погледна Спенсър.

— Добре, Спенсър. Моля те, отсега нататък да действаме заедно.

— Ще се отнасяш ли с мен като към колега?

— Спенсър, не искам да те убият. Поне това дължа на Дани.

— Точно така — съгласи се тя.

— Кажи ми какви връзки си имала, след като Дани умря? Има ли някой, за когото аз не знам?

— Какво? — не повярва на ушите си тя.

— С кого спиш?

Тя го погледна изумена, сетне се изправи с чувството, че около нея се е издигнала стена от лед.

— Как се осмеляваш? — попита тихо тя, като отчаяно се опитваше да потисне надигания се у нея гняв. — Нямах право...

— Трябва да знам, Спенсър! Има ли някой, който...

— Обвиняваш ме, че имам връзка с някого? Може би с убиеца на Дани? Който може би сега се опитва да убие мен?

— Не — отговори тихо той.

— Какво тогава?

— Спенсър, моля те, отговори на въпроса ми.

— Не е твоя работа.

— И още как! — избухна той.

Спенсър отстъпи назад. Не го бе виждала такъв откакто... бе изчезнала от живота му. Преди години.

— Да те вземат дяволите, Дейвид — процеди през зъби тя. — Нямам представа защо е всичко това, но в живота ми няма друг мъж. Дани е мъртъв. А сега... О, нали знаеш! Доволен ли си? Искаш ли да се закълна пред Бога?

— Да те вземат мътните, Спенсър! — рече тихо той и за миг извърна глава. Погледът му се зарея из безбрежната морска шир. После

отново се обърна към нея и заговори тихо и развълнувано: — Добре, ще ти кажа за какво става дума. Повярвай ми, нямам намерение да настоявам или да ти се натрапвам. Но знай само едно. Да не си посмяла да правиш аборт.

— Какво? — затаи дъх Спенсър.

— Сесили ми каза. Бременна си.

Слава Богу, че седалката беше зад гърба ѝ.

— Но... — започна Спенсър. После гласът ѝ заглъхна. Докато я гледаше, Дейвид установи, че Сесили вероятно е права. Но Спенсър не криеше нищо от него — самата тя едва сега осъзнаваше вероятността да е бременна. — Не ставай смешен — поклати глава тя. — Откъде може Сесили да знае такова нещо? От три седмици почти не сме разговаряли. Аз...

— В такъв случай трябва да провериш.

— Ти не знаеш...

— За Бога, имам сестра. Имам очи. Гледам телевизия. Купи си един от онези тестове.

— О, Господи! — избухна Спенсър.

В този миг Дейвид изведнъж се притесни, защото тя започна да се смее, а по бузите ѝ потекоха сълзи. Зарови лице в ръцете си. Той направи една крачка към нея и я хвана за раменете.

— Спенсър, престани!

— Ти не знаеш! — прошепна тя. — Не знаеш! Внезапно се отскубна от него, втурна се към палубата и скочи във водата.

Дейвид изу обувките и чорапите си и се хвърли след нея.

Водата беше приятна. Последва я до брега на една безлюдна пясъчна ивица. Спенсър седеше, прегърнала колене, с наведена глава. Мократа ѝ риза и къси панталонки бяха прилепнали по тялото ѝ, а от косата ѝ висеше водорасло.

Дейвид седна до нея.

— Спенсър, моля те...

Хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Тъгата в очите ѝ беше толкова дълбока, че той остана стъписан и болка проряза сърцето му. Тя не искаше да има нищо общо с него и не искаше да е бременна. Не и от него.

— Казах ти, че нямам намерение да ти се натрапвам — започна Дейвид.

— Не става дума за това! — прошепна тя.

Дейвид видя, че е вперила поглед във водата, а от кристално ясните ѝ очи бликат сълзи.

— Ти не разбираш. — Тя замълча и навлажни устни.

— Спенсър, какво...

— Не знам дали Сесили е права, или не. — Лъжеше. Спенсър знаеше или поне се съмняваше.

— Но аз...

— Какво?

— Няма да направя аборт.

Зави му се свят. Слава Богу!

Тя го погледна.

— Тогава Дани... Дани тогава дойде при теб да ти каже, че иска да отложи срещата. Ние...

— Опитвахте се да направите бебе — довърши Дейвид и също се загледа във водата.

— По дяволите! — разгневи се изведнъж тя. — Ти си знаел!

— Той беше най-добрият ми приятел, Спенсър. Да, знаех, че се опитвате да станете родители. Пък и нали те заварих само по черна вратовръзка.

— Не е честно — прошепна Спенсър. — Той толкова много искаше дете, а сега — все едно Господ ми се присмива!

Дейвид изведнъж се ядоса, хвана я за раменете и я изправи на крака.

— Дани е мъртъв. Мъчно ми за него. На теб също. И двамата го обичахме и никой от нас не е искал да му се случи нищо лошо. Щом си го обичала толкова много, спомни си какъв беше той! Сигурно би бил доволен, ако си щастлива.

— Искам да се прибера вкъщи — каза тя.

— Добре — отговори той и посочи към яхтата. — Съжалявам. Можем да се върнем обратно единствено по същия път.

Тя кимна, без да сваля поглед от него. Никога не бе виждал Спенсър толкова отчаяна.

Тя влезе във водата и започна да плува. Той се гмурна след нея, качи се на палубата пръв и ѝ протегна ръка. Тя се поколеба за секунда. Сетне я пое с гневен блясък в очите и веднага щом се качи на палубата, се скри в каютата си.

Изкъпа се и се преоблече. Дейвид остана с мокрите солени панталони и бос.

Точно когато приближаваха към пристана на клуба, Спенсър се появи на палубата. Нямаше грим, лицето ѝ беше съвсем чисто и още беше бледо. Но очите ѝ бяха ясни.

Помогна му да завържат яхтата, ала когато Дейвид се готвеше да скочи на брега и да я остави сама, тя го повика.

— Какво? — попита предпазливо той.

— Съжалявам, че се държах така с теб. Не знам още какво ми има, но не исках да те обиждам. Нужно ми е малко време. Трябва да разбера какво ми е.

Той кимна, скочи на брега и ѝ подаде ръка.

— Слай си е тръгнал. Моята кола — прошепна той в ухото ѝ.

Тя го последва, без да каже дума. Дейвид ѝ отвори вратата, настани я и седна зад волана.

— У вас ли? — попита той.

— Да. Не, чакай. Трябва да отида до работата да си взема колата.

Винаги бе искал да има деца. Искаше да сподели с тях свободолюбивите мечти на баща си. А и мечтата, която Майкъл Маклауд бе предал на внуците си — да успеят в живота. Искаше да се радват на слънчевите лъчи, да се научат да плават с яhti, да пораснат в това кипящо от енергия общество, където можеха да постигнат всичко.

Едно време дори си бе позволил мисълта, че може двамата със Спенсър да имат деца.

Зарадва се, че ръцете му са на волана. Иначе щяха да треперят, а не искаше тя да забележи колко е развълнуван.

Стигнаха до „Монтгомъри Ентърпрайзис“ и той се пресегна да ѝ отвори вратата.

— Ще се видим пред вас — каза той.

Тя кимна и се опита да я затвори, но той продължаваше да я държи.

— Спенсър?

— Да?

— Опасността не е преминала. Знаеш това. Трябва да изпълня обещанието си пред Слай, независимо дали искаш да ме виждаш, или не.

— Не споря — отговори тя, затвори вратата и потъна в сградата.

Той гледа подир нея известно време, сетне се обади на Джими по клетъчния телефон.

— Можеш ли да дойдеш бързо тук? Отсега нататък не искам да я изпускаш от погледа си.

— Разбира се. Ще гледам да прелетя над училищните автобуси — отговори весело Джими.

Дейвид понечи да му каже още нещо, но разбра, че Джими вече е потеглил. Усмихна се и остави слушалката.

Предстоеше му много работа. Първо трябваше да отдели малко време на господин Жан Виши. После трябваше да намери Уили, да се обади на полицията в Нюпорт и да се свърже с някои познати полицаи в Маями.

Днес обаче, всички те можеха да почакаат.

Спенсър видя Джими, когато излезе от офиса. Махна му с ръка, като се насили да изглежда спокойна, макар че съвсем не беше така.

По пътя за дома си се зачуди как Сесили е разбрала преди самата нея. Сесили и нейната мания за стройно тяло!

Вярно, не се чувстваше особено добре. Не че беше болна, но не беше във форма. Но това все още не означава нищо.

Месечните ѝ неразположения настъпваха като по часовник. Толкова бяха редовни, че изобщо не мислеше за тях. Разбира се, напоследък бе преживяла много вълнения и сигурно затова мензисът ѝ закъсняваше...

Стигна до къщата си, слезе от колата и тръгна към вратата, докато Джими паркираше зад нея.

Опитваше се да намери ключа сред останалите във връзката, когато изведнъж вдигна поглед.

Дейвид стоеше пред външната врата и я чакаше. Взе ключовете от ръцете ѝ.

— Дейвид — промълви смутено тя. — Трябва ми малко време да помисля...

— И на мен — отговори рязко той. — Само че искам да знам за какво да мисля.

— Какво искаш да кажеш?

— Че е време да разберем истината.

— Но аз нямам...

Той ѝ подаде малко пликче от аптеката.

— Аз пък имам. Мигът на истината, Спенсър. След това ще те оставя на мира и ще ти дам време. Кълна се.

Спенсър имаше чувството, че кръвта се отдръпна от лицето ѝ, от цялото ѝ тяло. Вероятността да е бременна...

Смени колата. Сигурен беше, че Делгадо е видял синия седан и сега пристигна с десетгодишен черен мерцедес.

Нямаше значение. Вече не можеше да паркира на нейната пресечка. Дори не смееше да се приближи много до къщата, но все пак бе взел предпазни мерки. Тази сутрин се бе облякъл като инкасатор на монетните автомати за паркиране и се бе промъкнал през съседските задни дворове. Оттук имаше добър изглед към улицата пред къщата на Спенсър. Сега знаеше кой идва и си отива, и кога.

Вдигна телефона в колата си.

— Госпожа Хънтингтън се прибра. Делгадо пристигна пръв и я чакаше пред вратата. Ларимор дойде след тях, но си тръгна. Мисля, че Делгадо и госпожа Хънтингтън ще прекарат нощта тук.

— Какво те кара да мислиш така?

Той се изкикоти.

— Имам такова чувство.

Настъпи моментна тишина, докато от другата страна на линията се водеше приглушен разговор.

— Стой там — наредиха му след малко и затвориха.

Мъжът продължи да наблюдава къщата, като се чудеше дали да рискува и да се промъкне през храстите до оградата. Не, сега нямаше да са край басейна. Знаеха, че ги бе видял. Делгадо едва не го хвана.

Зачуди се какво ли е решил да прави шефът с жената. Ако решеше да я убие...

Щеше да е голяма загуба. Надяваше се преди това да му се удаде възможност да бъде с нея.

Излезе от колата. Не можеше да седи повече вътре. Въображението му го измъчваш болезнено. Не трябваше да рискува, но сега беше с друга кола. Нямаше ченгета наоколо, а единственият частен детектив си бе тръгнал. Подозрението ще падне върху Делгадо.

Направи една крачка напред, намери малка височина и се опита да надникне през оградата.

Едно клонче изпраця зад гърба му и той рязко се обърна. Твърде късно.

Нещо се стовари върху лицето му със силата на стоманен чук. Съвсем смътно, точно преди всичко да потъне в мрак, усети изпукването на счупения си нос.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е лудост! Не ти дължа нищо и не е необходимо да се съгласявам с всичко. В указанието пише, че трябва да се направи сутрин.

Стояха в кухнята на Спенсър. С голямо и подчертано неудоволствие тя бе взела пликчето от него и бе извадила кутийката и указанието. Сетне си наля чаша вино, но той я взе. Опита се да пийне минерална вода, но и това не му хареса.

— Може ли да пия вода?

— Знам ли? Има ли олово във водопроводните тръби?

— Ще престанеш ли?

— Не!

— Дори не знаем дали...

— Направи теста.

— Не вярвам на това нещо! — Тя грабна кутийката и тръгна към стълбите. Той тръгна след нея.

Спенсър се обърна.

— Ти си дотук. Няма да те пусна по-нататък. Сериозно ти говоря, Дейвид.

— Закълни се в Бога, че няма да излъжеш.

Тя се колебаеше.

Дейвид се върна и Спенсър се качи горе. Чуваше стъпките му, докато крачеше долу във всекидневната.

Трябваше да чака поне три минути за резултата от теста за бременност и тя залепи малкото бяло листче на огледалото. Вгледа се в бледото си отражение.

Затвори очи. Не можеше да определи какво точно изпитва. Чувствата ѝ бяха страхотно объркани. Отначало се натъжи, като си спомни колко усилия бяха положили с Дани. Вероятността да е бременна беше прекалено иронична.

Страхуваше се и не знаеше точно защо. Вероятно защото любовта, която с Дейвид изпитваха един към друг, беше толкова силна,

само унищожителна. В миналото помежду им съществуваха толкова много прегради.

А сега между тях стоеше само Дани.

Дори не знаеше какво всъщност иска Дейвид. Бе обещал, че няма да се бърка в живота ѝ. Искаше да запази детето, но...

Дали мислеше, че ще успеят да забравят миналото и ще създадат ново бъдеще?

Спенсър се наплиска със студена вода.

Сетне чу ожесточено тропане на външната врата и гласа на Дейвид:

— Спенсър!

Дейвид излезе да обиколи къщата, сигурен, че е видял някой в храстите.

Не искаше да му чупи носа, но мъжът се бе обърнал точно, когато юмрукът се стовари върху лицето му.

Негодникът е тежък, помисли си Дейвид, докато влачеше мъжа към къщата. Беше в безсъзнание. Дейвид знаеше, че може бързо да дойде на себе си и докато чакаше Спенсър да отвори, върза ръцете му зад гърба с вратовръзката си.

Най-сетне вратата се отвори. Спенсър отмести очи от Дейвид и погледна мъжа е окървавеното лице. Ахна от ужас и отново впери поглед в Дейвид.

— Нашият господин Любопитко — каза той.

— Ще повикам полиция — рече задъхана Спенсър.

— Не! Чакай!

— Защо? — попита невярващо тя.

— Донеси студена вода и хавлиена кърпа с няколко кубчета лед...

— Господи, какво си направил с него?

— Носът му е счупен, Спенсър — въздъхна Дейвид. Тя продължаваше да го гледа ужасена. — Не исках да го счупя, но не забравяй, че този тип вероятно е искал да очисти един от двамата ни, без да му мигне окото. Искам да говоря с него.

— Дейвид, махни го оттук.

— Спенсър, ще го вкарам само в преддверието. Моля те, донеси малко лед.

Тя се обърна недоволно и тръгна към кухнята. Дейвид подпря припадналия мъж на стената. Спенсър се върна с натрошен в кърпа лед и Дейвид го сложи върху лицето на непознатия.

Мъжът изстена. Секунда по-късно се опита да се изправи и отвори очи. Видя Дейвид, после Спенсър и отново изстена.

— Кой си ти? — попита Дейвид. — И защо ни шпионираш?

— Копеле! — измърмори човекът и изохка. Опита се да вдигне ръце към ранения си нос, но не можа.

— Госпожа Хънтингтън иска да извика полицаите — уведоми го спокойно Дейвид.

— Добре.

— Засега й казах да не го прави — продължи Дейвид. — Преди това обаче искам да разбера защо беше в задния двор. Боли ли те носът?

Мъжът се прилепи до стената. Беше висок около метър седемдесет и шест, чернокос, с черни очи и жълтеникаво лице. Бузите му бяха хлътнали.

— За какво могат да ме арестуват, а? За скитничество? Влизане в чужда собственост? Колко време мислиш, че ще стоя в затвора?

— Именно затова не бързам да извикам полицията. И така, пак те питам — какво правиш тук?

Мъжът измърмори нещо на испански. Някаква цветиста ругатня, помисли си Спенсър.

Мъжът не отговори. Дейвид замахна, като че ли да го удари. Човекът извика и отново се опита да предпази счупения си нос, но не успя.

— Чакай!

— Продължавай.

— Проговоря ли, ще умра.

— За кого работиш?

— Ти не разбираш. Проговоря ли, ще умра.

Дейвид се вгледа замислено в мъжа.

— Сега можеш да извикаш полицията — каза той на Спенсър.

— Но аз мислех, че искаш да разбереш...

— Разбрах вече. Той работи за Рики Гарсия. Обади се на полицаите, Спенсър. Да изпратят и линейка. Трябва да се погрижат за носа му.

Полицейската кола пристигна след минута. Този път не се наложи Спенсър да говори. Тя само стоя до Дейвид, докато той обясняваше, че е видял мъжа да наблюдава къщата и го е хванал. Дейвид беше сигурен, че е същият, който дебнеше от известно време там.

Щом откараха непознатия, едно младо униформено ченге застана на портата и започна да говори с Дейвид.

— Нали знаете, господине, че нямаме достатъчно доказателства срещу него, за да го задържим.

— Той и без това няма да бърза да излиза. А ако искаш все пак да имаш някаква причина, опитай се да го задържиш във връзка с убийството на Дани Хънтингтън.

— Мислите, че онзи тип...

— Не. Обади се на Опенхайм. Той ще измисли нещо. И ако все пак го пуснете, кажи ми.

— Добре. Господин Делгадо, госпожо Хънтингтън, лека ноц.

— Лека ноц. Благодаря — отговори тихо Спенсър.

В главата ѝ се въртяха милион мисли.

Ченгетата отведоха мъжа, чието име се оказа Ернандо Бланке.

— Бързо дойдоха — отбеляза Спенсър, като затвори вратата. — Но откъде си сигурен, че работи за Рики Гарсия?

— Защото той беше сигурен, че ще го убият, ако проговори. А има и още нещо — добави след известно колебание той.

— Какво?

— Един тип, свързан с Рики, е работил по колата, която наехме в Бостън. Изчезнал е веднага след злополуката, но ченгетата там са намерили отпечатъците му и са го проучили.

— Но това...

— ... е необикновено съвпадение — прекъсна я Дейвид.

— Значи мислиш, че Рики Гарсия е убил Дани.

— Или е накарал някой да го убие.

Спенсър навлажни устни, като се почувства едва ли не виновна заради облекчението, което изпита. Беше се молила да е Рики Гарсия, защото това би означавало, че Джаред е невинен. Не че някога бе допускала, че Джаред може да има нещо общо с убийството на Дани. Но той я бе изплашил почти до смърт в онази стара къща.

— А защо трябва да преследва мен?

— Защото мътиш водата. Трей Дилия е в затвора благодарение на теб. Може би Рики не иска да бъде следващият.

— Е, и сега?

— Пак ще говоря с Рики — каза тихо Дейвид. — Ще преромя отново папките. Дани държеше ли нещо тук?

— Занесох папките му на Опенхайм веднага след като го убиха.

— Има ли още нещо? Някакви записки, освен онези папки?

— Може би — отговори бавно тя. — Някои от нещата му — изрезки от вестници, бележки — са още в кабинета горе.

— Тогава ще започна оттам — каза тихо Дейвид и изведнъж впери поглед в нея. — Е?

— Какво?

— Тестът.

— Вярно! — възкликна тя, обърна се и тръгна към стълбите.

Той я изпревари.

— Да те вземат дяволите, Дейвид! Не е честно. Предупреждавам те...

Но той влезе в банята преди нея и намери бялото листче. Взе го и ѝ обърна гръб.

— Дейвид, това е абсолютно... — Гласът ѝ заглъхна. Той се обърна към нея. Сините му очи бяха съвсем тъмни, устните бели, а лицето изопнато и напрегнато.

— Какво?

— Резултатът е положителен — отговори той.

Спенсър още помнеше онзи ден преди повече от една година, когато си бе направила друг тест, който показва, че е настъпил моментът да забременее. Спомни си лицето на Дани много по-ясно от всякога.

И после той излезе да се срещне с Дейвид и целият ѝ живот се промени.

Внезапно ѝ премалая и пред очите ѝ падна мрак.

Рики Гарсия обичаше Южния плаж. Нямахе друго място на света като него.

Кафенетата отваряха врати да пуснат дългоочаквания нощен ветрец. Океанът шепнеше, вълните леко се плискаха, а гребените им се нижеха един след друг.

Също като морето от хора. Подвижно, променливо, безкрайно. Хора, минаващи сами, по двама или трима, на групи. С къси коси, с дълги коси. Испанци, англичани, германци, канадци, туристи, местни жители. С кожи, с дантели. Вървяха под неоновите светлини, облечени в лилаво, розово, синьо. Слушаха музиката от клубовете, чийто ритъм денем звучеше по тротоарите и оживяваше баровете нощем. А жените... Толкова много жени...

Млади, възрастни. Руси, чернокоси, червенокоси. Красиви, високи, чернооки, хаитянки, бразилки, от Хондурас. Бледи севернячки. Жени с тесни панталони, с къси поли. Жени в обятията на любовниците си, жени, които искаха да забогатеят по-безскрупулен начин...

Рики се наслаждаваше на всичките. Обичаше нощта. Ритъма. Кафето. Често седеше сам на маса в някое заведение, спокоен, че двамата му яки телохранители са само на няколко крачки от него.

Понякога полицаите идваха да го тормозят, но не прекалено често. Бяха дошли след смъртта на Дани Хънтингтън. Започнаха отново да се интересуват от него, когато вдовицата му се върна в Маями.

Двама от тях дойдоха и тази вечер и седнаха наблизо. Пречеха му да гледа.

Тъкмо запали тънка пура, когато един от хората му дойде и прошепна в ухото му.

— Ернандо е в затвора.

Пламъкът от кибритената му клечка лумна и угасна.

— Ернандо е глупак — каза Рики. — Глупаците трябва да умрат. — Той махна някаква прашинка от ръкава на сивия си копринен костюм. — Ернандо е по-лош и от глупак. — Посочи към челото си. — Там нещо му липсва.

Другият мъж наведе глава и отстъпи назад. Беше разбрал всичко.

Видя едно момиче, чиито пищни форми се очертаваха под черния кадифен панталон. Имаше къдрава гарвановочерна коса и гладка кожа с бронзов загар. Кикотеше се малко досадно. Няма значение. Няма да бъде дълго с нея.

Тя вървеше по улицата. Рики вдигна ръка. Човекът му щеше да отиде при момичето. Да я покани в мансардата му. Да я изкуши с обещания и пари. И тя щеше да се съгласи.

Рики никога не грешеше по отношение на жените.

Не грешеше и по отношение на Спенсър Хънтингтън. Трябваше да предприеме нещо. Незабавно.

Сесили излезе от банята. Днес бе стояла на слънцето прекалено дълго. О, Господи, кога най-сетне ще се вразуми? Нямаше вечно да е красива. Взе лосиона и отиде пред телевизора в спалнята. Джаред се бе изтегнал на леглото и превключваше каналите с дистанционното управление.

— Ти си вкъщи! — възкликна изненадана тя.

— Да.

Сесили седна на края на леглото и впери поглед в съпруга си.

— Не оправи ли нещата?

— Не.

— По дяволите, Джаред! Тя не беше в офиса си почти през целия ден!

Той се претърколи на една страна и се вгледа в нея. Изглеждаше уморен. Съсипан. Но въпреки това хубав.

— Сесили, тя се върна следобед и се разфуча като торнадо. Прерови всичко с бясна скорост. Прегледа папките, компютъра. Ако днес бях направил нещо, щях да си навлека огромни неприятности.

— Трябва да го направиш! — настоя Сесили. — Джаред, животът ни зависи от това!

— Но животът на Спенсър...

— По дяволите скъпоценната малка Спенсър и нейния живот! Сега трябва да мислиш за нас. За децата. Мисля, че днес успях да й създам малка неприятност. Достатъчна, за да й отвлече вниманието за известно време, но ти на всяка цена трябва да се погрижиш за онова нещо!

Джаред изпъшка и зарови лице във възглавницата.

— Ще го направя, Сесили — рече глухо той. Гласът му прозвуча уморено. Като на човек на края на силите си.

— Джаред, след това нещата ще се оправят. Кълна се, че ще направя всичко...

Сесили се премести по-близо до него и той сложи глава в скута ѝ. Тя разтри слепоочията му.

— Смешно, нали? — каза Джаред. — Но аз наистина те обичам, Сесили.

Тя се намръщи.

— Съвсем не е смешно.

— Може би е по навик.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина смешно? — попита тя.

— Какво?

— И аз те обичам.

Той се усмихна, сетне протегна ръка и притегли лицето ѝ към своето. Устните им се сляха.

Всичко ще се оправи. Да, животът му ще бъде наред. Само да свърши онази работа със Спенсър.

Спенсър отвори очи и видя, че лежи в леглото си. Главата ѝ още беше замаяна. Дейвид седна до нея. Не я докосна, само я гледаше.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна.

— Само не съм готова...

— Да, виждам. Аз Наистина не ти се отразявам добре. Правиш любов с мен, после плачеш. Забременяваш, сетне припадаш. Спенсър, ако не внимаваш, ще ти стане навик.

— Дейвид...

Той стана.

— Знам. Обещах да те оставя на мира. Само исках да се уверя, че си добре. Тръгвам си.

Спенсър се опита да се надигне.

— Ти не разбираш.

— Не, Спенсър, напротив — разбирам. Аз не съм Дани. Не мога да бъда Дани. И това не е детето на Дани. То е твое и мое и това е достатъчно. Не мога да не се радвам. Аз искам деца, Спенсър.

— Но при дадените обстоятелства...

— Изобщо не ми пука за обстоятелствата — рече тихо той и тръгна да излиза от стаята.

— Дейвид!

Спря се на прага, но не я погледна.

— Ти не разбираш. Аз... искам бебето.

Тялото му се напрегна. Боеше се да приближи до нея. Не искаше да я кара да избързва.

— Ако това ще ти донесе някакво успокоение, Спенсър, искам да знаеш... — Той замълча. Трябваше да си поеме дъх и да се опита да говори спокойно. — Аз те обичам. Обичах те през всичките тези години, никога не съм преставал да те обичам, обичам те и сега. Не го забравяй.

Излезе и затвори вратата след себе си. Целият трепереше.

Започна да слиза внимателно по стълбите. Влезе в кухнята, взе виното на Спенсър и го изпи на един дъх.

Спенсър ще има дете. Неговото дете. Ще стане баща. Ала тя може да промени решението си. Не, няма да го направи. Спенсър обожава децата и те я боготворят.

После изведнъж го обзе спокойствие. Беше й казал истината. Обичаше я. Винаги я бе обичал. Обичаше и Дани. Нямахте по-добър приятел от него.

Дани Хънтингтън никога не би завидял на тяхното щастие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Виж го ти Дейвид, помисли си Спенсър. Първо я бе замъкнал на онази яхта, сетне я накара да си направи тест за бременност и накрая изтърси, че я обичал цял живот.

Когато вечерта слезе долу, Дейвид изобщо не спомена за теста, нито пък за онова, което засягаше само тях. Поиска единствено да види личните бележки на Дани. Тя го заведе в кабинета. Въпреки първото впечатление Дани беше много организиран човек. Често се шегуваше, че в безпорядъка му съществува стройна система и винаги е в състояние да намери онова, което търси.

— Тук действително няма нищо — каза Спенсър.

— Трябва да има. Някой се опитва да влезе тук поради някаква причина.

— Онзи долу само наблюдаваше къщата...

— Но Харис е видял човек, който е искал да влезе.

— В голям град това винаги може да се случи. — Погледна го и се поколеба, преди да продължи. — Освен това нали твърдеше, че някой се опитва да убие мен.

— Да, така е, Спенсър. Но освен това съм сигурен, че някой се опитва да влезе тук.

— Къщата стоя празна месеци наред след смъртта на Дани. Защо не се влезли тогава?

— Защото преди отново да започнеш да мътиш водата, не са виждали необходимост.

Дейвид взе няколко папки и ги пъкна под мишница.

— Ще започна с тези.

— Тръгваш ли си?

— Спенсър, целите ми дрехи са втвърдени от сол и съм много уморен. Пък и ти обещах, че ще те оставя на мира. Освен това, ако трябва да бъда откровен, в момента аз също искам да остана сам.

Бе казала на Дейвид, че ѝ трябва време и наистина беше така. На моменти имаше чувството, сякаш бе изменила на Дани хиляди пъти —

в сърцето си и в действителност. Друг път успяваше да се пребори с това чувство.

Всеки път, когато вихрено препускащите ѝ мисли и чувства забавяха своя лудешки бяг, пожелаваше Дейвид. Искаше да го разтърси за раменете и да го попита какво е имал предвид, като ѝ каза, че я обича. Между тях имаше връзка, която нито времето, нито разстоянието бяха заличили и която отново се взриви, когато обстоятелствата ги събраха.

Сутринта не беше в състояние да свърши никаква работа. Но покъсно, когато Санди ѝ се обади, беше принудена да се замисли над един въпрос, свързан с покупката на новата къща. Беше използвала чек от личната си сметка, за да извърши плащането, но неизвестно защо в банката не го бяха приели.

— Не разбирам — каза намръщено тя на Санди.

Включи компютъра и прегледа сметките. Според екрана парите бяха там.

— Продавачът става нетърпелив — каза тъжно Санди. — Може би някой е прехвърлил тези пари другаде? Можеш ли да издадеш друг чек?

— Да, това ще направя.

Спенсър затвори телефона. Нямахше да е проблем да вземе пари от Слай, но първо трябваше да го попита. Запъти се към кабинета му, без да забележи, че Одри я гледа изпитателно.

— Слай, нещо не е в ред с една от разплащателните ми сметки. Моите данни не съвпадат с тези на банката и трябва да ида да проверя. Но дотогава ще ми е нужен голям заем.

Слай вдигна вежди и се облегна на стола си.

— Знаеш, че можеш да вземеш всичко, което искаш, Спенсър — каза ѝ той. Сетне се намръщи. — Да не би да липсват парите от онзи фонд на Дани?

— Не, не съм ги пипала.

— Защо? Той ги остави на теб.

— Не са ми трябвали, Слай. Мисля, че няма да ги ползвам. Не съм решила точно какво да направя с тях, но вероятно ще ги дам на някоя детска болница и на фонда за деца на убити полицаи.

Слай кимна.

— Това са много пари, Спенсър.

— Никога не са ми трябвали много пари, макар и хората да си мислят друго — отбеляза спокойно тя.

Слай се усмихна.

— За какво те търсеше Дейвид вчера? — попита той, като я свари неподготвена.

— Аз... — започна тя и млъкна. Още не беше готова да сподели това с никого. Дори със Слай.

Може би особено със Слай. Макар че едва не се усмихна, като си представи изражението на майка си, когато ѝ кажеше истината: „Знам какво мислеше тогава за брак с Дейвид, мамо, но не се тревожи. Няма да се омъжа за него — всъщност той дори не ми предложи. Само ще родя незаконно дете от него.“

— Срегнах Жан Виши в клуба.

— Случайно ли?

— Той ми се обади и поиска да ме види.

— Разбирам — каза Слай.

— Това ли е всичко? Няма ли да кажеш, че съм голяма глупачка?

— Трябва ли?

— Е, не, но не беше никак опасно. Само ми каза, че е невинен.

— Спенсър, да не би да очакваш някой да ти се обади и да се изповяда?

— Човек никога не знае — настоя тя. — Все нещо може да излезе отнякъде.

— Чух, че Дейвид е заловил някакъв тип в двора ти. Работел за Рики Гарсия.

— Така мисли Дейвид.

— Предполагам, че има право. — Слай се поколеба за минута. — Преди няколко минути говорих с него. Тази сутрин са намерили мъжа обесен в килията му.

— Трябва да тръгвам — прошепна Спенсър и усети, че ѝ прилошава.

Отново мина покрай Одри, вмъкна се в кабинета си, затвори вратата и се облегна на нея, като опря буза на хладното дърво. Изведнъж по гърба ѝ полазиха тръпки. Обърна се рязко.

В стаята беше Джаред.

— Джаред!

— Трябва... да говоря с теб, Спенсър.

Тя седна неспокойно и му посочи един от столовете пред бюрото си.

— Аз взех парите, Спенсър — рече мрачно той.

— Какво?

— Направих дългове на хазарт. Теб те нямаше. Не можех да кажа на Слай — не съм скъпоценната му внучка. — Думите му бяха пълни с горчивина. — Господи, Спенсър, съжалявам. Оттогава се опитвам да върна всичко до последния грош, но не ми стигна времето.

Спенсър се вдърви като от студ, вцепенени се. Сякаш я обляха огромни ледени вълни. Опита се да каже нещо, но не можа. Седеше неподвижно. Накрая успя да проговори.

— Искаше ли да ме бутнеш от балкона на къщата, когато отидохме да я разгледаме?

— Какво?

— Нали чу. Опита ли се тогава да ме убиеш, Джаред?

— За Бога, не, Спенс! — Той се наведе напред и притисна слепоочията си с длани. — Господи, не! Кълна се! Така ли помисли? За нищо на света не бих ти сторил нещо лошо, Спенсър.

Тя се облегна назад. Отчаяно искаше да му повярва.

— Защо не дойде и не ми каза, че си загазил? — попита с дрезгав глас тя.

— Спенсър, ти беше много нещастна тогава. Дани току-що беше починал. Не чуваше какво ти говорят. После замина. А аз не можех да взема парите ей така от сметките на Слай. Той може и да е възрастен, но има орлов поглед.

Джаред се изправи. Приличаше на стар и изтерзан човек.

— Отначало не казах на Сесили и едва не се разделихме — тя мислеше, че имам друга.

— Така ли беше?

— За известно време, да — призна с нежелание той. — Заради това започнах с хазарта. Казах на Сесили — само за хазарта — защото не исках да разруша брака ни. — Той пак седна. — Нали знаеш, годините минават, чувствата охладняват... Понякога търсиш нещо друго или се опитваш да възвърнеш младежките трепети. Но аз обичам съпругата си. Първо отидох при татко, но той е в пенсия. Не можеше да изплати дълговете ми. Щях да възстановя всичко в сметката ти, но

ти реши да купиш онази проклета къща... Ако беше изчакала още няколко дни, всичко щеше да се уреди.

Спенсър седеше вцепенена, вперила поглед в него. Той стана, приближи се до нея, падна на колене и взе ръцете ѝ.

— Спенсър, съжалявам. Кълна се. И още не мога да повярвам, че си помислила, че мога да ти сторя нещо лошо.

— Как успя да си набавиш парите?

— Продадох земята в Юпитер. Провървя ми, получих три пъти по-голяма сума, отколкото струва. — Той въздъхна и наведе глава. — Бръкнах и в спестяванията за образованието на децата, но и тези пари възстанових.

Джаред се изправи.

— Ще кажеш ли на Слай? — Той се усмихна малко тъжно. — Ще чакаш, докато компанията стане твоя и после ще ме уволниш?

Спенсър не можа да сдържи смеха си.

— Ще трябва доста да почакам. Слай може и да е над деветдесет, но дядо му доживя до сто и тринадесет години. Когато Слай си отиде от този свят, ние двамата ще бъдем стари и оглупели. Вероятно ще съм забравила какво си направил.

— Благодаря, Спенс — каза тихо той, тръгна към вратата, сетне се обърна. — Спенсър, кълна се, че винаги съм работил много тук. Справих се добре с вложенията ни, знам историята на архитектурата почти колкото теб и винаги съм влагал сърце и душа в делата на „Монтгомъри Ентърпрайзис“. Въпреки прегрешенията си, никога не съм искал да ти бъда в тежест.

— Знам това, Джаред.

Той кимна и отвори уста да каже още нещо, но изглежда не намери думи.

— Само две неща искам, Джаред. Ако някога пак загазиш, бъди честен е мен, по дяволите.

— Да — отговори е дрезгав глас той. — А второто?

— Върви си и не ми говори повече за това. И не се надвесвай над перилата, за да ме плашиш до смърт.

— Мисля, че станаха три-четири. — После преглътна с усилие и добави: — Благодаря, Спенс.

— Пето — престани да ми благодариш.

Той кимна и излезе. След като вратата се затвори зад гърба му, Спенсър наведе глава. Ръцете ѝ трепереха. Дали ѝ каза истината?

Дейвид седна зад бюрото си и се прозя. Отпи от кафето, започна да мига и погледна хартиите пред себе си.

Дани бе запазил десетки изрезки от вестници — някои за загадъчни смъртни случаи, други за кражбите от гробищата, приписвани на Трей Дилия и последователите му. Добре че поне Дилия още беше в затвора.

Дейвид отново започна да рови из книгата. Попадна на изрезка от списание, свързана с един случай на магьосничество по времето на Луи XIV. Замесена е била дори любовницата на краля Слънце. Играла си с различни смеси. Някои от нейните „средства за възбуждане“ се оказали отровни. Жената се измъкнала безнаказано, но десетки други изгорели на кладата.

Дейвид остави статията, после пак я взе и я препрочете по-внимателно, като се опитваше да разбере дали магьосниците са нападали гробища и са използвали човешки органи. Нищо подобно. Отново остави статията.

Имаше, изрезки за предполагаемите престъпления на Рики Гарсия. Ето други — този път за смъртта на богатата съпруга на Жан Виши. Намерена до камината от коралова скала в елегантната си спалня. Липсвали само диамантите. И никакви отпечатъци — освен тези на обитателите на дома. Била ударена със статуетката от полицата над камината, но убиецът явно бил с ръкавици. Върху статуетката били намерени само отпечатъците на госпожа Виши и на прислужницата. Жан Виши отсъствал от дома си.

Дейвид остави изрезките, потърка очи и натисна бутона на вътрешния телефон.

— Рива, би ли ми донесла кафе?

Чу тихия смях на сестра си толкова ясно, сякаш беше до него.

— Кубинско ли, братко? Нещо освежаващо?

— С много кофеин.

— Веднага.

— Благодаря.

Дейвид затвори телефона и отново се вгледа в изрезките, сетне прелисти собствените си материали по случая.

Виши бе убил съпругата си. Беше сигурен. Но престъплението беше съвършено. По време на убийството Виши е бил в яхтклуба. Десетки свидетели са го видели там.

Независимо къде е бил Виши, той беше организиран престъплението и бе платил за него. За съжаление го беше планирал толкова внимателно, че никой — нито полицията, прокуратурата и частните детективи, наети от семейството на Вики — не бе успял да докаже вината му.

Дейвид разтриваше врата си, когато Рива влезе с кафето.

— Приличаш на смъртник — каза тя, като седна на бюрото му.

Той взе кафето — гъсто като сироп кубинско кафе. Ще сгрее кръвта му. Услади му се. Изпи го на една глътка.

— Знаеш ли — започна Рива, — мислиш, че можеш да разрешиш случая за една нощ, но трябва да гледаш реално на нещата. Виж колко време мина от смъртта на Дани. Трябва да приемеш факта, че този случай може би ще остане неразкрит.

— На всяка цена трябва да намерим убиеца.

— Защо?

— Защото противен случай Спенсър няма да бъде в безопасност.

Рива се поколеба.

— Спенсър няма да е в безопасност или двамата няма да можете да уредите живота си?

— И двете — отговори той.

Когато Рива излезе от кабинета му, Дейвид се усмихна и отново се зае с работата си, но написаното бягаше пред очите му. Вдигна телефона и набра номера на Опенхайм.

— Какво има пак, Делгадо? Когато някой напусне екипа ми, обикновено повече не ме безпокои?

— Направи ми една услуга. Ексхумирайте Вики Виши.

— Защо? Тя умря от удар с тъп предмет. Оръжието беше намерено до тялото ѝ, покрито с кръв и мозък, за Бога! Дори аутопсия не ни беше необходима.

— Но не сте се усъмнили в отравяне.

— Ако не намерим нищо, Жан Виши ще ни съди.

— Преглеждах личните бележки на Дани — обясни Дейвид. — Имам някакво предчувствие. Мисля, че той е попаднал на следа.

— Виши е платил на убиец. Това е ясно на всички. Само че не можем да го докажем.

— Но според мен го е направил, защото не е искала да умре достатъчно бързо по неговия начин.

— Ще си помисля, Дейвид.

— Мисли бързо.

Отговорът беше изщракване. Дейвид тъкмо остави слушалката, когато позвъни Рива.

— Уили Информатора на втора линия — каза припряно тя, защото знаеше, че Дейвид се опитва да го намери.

— О, Уили! Къде беше, по дяволите? — попита Дейвид. Настъпи мълчание. За миг си помисли, че Уили ще затвори. — Уили, там ли си? Висях няколко часа под онзи проклет мост, за да те чакам, затова по-добре не затваряй!

— Защо си ме търсил? — попита озадачено Уили.

— Нужна ми е информация.

— Чувам, че си близък с вдовицата на Дани. Тя знае как да ме намери.

— Какво?

Главата на Дейвид изведнъж започна да пулсира.

— Често се срещяхме с Дани — продължи с дрезгав глас Уили. — Той ѝ е казал как да ме намери. Може да му е помагала от време на време, знам ли.

— Свързвала ли се е наскоро с теб?

— Разбира се — отговори гордо Уили. — Откъде мислиш, че знаеше за онова гробище?

Дейвид изпъшка, доволен, че Спенсър не е наблизо. Искаше му се да я разтърси от главата до петите. Но това нямаше да е хубаво за нея и за бебето.

— Защо ми се обаждаш сега, Уили?

— А ти защо ме търсиш?

— Първо ти.

— Трябват ми пари — призна Уили. — И имам информация.

— Добре.

— Кога ще ми платиш?

— Знаеш, че ще го направя.

— Госпожа Хънтингтън плаща по-добре.

— Така ли? Ще ти строша зъбите, ако не ми кажеш нищо и не приемеш оскъдното ми възнаграждение — предупреди го Дейвид.

Уили се позамисли, сетне въздъхна.

— Убедителен си, Делгадо. Рики Гарсия е пратил човек да наблюдава къщата на Хънтингтън, откакто Спенсър се е върнала.

— Знам това, Уили. Човекът е мъртъв.

— Ти ли го уби?

— Не. Умрял е в затвора.

— Как?

— Обесил се.

— Аха, може би. — В гласа на Уили прозвуча страх. — Но трябва да знаеш, че Рики те иска мъртъв. Спомена го няколко пъти и нали знаеш какъв е.

— Ще се погрижа за себе си. Друго?

— Ами казват, че искал да говори с вдовицата на Дани. Че имал информация за нея, но не и за ченгетата.

— Аз вече не съм ченге.

— Няма значение. Рики не ти вярва. — Това ли е всичко?

— Да. Нали ще я държиш под око?

— Добре. Уили... — започна Дейвид, но връзката изведнъж прекъсна.

Внезапно изпита безпокойство, макар да знаеше, че Джими наблюдава Спенсър. Стана, събори половината неща от бюрото си и бързо излезе от кабинета, като каза на Рива:

— Отивам в „Монтгомъри Ентърпрайзис“. Не знам колко ще се бавя. Ако ти потрябвам и не ме намериш там, опитай клетъчния телефон в колата или номера на Спенсър.

Излезе и потегли с колата след секунди. Попадна в уличното задръстване. Когато стигна до „Монтгомъри Ентърпрайзис“, нито колата на Спенсър, нито тази на Джими бяха на паркинга.

Дейвид излезе бързо от колата и се втурна вътре. Спря пред бюрото на Одри.

— Къде е Спенсър?

— Господин Делгадо, не заслужава ли госпожа Хънтингтън малко уединение? Един от кучетата пазачи е подире й — каза Одри и се намръщи. — Случило ли се е нещо? Вероятно ще мога да я намеря, ако ми обясниш за какво става дума.

Слай стоеше на прага на кабинета си. Беше чул целия разговор и не му трябваха обяснения.

— Прибра се вкъщи да се срещне с агентката. Наложих се да промени някои от финансовите си планове.

— Благодаря — отговори Дейвид и тръгна към вратата.

— Дейвид! Случило ли се е нещо? — попита угрижено Слай.

— Не — усмихна се Дейвид. — Само мисля да поема дежурството и да дам малко почивка на Джими.

Появи се Джаред.

— Случило ли се е нещо, Дейвид? — попита и той.

— Не — отговори спокойно Дейвид, усмихна се и махна с ръка за довиждане.

С всяка крачка ускоряваше ход. Не вярваше в предчувствия, а в инстинкта си. А точно сега той го караше да бърза. По целия път до къщата на Спенсър руга уличното движение.

Стигна и сърцето му започна да бие оглушително, а дланите му се изпотиха. Завъртя волана, спирачките изскърцаха пред къщата и извади пистолета си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не ѝ се стоеше в кабинета. Особено след изповедта на Джаред. Мислеше само за папките на Дани у дома.

Според Дейвид книжата бяха важни, но не ги бе взел всичките. Може да ѝ хрумне нещо, ако прегледа останалите.

Обади се на Слай и Одри, сетне излезе на паркинга, където я чакаше Джими.

— Здравсти, Джими. Прибираме се у дома.

— Добре.

— Не ти ли е скучно да ме охраняваш по цял ден?

— Не — ухили се той. — Имал съм много по-тежки случаи.

— Така ли?

— Налагало се е да следя някои наистина грозни жени.

— Аха — отговори Спенсър.

— Само се пошегувах — побърза да я увери Джими.

— Добре тогава. Да тръгваме.

Спенсър се включи в уличното движение. Пред нея имаше училищен автобус и трябваше да кара бавно. Зад нея се появи още един. Джими остана някъде назад.

Най-сетне успя да свие в тихата уличка за дома си. Зави по алеята в двора и се намръщи, като не видя Джими. В този момент отзад се появи черен мерцедес последен модел и прегради пътя.

Спенсър се огледа. Кварталът беше притихнал. Нямаше деца да играят навън. Съседите ѝ бяха още на работа.

Впери поглед в мерцедеса, сетне започна да отстъпва към къщата. Ключовете бяха в ръцете ѝ, но нямаше да успее да стигне до вратата, да се прибере и да я заключи навреме.

От колата слязоха двама мъже и тръгнаха бързо към нея. Спенсър започна да вика, после се обърна и хукна да бяга.

Мъжете я хванаха за ръцете. Съпротивляваше се, но те я обърнаха и тя се озова пред трети мъж — слаб, добре облечен. Изглеждаше порядъчен, но в него имаше нещо мазно.

— Не се страхувайте. Дойдох само да поговорим, госпожо Хънтингтън — каза той. — Аз съм Рикардо Гарсия и знам, че сте чувала за мен. Сега ще влезете в колата.

— Не! — извика Спенсър. Тресеше се като трепетлика на вятъра и коленете ѝ започнаха да се огъват. Но не можеше да направи нищо. Ако възнамеряваше да я убие, щеше да го направи, без да му мигне окото.

— Госпожо Хънтингтън, искам само да разговаряме. Искам да ви помогна, а след това да ме оставят на мира да си гледам работата.

— Работата ти е да убиваш.

— Понякога хората трябва да умрат — каза със съжаление той. — Но не и вашият съпруг.

— Къде е Джими? — попита тя.

— Младият мъж, който ви охранява ли? Малка неприятност с колата.

Тя преглътна с усилие и в очите ѝ започнаха да парят сълзи.

— Ако си му направил нещо...

— Малка злополука, госпожо Хънтингтън. Воланът му блокира. Колата му само излезе от шосето. Няма му нищо. Ето, доверих ви се. Сега ще дойдете ли с мен? Моля.

— Няма да... — започна тя, но млъкна, когато Гарсия се приближи до нея.

— Казах „моля“ — добави тихо той. Внезапно извади голям револвер и го насочи към слепоочието ѝ, като направи знак на хората си да се дръпнат встрани. — Идвайте с мен!

Другите двама отидоха бързо до колата, единият отвори предната врата, а другият — задната. Гарсия я буташе към тях.

Точно когато щяха да я вкарат в колата, Спенсър чу изсвирване на гуми. Колата на Дейвид зави по алеята пред дома ѝ и той изскочи от нея, като насочи пистолета си към Рики Гарсия.

— Пусни я! — изкрещя той.

Гарсия се спря и каза съвсем тихо нещо на испански. Двамата мъже насочиха пистолетите си към Дейвид.

— Ще те убия, Делгадо — каза също толкова тихо Рики Гарсия на английски. — Алфонсо ще прати куршум в главата ти. Луис ще изтръгне сърцето ти. Махай се от пътя ми.

— Пусни я! — повтори разярен Дейвид.

— Ще умреш!

— Да, но и ти няма да останеш жив. Познаваш ме добре. Ще натисна спусъка, докато твоите тъпанари още се канят. Ще те уцеля право между очите и прекрасно знаеш, че ще го направя.

— И все пак ще умреш.

— Изобщо не ми пука! Пусни я! Веднага!

Спенсър не смееше да си поеме дъх. Рики я притискаше към себе си, опрял пистолета в слепоочието ѝ.

Изведнъж Гарсия я пусна и я блъсна към Дейвид. Спенсър трепереше толкова силно, че едва пристъпяше, но събра сили, защото знаеше, че не бива да се бави. Дейвид я прикри с тялото си, като продължаваше да държи Рики на прицел.

— Ако имаш да казваш нещо, Гарсия, кажи го сега! — настоя той.

— Добре, ще ти кажа, каквото знам — процеди през зъби Гарсия, после се усмихна и погледна Спенсър. — Не съм убил съпруга ви, госпожо. Но животът ми се превърна в истински ад, откакто той умря! Особена, след като вие се върнахте в града. Да, следях ви. Внимателно. Съпругът ви беше умно ченге. Искате да знаете кой е убил Дани ли? Потърсете убицеца сред своите. — Рики се обърна и се качи в колата си. Другите двама държаха Дейвид на прицел, докато се вмъкваша в черния мерцедес. Двигателят на колата изрева и мерцедесът се стрелна по шосето.

— Добре ли си? — попита Дейвид с дрезгав глас.

Спенсър кимна. Господи, всеки път ѝ се притичваше на помощ.

— Аз съм добре, но Джими... — добави задъхана тя. — Гарсия каза, че е жив, но...

— Да влезем вътре — предложи Дейвид.

Спенсър се опита да отключи, но ръцете ѝ трепереха. Дейвид посегна да вземе ключовете от нея, но тя успя да отвори и влязоха.

Той взе телефона.

— На кого се...

— На Джими, в колата! Никой не отговаря. По дяволите!

В този миг на вратата се потропа. Спенсър отвори и видя Джими — задъхан, с рана на бузата и струйки пот по лицето.

— Тичах — каза той. — О, Господи, да знаеш само как тичах...

— Всичко е наред — успокои го Дейвид.

— Как се сети да дойдеш? — попита Джими, вперил недоверчиво очи в Дейвид. — Не можах да ти се обадя. Телефонът е разбит. Ако имаше някой с мен...

— Ще се обадя в полицията — рече Спенсър. — Те ще намерят Гарсия.

— Рики Гарсия ли беше? — попита още задъхан Джими.

— Всичко е наред! — успокои го Спенсър. — Направил си възможното.

— Не беше достатъчно.

— Джими — промълви тя. — Ще извикам ченгетата.

— Аз ще се погрижа за това — намеси се Дейвид и взе слушалката от ръката ѝ. — Вече са свикнали е обажданията ми.

По-късно Дейвид отново започна да преглежда папките и Спенсър направи същото. Почти не разговаряха.

Джими отиде с ченгетата да изтеглят колата му и да даде показания. Дейвид им бе съобщил за случката с Рики Гарсия. Попаднал бе на Джери Фрайд. Гласът му прозвуча уморено и тъжно.

— Мога да го арестувам за нападение, но той има добри адвокати. Няма да мога да го държа дълго.

— Знам. Само направи, каквото можеш.

— Още съм в отдел „Убийства“. Този случай не е за мен.

— Но това е убийство! Става дума за смъртта на Даниел Хънтингтън.

— Според закона, Делгадо, това се води нападение.

— Както и опит за отвличане — озъби му се Дейвид. — Фрайд, постарай се. Само не забравяй, че тогава убиха партньора ти.

Свечеряваше се и Спенсър и Дейвид бяха сами. Спенсър се схвана да седи на пода, но това беше най-добрият начин да разстеле книжата пред себе си.

— Какво е това? — попита ненадейно Дейвид.

— Кое?

— Тук върху тази изрезка на рецензия за някакво благотворително балетно представление пише нещо. Присъствала е Вики Виши. Не мога да го разчета, а до него е написан номера на телефонната централа на „Монтгомъри Ентърпрайзис“.

Спенсър стана и впери поглед в изрезката, заинтригувана и изпълнена с надежда. После въздъхна разочаровано.

— Пише само „Одри“. Секретарката ми. Сигурно ми се е обаждал. Това е служебният ми телефон и чрез Одри се свързват с мен.

— Аха. — Дейвид остави изрезката и се протегна. Сетне се наведе напред и разтърка очи.

— Дейвид... Бях ужасена, когато Рики Гарсия днес опря пистолета в главата ми. Но нещо повече — никога не съм се чувствала толкова безпомощна.

— Спенсър, кълна се, че повече няма да те оставя сама нито за миг.

— Никой не може да обещае такова нещо. Няма да е честно. Аз... Искам да ме научиш да стрелям.

— Спенсър, ти никога не си държала пистолет в живота си. Опасно е, ако не знаеш...

— Точно затова. Искам да се науча, Дейвид, необходимо ми е, моля те.

Той стана. И без това доникъде не стигна с папките.

— Добре. Да вървим. Имаш ли оръжие?

— Пистолетът на Дани. Трябваше да го върна, но напуснах града...

— Вземи го.

Мислеше да я заведе на полицейското стрелбище. Може би щеше да успее да я вмъкне. После промени решението си и я заведе в един клуб.

Справяше се добре. Но това, което правеха, хич не му харесваше.

— Детето може да се роди с увреден слух — пошегува се той, докато се опитваше да я разубеди.

Спенсър обаче продължи да се прицелва и да стреля.

— Но поне ще има възможността да се роди.

— Рики Гарсия каза да огледаш внимателно хората около теб — изведнъж се сети Дейвид. — Кой от тях може да има нещо общо с убийството на Дани?

Този път Спенсър не улучи и поклати глава.

— Рики Гарсия е убиец и крадец. Защо да му вярвам?

— Не знам. Тогава защо му повярва? Не съм! — възпротиви се тя.

Дейвид взе пистолета от ръката ѝ, провери дали е пуснат предпазителят и я поведе навън. Придружи я до тях и заключи вратата.

— Може би тази седмица не трябва да ходиш на работа.

— Не мога да отсъствам цяла седмица. Имам срещи. Слай се нуждае от мен.

— На него му трябваш жива и здрава.

— Но ако престана да издавам признаци на живот, убиецът на Дани ще е постигнал своето.

Той не отговори. Въздъхна дълбоко и тръгна към дивана.

Спенсър го последва.

— Има спалня за гости — рече тихо тя.

— Тук ми харесва. Лека нощ — повтори решително той.

Седмицата беше дълга и досадна. Спенсър настоя да ходи на работа и Дейвид я следваше навсякъде. В сряда я съпроводи до Южния плаж, стоя и слуша, докато тя обясняваше на група господата с костюми, кое може и кое не може да бъде запазено в хотела им и колко ще струва. Отначало изглеждаха мрачни, но тя им каза, че плочките в коридора са донесени от испански замък и са на стойност почти колкото целия хотел.

Слай мълча, докато Спенсър говореше. Сетне се облегна на стената до Дейвид.

— Заслужаваш си цената в злато — каза му Слай. — Бих искал да ми позволиш да ти платя. Отнемам ти толкова много време.

— Дани беше най-добрият ми приятел — отвърна му Дейвид.

— А Спенсър?

— И тя ми е приятелка.

Слай изсумтя и се изправи, като видя, че мъжете си тръгват.

— Ожени се за нея.

— Не мога. Не още.

— Защо?

— Защото тя няма да ме вземе.

— Накарай я. Направи я поне щастлива, ако нищо друго не излезе!

Дейвид се ухили.

— И това ще стане. Нека първо намеря убиеца. Дани всъщност още не е погребан. За никого от нас.

Всички обядваха в едно кафене на плажа и наблюдаваха кълкборите, мускулестите безделници, полуголите красавици и възрастните граждани, които се наслаждаваха на слънцето. Слай гледаше мълчаливо Спенсър като ястреб. Дейвид реши да се обади на Опенхайм.

— Е, арестувахме Рики, но не за дълго.

— Така и предполагам. Какво става с ексхумацията на Вики Виши?

— Действам по въпроса. Ще ти се обадя.

— Благодаря.

Върна се на масата. Беше късно, когато си тръгнаха. Пътуваха мълчаливо.

— Братовчед ти върна ли всичките пари? — попита изведнъж Слай.

— Той, хм...

— Върна ли ги или не? — повтори нетърпеливо Слай.

— Да. Откъде знаеш?

— Какво? — заинтересува се Дейвид.

— Ами Джаред е взел малък заем — обясни му спокойно Слай.

— Сигурно е мислел, че аз не знам. Дватама със Спенсър трябва да уредят този въпрос.

— Уреден е! — каза решително Спенсър и се обърна намръщена.

— Слай, нали няма да го уволниш?

— Щях да го направя, ако не си беше признал. Напук на майка ти, баща ти и цялото проклето семейство! Само че си призна. Позволявам на хората само една грешка. Винаги е ставало, каквото кажа. Една грешка и възможност да я поправят.

— Поправена е — каза неспокойно Спенсър, като срещна очите на Дейвид в огледалото. Бяха тъмносини, присвити. Гневни.

А онази проклета вена пак пулсираше.

Първо закараха Слай. После Дейвид я заведе до дома ѝ и влезе вътре — зловещо мълчалив. Сетне избухна:

— По дяволите, колко пъти трябва да ти казвам? Не мога да успея, ако криеш всичко от мен. Защо не ми каза за Джаред?

— Нямахте нищо за казване — отговори тя и отиде в кухнята.

— Както и за Уили! — озъби се той.

— Уили?

— Да. Попаднала си случайно на гробището, а? Свързала си се с информатор, който може да ти навлече истински неприятности и едва не причини смъртта ти. И пак не ми каза...

— Не си ме питал за Уили!

— Нали те питах кой е източникът на информацията ти? — Той замълча, после отсече: — Искам да знам какво е направил Джаред.

— Взел е назаем пари.

— Много ли?

— Да.

— Без да пита?

— Но той ги върна. Не е убил Дани! Те бяха приятели. Роднини. Децата на Джаред го наричаха чичо Дани!

— Някои хора убиват дори собствените си майки!

— Не и Джаред — настоя Спенсър.

— Кога е взел парите?

— Преди около осем месеца.

— В такъв случай... — въздъхна Дейвид и поклати глава.

— Какво?

— Може би имаш право. Нещата са започнали преди убийството на Дани. Отивам в кабинета му. Лека нощ.

Спенсър го гледаше как се изкачва по стълбите. Ами ако и аз прегледам папките? — помисли си тя. Едва не изрече това на глас. Но не го направи. Само прехапа устни и отиде да си направи чай. После се отказа и си легна.

В четвъртък сутринта дойде Сесили. Нахлу в кабинета на Спенсър с широка усмивка.

— Да не забравиш — поканени сме у свекър ми утре вечер.

— Добре — отговори Спенсър, като я гледаше сърдито.

— Какво има? — попита предпазливо Сесили почти шепнешком.

— Ако ми се сърдиш заради парите, които взе Джаред...

— Не се сърдя заради парите, Сесили. Бясна съм, защото нямаш право да се бъркаш в живота ми, както си направила, и да намекваш на Дейвид за... положението, в което смяташ, че съм!

— Не съм му намекувала — нацупи се Сесили. — Казах му го направо — съвсем ясно!

— Сесили...

— Спенсър, права съм, нали? Повярвай ми, разбирам от тези неща. Нали са ми минали през главата!

— Защо си казала на Дейвид?

— Аз... — въздъхна Сесили и се отпусна на един стол. — Мислех, че ако се разправяш с Дейвид или си по-често с него, няма да забележиш какво става със сметката ти.

— Сесили!

— О, Спенсър, знам, че беше глупаво. Но всички бяхме в паника — Джаред, Джон, аз... Не разбираш ли?

— Добре, Сесили — въздъхна дълбоко Спенсър.

— Няма да обидиш Джон, като не дойдеш утре, нали? Веднага след работа.

— Ще дойда.

— Благодаря... за проявеното разбиране. Джаред не е свършен, но не е лош.

— Приключихме с въпроса, Сесили.

Сесили стана, тръгна към вратата, сетне се спря.

— Е? — попита тя.

— Какво?

— Познах ли?

— Изчезвай, Сесили.

Влезе Одри.

— Извинявай, Спенсър, но Санди чака на трета линия.

— Благодаря.

— Знам, че съм права — ухили се Сесили, махна ѝ с ръка за довиждане и излезе.

Спенсър работи до късно. Успя да забрави за малко личния си живот, но когато вдигна очи, видя Дейвид на прага.

— Не мислиш ли, че не трябва да работиш толкова много? Дай на бебето малко почивка, за Бога.

Спенсър усети, че се изчервява.

— Би ли говорил малко по-тихо?

Той вдигна ръце.

— Защо? Тук няма жива душа.

Тя погледна часовника си. Беше почти осем.

— Трябва да храниш това дете.

Спенсър не можа да скрие усмивката си.

— Това означава ли, че ти си гладен?

— Разбира се.

— „Тауърс“? Близко е, вкусна морска храна и става бързо.

Той кимна. Спенсър затвори папките и стана, после грабна чантата си и извади ключовете, за да заключи кабинетите.

— Слай не каза „лека нощ“.

— Каза, но ти беше заровила нос в книгата.

Дълъг ден. Прекалено дълъг с проблемите, които създаваха онази смахната Спенсър Хънтингтън и Делгадо.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката. От другия край вече говореха.

— Утре ще има вечеря в къщата на Джон Монтийт. Аз ще бъда там. Ти също трябва да дойдеш. И каквото и да си намислил да правиш, гледай да няма много кръв. Ще има малки деца. Направи така, че да прилича на нещастен случай.

— Писна ми и съм уморен...

Гласът му заглъхна, като чу зловещия дрезгав смях.

— Направи го. Защото ако не успееш, ще си имаш големи неприятности!

Връзката прекъсна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук правят най-вкусната риба със сос от орегано в целия свят — каза Спенсър, докато преглеждаше менюто и се усмихна на сервитьорката, която чакаше до нея. — Донесете ми от нея и бяло вино.

— Не, рибата и виното са за мен — намеси се Дейвид. — За нея кафе — не, в кафето има кофеин. Значи риба и нещо безалкохолно.

— Дейвид... — започна Спенсър.

— Не пий, Спенсър. Моля те.

— Забравям.

Той се облегна назад и се вгледа в нея.

— Не трябва ли да отидеш на лекар?

— Дейвид, доста време изгубих по лекари. Аз и Дани бяхме убедени, че нещо ни има. Не отричам, че трябва да отида, нито пък, че съм бременна, но не искам да се вълнувам или да правя планове за... дете, докато не съм сигурна.

— Но нали направи теста.

— Знам. Но още е рано. Ще изчакам малко и ще отида на лекар.

— Значи все пак се вълнуваш?

— Естествено.

— Дори когато детето е от мен, а не от Дани?

Спенсър се поколеба, сетне каза спокойно и тихо:

— Да, исках дете от Дани. Той беше прекрасен човек и трябваше да остави нещо след себе си на този свят.

— От Дани винаги ще има нещо на този свят, докато ние сме живи. Ние и всички, които го познаваха, никога няма да го забравим. Нито мечтите му.

Тя кимна и дръпна ръката си, когато сервитьорката донесе напитките.

Жената намигна на Спенсър.

— Мога да ти донеса вино, без да забележи.

Спенсър се засмя и поклати глава.

— Не, благодаря.

— Поръчай салата. Зеленчуците са полезни и за двама ви — предложи Дейвид.

Избягваха да споменават Дани, както и разследването и превратностите във взаимоотношенията им. Дейвид разказваше за сестра си, а Спенсър — за плановете си как ще преустрои старинната къща.

Прибраха се. Дейвид ѝ пожела „лека нощ“ и се отправи към дивана в хола.

Тя го гледаше и се колебаеше. В стаята беше тъмно и силуетът му се очертаваше на фона на слабото осветление край басейна. Раменете му изглеждаха много широки, косата — черна, а стойката — съвсем изправена.

Правиш грешка, помисли си Спенсър... Да, но грешката вече беше направена.

Приблужи се зад гърба му.

— Какво има, Спенсър?

— Не искам да спя сама — отговори тихо тя.

Дейвид се обърна към нея. Не можеше да види чертите му в мрака.

— Спенсър, ти не спиш сама — рече тихо той. — Дани е още в онова легло с теб.

— Има друга стая. С истинско легло — възрази тя, но когато той не отговори, избухна: — По дяволите, Дейвид, няма да те моля! Качвам се горе. Прави каквото искаш!

Обърна се и се запъти към стълбището за втория етаж. Подмина спалнята си и тръгна към гостната, като ритна обувките си и хвърли дрехите на пода. Изкъпа се, изсуши се и се мушна под завивките.

Зачака...

Той не дойде.

Поколеба се, но влезе в стаята. Видя разхвърляните ѝ дрехи по пода.

Свали якето и ризата си и ги пусна върху нейните неща. Събу обувките си. Тя не помръдна. Свали панталона и бельото си и седна на леглото да събуе чорапите си.

Продължаваше да спи. Дейвид се усмихна, пъкна се под завивките и я целуна.

Спенсър измърка нещо и обви с ръце раменете му.

Още беше сънena, но се събуди бързо. Той легна върху нея. Плътта ѝ беше гореща и мека като коприна, бедрата ѝ галеха неговите. Спенсър отвори широко очи.

— Дейвид?

— Кой друг може да е? Или имаш усещането, че съм дух?

Тя изви тяло към неговото, ядосана от подигравката му, но той нежно погали бузата ѝ и тихо рече:

— Спенсър, ти ме покани. Само искам да ми обещаеш, че няма да плачеш след това.

Тя се поколеба, вперила поглед в него, сетне го увери:

— Няма да плача.

Целуна я по устните, прегърна я и я притисна към себе си. Повдигна хълбоците ѝ и проникна дълбоко в нея, а тя уви крака около него и се изви нагоре да го посрещне.

И точно когато насладата ги бе довела до трепетни висоти, Дейвид се отдръпна и потърси с длани, пръсти, език и зъби гърдите ѝ.

Тя плъзна устни по голата му плът. Погали гърба, стомаха му. Дейвид вкопчи пръсти в косата ѝ и изстена.

После отново проникна в нея. Трескаво, като обезумял. Срещна небесносините ѝ очи. Докосна красотата на скритата ѝ плът, гърдите ѝ...

Отново впи устни в нейните. Усети тръпнещото ѝ тяло.

Оргазмът го взриви, тялото му се освободи от напрежението. Още усещаше топлината и вибрациите, докато пулсираше в нея.

Минутите течаха. Уплаши се да не ѝ причини болка. Дръпна се и сложи глава на възглавницата до нея.

Очите ѝ бяха отворени и той докосна бузите ѝ.

— Не плача.

— Добро начало — усмихна се той.

Тя отвърна на усмивката му и се сгуши в него.

Спенсър се удиви — първо колко до късно е спала и второ, че Дейвид го няма.

Изуми се още повече, когато разбра, че го няма не само в леглото, но и в къщата.

Джими стоеше пред външната врата и четеше детективски роман.

— Интересен ли е? — попита тя.

— Не е толкова лош — рече Джими.

— Къде е Дейвид? — усмихна се тя.

— Каза, че отива до агенцията за малко. Но не се притеснявай — Хуан и аз сме тук. Виждаш ли го — до колата е. Трябва да дойде някой наистина добър, за да надвие и двама ни — увери я Джими.

— Обзалагам се. Е, влез вътре, ако искаш. Ще направя кафе.

Той отказа. Беше по-предпазлив от друг път.

Денят минаваше бързо. Дейвид се обади по обяд, за да й каже, че е намерил нещо любопитно в папките на Дани.

— И познай още какво.

— Какво?

— Опенхайм е уредил да ексхумират Вики Виши.

— Така ли?

— Може да ме извикат в лабораторията днес.

— Не забравяй за семейното събиране довечера.

— Няма. Ще се опитам да дойда. Джими и Хуан ще наблюдават отвън. И Опенхайм може да прати няколко полицаи. Вече се извини, че е извикал Харис онази вечер.

— Е, знаеш къде ще бъда.

— Още ли не плачеш? — попита тихо той.

— Не.

— Ще се видим по-късно. Обещавам да дойда, преди празненството да е свършило.

Той затвори и погледна папките. Отново вдигна слушалката.

— Рива, необходими са ми някои сведения. Всичко, което можеш да намериш. Трябват ми една рождена дата и място.

— За кого?

Дейвид й каза замислено името.

Джон се зарадва, като видя Спенсър и веднага я дръпна настрана.

— Спенсър — прошепна той. — Мила, толкова сме ти благодарни...

— Чичо Джон, казах на Джаред да забрави за това и ти направи същото.

— Но ако Слай беше разбрал...

— Слай знае.

— Господи!

— Чичо Джон, всички хора правят грешки. Слай знае това.

Джон въздъхна, сетне се усмихна.

— Спенсър, още когато бяхте малки, всички деца казваха, че приличаш на принцеса. Имали са право, мила.

— Чичо Джон, моля те...

— Добре. Искаш ли да ми помогнеш с наденичките? И ще ми разкажеш какво става. Ужасихме се, когато чухме за произшествието в Роуд Айлънд. Научи ли нещо? Какво направиха полицаите? А Дейвид?

Спенсър застана до чичо си край скарата и се опита да му разкаже накратко докъде са стигнали. После пристигнаха децата. Ашли срамежливо прегърна и целуна Спенсър и стоя до нея, докато Сесили я накара да иде в къщата да си сложи банските.

Слай, Джаред и Джими бяха във всекидневната и гледаха мач по телевизията. Хуан пазеше пред къщата.

На вратата се позвъни.

— Аз ще отворя. Извинете ме — рече Джон.

Спенсър очакваше Дейвид и се изненада, като видя Одри, която бързо тръгна към нея. Ашли се втурна да я поздрави и Одри я вдигна на ръце. После я остави до басейна и продължи да върви към Спенсър, която стоеше сама на двора.

Одри се усмихваше и носеше купчина листа в ръка.

— Съжалявам за безпокойството, Спенсър, но знам колко много означава за теб онази къща, която ще купуваш. Санди се обади и...

Тя млъкна и повдигна леко листата хартия. Спенсър я погледна стъписана.

Одри бе скрила пистолет. Сега го бе насочила право срещу Спенсър.

— Трябва да поговорим. Но не тук. Тръгни по пътеката към пристана. Веднага! — продължи Одри със същия приятелски тон.

— О, няма да...

— Спенсър, мога да ти пръсна черепа тук, но първо ще убия Ашли. Знаеш, че не се шегувам. Да вървим.

— Няма да ме застреляш...

— Миличка, нямах никакви проблеми да застрелям Дани. Ще застрелям и теб, без да ми мигне окото. А сега тръгвай. Освен ако не искаш и Ашли да умре. А аз ще го направя, Спенсър. Изобщо не се съмнявай. Какво имам да губя? Само веднъж се загива на електрическия стол, независимо колко хора си убил. Хайде, че нямам време. Тръгвай!

— Защо? — попита Спенсър.

— Тръгни и ще ти кажа.

— Одри, ако ме намерят застреляна...

— О, няма да бъдеш застреляна. — Очите ѝ заблестяха и устните ѝ се изкривиха в лека усмивка. — Ще се удавиш. Нещастен случай...

Точно в пет часа Опенхайм се обади на Дейвид и му каза да дойде в кабинета на съдебния следовател.

Почакаха малко. След известно време Сирил Бърджис — съдебният следовател по делото на Вики Виши, представителен, но плешив — се приближи с мрачен вид към тях.

— Явно имате право, господа. Наистина е била тровена. По-малко всеки ден. Не може да се установи чрез обикновени изследвания на кръвта и урината. Но не е и случайно. Сигурно го е правил някой близък. Човекът, с когото е живяла.

— Съобща да започнат повсеместно издирване на Жан Виши — каза Опенхайм на униформения полицаи, който ги придружаваше, и той веднага тръгна.

— Ти се оказа прав — каза мрачно Опенхайм на Дейвид. — Но още не знам защо е убил Дани.

— Дани е знаел истината.

— Но не е казал на никого от нас. Не е споменал и името на Виши, когато умираше.

— Не, само повтаряше името на Спенсър. — Дейвид замълча, като че ли му хрумна нещо. — Сякаш я предупреждаваше...

Един служител с очила с рогови рамки се приближи до тях.

— Някой от вас да е господин Делгадо?

— Аз — отговори Дейвид.

— Секретарката ви е на телефона. Оттук, моля.

Дейвид вдигна слушалката.

— Рива?

— Дейвид, няма да повярваш. Ти се оказа прав! Одри не е тази, за която се представя. Одри Бетанкорт е била известна за последен път като Одри Хайленд. Преди това е била Одри Грант. В училище се е казвала Одри Инис — името на осиновителите ѝ, след като са я взели от баща ѝ. Рожденото ѝ име е Одри Виши. Не мога да повярвам! Тя е дъщеря на Жан Виши!

— Рива, ти си истинско съкровище. Отивам право в дома на Джон Монтийт да намеря Спенсър. Ще те държа в течение.

Бързо се сбогува с Опенхайм и се качи в колата си. Най-натовареният час. Уличното движение щеше да е истински ад.

Най-сетне Дейвид се измъкна от задръстването. В този миг телефонът в колата му започна да звъни.

— Да?

— Дейвид — чу гласа на Рива, — обадих се на Джон Монтийт, за да попитам Джими дали всичко е наред. Той каза, че е, но в същия миг линията прекъсна. Мисля, че става нещо.

— По дяволите!

— Опитвам се да те разбера — каза Спенсър, докато слизаше надолу по склона. Сърцето ѝ се сви, като осъзна, че къщата на чичо ѝ ще се скрие скоро от погледа ѝ. — Защо уби Дани? Какво ти беше сторил?

— Какво ли? Искаше да ме изпрати на електрическия стол! — възкликна Одри.

— Защо?

— Върви, Спенсър.

Стигнаха до пристана. Около него се виеха гъсти храсталаци, а мангровите дървета растяха досами мътната вода и хвърляха сянка над всичко.

— Одри, това е лудост.

— Е, казват, че не съм съвсем нормална.

Спенсър се обърна, когато стигна до средата на пристана.

— Одри, аз плувам добре. Всички го знаят. Не мога да отида на разходка с теб и да се удавя ей така.

— Самата аз едва ще оживея. Ще плача до края на живота си как си се опитала да ме спасиш, преди да умреш.

— Одри, по-добре ме застреляй. Няма да се удавя.

— Ще го направиш.

— Одри, защо уби Дани?

— Трябваше да убия Дани, защото обичам баща си, Спенсър. Обичах го, докато бях малка, но те ме взеха от него. Намерих го веднага, щом пораснах. Но и двамата нямахме нищо — аз бях само една секретарка. Тогава татко срещна Вики. Дъртата вещица! — Одри потрепери. — Отвратителна беше. Прилошаваше ми всеки път, когато знаех, че е с нея.

— Баща ти е срещнал Вики Виши? — попита Спенсър и изведнъж ѝ прималая.

— Тя не беше Виши тогава. Той трябваше да се ожени за нея. Заради парите ѝ. Сетне тя умря. Аз я убих. Татко се опита да я трови, но тя не искаше да умира. И той се разтревожи. Татко знаеше, че Дани, рано или късно, ще стигне до истината и ще намери начин да ексхумира дъртата кучка. Един ден Дани разказа на татко как някои хора са били тровени бавно, с малки количества, които не могат да бъдат открити в тялото. Разказа му за всички убийства, извършени по този начин. Той трябваше да умре. Знаеше прекалено много. Аз вече бях успяла да се уредя на работа при теб и това помогна. Знаех навичите на Дани и много неща за теб. Нали аз се занимавах с програмата ти. След като Дани умря, помислих, че татко и аз ще бъдем оставени на спокойствие. Но после ти се върна в града и започна да си пъхаш носа навсякъде, и пак загазихме. Трябваше да вляза в къщата ти, защото бяхме сигурни, че Дани е оставил някакви записки. Сетне изведнъж в цялата история се включи Дейвид Делгадо... — Одри започна да се смее. — Ти мислеше, че е Джаред! Колко смешно! Не мога да ти опиша колко се забавлявах, като те гледах как го подозираш!

Спенсър се зачуди дали някой може да ѝ се притече на помощ, ако успееше да накара Одри да продължи да говори. Поне трябваше да опита.

— Онази греда, която падна и накара Слай да мисли, че някой иска да ме убие — пак ли ти беше?

— Чудесен замисъл. Само дето ти не умря.

— А автомобилната злополука в Роуд Айлънд?

— Наемен убиец.

— Но той е работил за Рики Гарсия.

— Работата си е работа. Най-важното са парите. Татко сега е много богат.

— А Рики Гарсия?

— Той е отрепка. Аз съм от класа, Спенсър. Като теб. Опитах се да вляза в дома ти, но онзи нахакан детектив ми попречи. Макар че всичко става много по-лесно, след като татко пипна паричките на Вики.

— Чудесен баща. Дъщеричката му е убивала заради него.

Одри престана да се смее и изгледа злобно Спенсър.

— Нищо не разбираш. Ние имаме връзка — баща ми и аз. Ти не знаеш, не разбираш колко сме близки. Той ме обича. Винаги ме е обичал. — Изведнъж Одри се промени — опитваше се сякаш да убеди Спенсър и себе си в онова, което казваше. — Да не си посмяла да кажеш нещо лошо за баща ми! Ти не си в състояние да разбереш мъж като него, никога не можеш да ни разбереш!

— Господи! — затаи дъх Спенсър, като разбра, че Одри описва съвсем необикновени взаимоотношения между баща и дъщеря.

Замисли се за Виши — вежливия, нагъл мъж, когото бе срещнала в клуба. Човекът, който мислеше, че всичко, което прави за собствено удоволствие и лична изгода, е правилно.

— Спенсър, не ме гледай така! — заповяда ѝ Одри. — Ти не разбираш...

— Не — отговори Спенсър, — но мисля, че започвам. Представям си как е започнало всичко. Изнасилвил те е, когато си била много малка.

— Не ме е изнасилвал...

— Изнасилването е престъпление, Одри.

Точно така. Виши я бе изнасилвил и превърнал в своя играчка. Собствената си дъщеря!

— Кучка! Отначало не исках да те убивам, Спенсър. Мислех, че те харесвам. Но грешах. Ти си мислиш, че знаеш всичко. Раздаваш правосъдие като всички останали. Да, но всички грешахте. Аз обичам баща си и той ме обича. А ти заслужаваш да умреш.

Спенсър забеляза движение зад рамото на Одри. Някой се промъкваше през храстите.

— Одри — започна тя с надеждата да ѝ попречи да чуе, че помощта идва.

Одри се обърна. И все пак Спенсър изпита надежда. Отзад стоеше Джери Фрайд.

— Джери! — извика с облекчение Спенсър.

Но Одри започна да се смее.

— О, Спенсър, уж си голяма умница, пък си адски тъпа! Защо мислиш, че Дани не се доверяваше на Фрайд? Дани не беше идиот. Партньорът му взимаше рушвети. Горкият Джери — не можеше да спре, взимаше ли, взимаше. Не му е много приятно, но познай, Спенсър. Той ще бъде този, който ще те удави.

Спенсър погледна Джери и разбра, че Одри казва истината. Обърна се и хукна към края на пристана.

— Мръсница! — извика Одри и стреля.

Куршумът изсвистя покрай главата на Спенсър. Не знаеше колко е дълбоко, но трябваше да скочи във водата. Хвърли се в океана и заплува...

Една ръка я улови за крака и тя се извъртя. Видя лицето на Джери под водата. Опита се да излезе на повърхността, но той я дърпаше надолу...

Дейвид нахлу в къщата и попита:

— Къде е Спенсър?

Всички гледаха мача, но щом доловиха уплахата в гласа му, Слай скочи, а Джими се обърна.

— Тя е навън, обръща наденичките и бърбри с Одри — успокои го Джон Монтийт.

Одри... Кръвта на Дейвид се смрази.

В този миг вътре се втурна Ашли, като пицеше.

Спенсър се извиваше, дърпаше и мятеше с всички сили. Успя да излезе на повърхността и си пое въздух, точно когато ръката на Фрайд отново я намери. Този път бутна главата ѝ под водата. Внимаваше. Не искаше да има рани.

Одри също беше във водата и крещеше на Фрайд.

— По дяволите, убий я! Довърши я! — беснееше тя. — Всеки момент може да дойде някой!

Спенсър отново се освободи и излезе на повърхността, като си пое дълбоко въздух. Опита се да плува.

Ръката пак я намери — този път я хвана за рамото. Започна да се съпротивлява, но потъваше.

Въздухът не ѝ достигаше. Нагълта вода. Господи, губеше сили.

Отначало не ги видя. Сетне нещо във водата привлече вниманието му. Една глава ту се показваше, ту се скриваше под водата.

Главата на Спенсър.

Хукна натам.

Изведнъж Спенсър усети, че Джери я бе пуснал и се биеше ожесточено с някого.

Дейвид. Бе потопил главата на Фрайд под водата. Съвсем не се шегуваше.

Внезапно Одри скочи върху Дейвид с лудешки вик. Той потъна, а Фрайд се появи над водата. Отново натисна главата на Спенсър. Тя си пое дълбоко въздух точно преди да я потопи. Бореше се под водата с него. Удряше го с юмруци. Усети нещо твърдо — пистолет. Извади го от кобура, но не можеше да се отскубне от Фрайд, за да се прицели. Не издържаше повече — отчаяно се нуждаеше от въздух, белите ѝ дробове щяха да се напълнят с вода. Зави ѝ се свят. Смътно чу някакъв тъп удар и усети, че Одри се носи покрай нея. Ще се удави!

Не. Видя върху раменете на Джери две ръце, които го откъснаха от нея. Тя се показа на повърхността и напълни дробовете си с въздух. Одри се носеше по водата на известно разстояние от нея. Дейвид се бе отскубнал от Одри, за да отърве Спенсър от Фрайд. Двамата се бореха ожесточено. Фрайд беше едър, но Дейвид беше по-силен. Независимо от това Спенсър не искаше да рискува. Приблужи се до тях и насочи пистолета към главата на Джери.

— Пусни го! Ще те застрелям, негоднико. Ти си съучастник в убийството на Дани и окото ми няма да мигне!

Фрайд беше като обезумял. Обърна се към Дейвид и се хвърли върху него с цялата си тежест. Двамата потънаха.

Спенсър се гмурна след тях и ги видя вкопчени един в друг дълбоко под повърхността. Дейвид ѝ направи знак да излезе нагоре. Фрайд се обърна, готов да протегне ръка и да я сграбчи.

Изстрелът почти не се чу в дълбочината.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не беше нужно да стреляш по мен — оплака се Дейвид.

— Не стрелях по теб, а по него. Негодникът дори не е мъртъв. А ти имаш само една драскотина.

— Ами. Прасецът ми ужасно кърви.

— Държиш се като малко дете.

Седяха в къщата на Джон, увити в големи хавлиени кърпи и пиеха горещо кафе. Воят на полицейските сирени постепенно заглъхна. Джери Фрайд и Одри Виши най-сетне бяха откарани.

Одри беше жива. А Спенсър бе простреляла Джери в рамото. Той също нямаше да умре.

Сесили стоеше на пристана и сълзи се стичаха по лицето ѝ, когато Спенсър излезе от водата. Джаред също беше там, както и чичо Джон и Слай, който обезпокои Спенсър повече от всичко друго, защото се уплаши да не получи сърдечен удар. Но Слай беше от стомана — съвзе се и я прегърна като всички останали.

Семейството ѝ — децата, Сесили, Джаред, Джон. Всеки имаше прегрешения, но я обичаха и Спенсър се почувства невероятно щастлива.

— Някои неща още не са ми ясни — измърмори тя.

— Няма нищо сложно. Дани е подозирал Виши. Но не е можел да докаже, че е убиец, защото Виши не е действителният извършител. Одри е убила Дани. А тя е луда, Спенсър. Сигурен съм, че психолозите ще установят от какво точно страда, но явно е била изнасилена като дете. Не е могла да си позволи да намрази собствения си баща и вместо това се е влюбила в него. И е била готова на всичко.

— Но Джери...

— Джери е взимал пари от Виши за информация, свързана с Дани. Постепенно е затънал повече, отколкото е искал. Щом веднъж е започнал с рушветите, не е могъл да спре, защото би си навлякъл огромни неприятности. Съжалявам го. Не мога да ти опиша какво изпитват ченгетата към колега, съучастник в убийството на полицай.

— Цялата треперех, когато се целех в него.

— Не беше необходимо — възрази малко възмутено Дейвид. — Аз щях да спечеля битката.

— Вече загубих Дани. Не исках да рискувам. Достатъчно е да загубиш един съпруг заради такъв негодник.

Дейвид я погледна изумен.

— Аз не съм ти съпруг.

— Още не.

— О?

— Нали ще се ожениш за мен?

— Разбира се! — усмихна се Дейвид. — Съпруга, която вече и сълза не проронва, след като се люби с мен. Как да откажа на такова предложение?

Наведе се и я целуна.

— Обичам те, Спенсър. Винаги съм те обичал. Винаги ще те обичам.

Тя се облегна на рамото му.

— Най-сетне успокоихме духа на Дани, нали?

Дейвид кимна, облегнал брадичка на меката ѝ коса.

— Той прошепна името ти, когато умираше, защото се страхуваше за теб. Искаше да ти помогна. Съжалявам, че се забавих толкова.

— Но вече всичко свърши.

— Да.

Той погали нежно косата ѝ.

— Трябва да побързаме да се оженим, за да може майка ти да дойде на себе си, преди да се роди бебето.

— Само си помисли — видната членка на „Дъщери на американската революция“ ще си има внуче, във вените, на което ще тече кубинска кръв — изкикоти се Спенсър.

— Не бъди жестока с тъща ми.

Спенсър продължи да се смее. Чувстваше се толкова добре. Остави кафето, измъкна от ръцете му и неговата чаша, увиха се с нейната кърпа и тя се настани в скута му.

— Дейвид, обичам те. Държах се ужасно с теб, защото се страхувах, че продължавам да те обичам, когато се омъжих за Дани. Сега знам, че съм обичала и двама ви. А тази вечер разбрах, че искам

да живея, а да живееш означава да обичаш. Ти имаше право. Дани би разбрал това. Той би го одобрил.

Очите му заискряха. Станаха тъмносини.

— Кажи го пак — рече Дейвид с плътен, дрезгав глас.

— Всичкото ли?

— Само, че ме обичаш.

— Обичам те — усмихна се Спенсър. — Господи, Дейвид, обичам те. От цяло сърце.

И започна да го целува.

Тя е моя, помисли си Дейвид и я прегърна. И това беше най-хубавата целувка...

Продължаваха да се целуват, когато Слай мина край тях. Той бързо свърна в друга посока, без да откъсва поглед от двамата.

Възрастен беше, но го биваше — успя да ги събере.

Подсмихна се и безшумно продължи пътя си.

Издание:

Хедър Греъм Позесъри. Глееща жарава
ИК „Арлекин България“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.